

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி

ஆ. மு. சி வேலழகன்

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி

(நாவல்)

ஆ.மு.சி. வேலழகன்

இளவரசி உதயசூரியன் பதிப்பகம்

வள்ளுவன்மேடு, மாவேற்குடாப்பிரிவு - 01, திருப்பழுகாமம்,

பெரியபோரதீவு, மட்டக்களப்பு, கிழக்கு மாகாணம்

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி
நாவல்

ஆசிரியர்
ஆ. மு. சி. வேலுகன்

பதிப்பு
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம்,
மாவேற்குடாப்பிரிவு, வள்ளுவன்மேடு,
திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு, கிழக்கிலங்கை.

முதற்பதிப்பு
வைகாசி 2020

பதிப்புரிமை :
ஆசிரியருக்கு

கணினி வடிவமைப்பு,
திரு. என். பிரதீபன், மட்டக்களப்பு.

அட்டை வடிவமைப்பு
ஓவியர் மரகதம் பிரகாஷ், பேய்த்தாழை, வாழைச்சேனை.

அளவு A5 (+-3)
பக்கங்கள் 124
பிரதிகள் 1000
விலை 400/=

சர்வதேச குறியீடு
978 - 955 - 7300 - 12 - 2

அச்சகம் : _____
அட்சயன் அச்சகம்,
பிரதான வீதி, கொக்கட்டிச்சோலை.
தொலைபேசி : 075 2558693

காணிக்கை மலர்

பெரியகல்லாற்றினைப் பிறப்பிடமாகவும், மட்டக்களப்பில் பலவருடங்களாகவும் வாழ்ந்து, கடந்த முப்பது (30) வருடங்களுக்கும் மேலாக ஜேர்மன் நாட்டின் குடியரிமை பெற்று வாழ்ந்து வருபவரும், பல்துறை சார்ந்த அறிஞரும், பெரும் கவிஞரும், 1970ல் இதுநாள்வரை கலை, இலக்கிய சமூக சீர்திருத்தப் பணிகளில் செயற்பட்டு வருபவருமான எனதுயிர்கெழுதகை நண்பர்,

கவிஞர் முகில்வாணன்

அவர்களின் பாதங்களிலே இக்குறு நாவலினைக் காணிக்கை மலராகப் படைக்கின்றேன்.

பதிப்புரை

வே. உதயகுமார்

மேலாளர், இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், திருப்பழகாமம், பெரியபோர்தீவு.

“இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பக ஸ்தாபகரும், எழுத்தாளருமான ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் எழுதத் தொடங்கிய காலமான 1972ல் இருந்து இதுநாள் வரை எத்தனையோ இயற்கை அனர்த்தங்களும், பயங்கர யுத்தங்களும், அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களும் இந் நாட்டில் நடந்துள்ளன. மட்டுமில்லாமல் அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் கூட எண்ணற்ற இன்னல், இடர்களான வறுமையும், வாகன விபத்துக்களினால் கால்கள் உடைவும், நோயும், உறவினர்கள், ஊரவர், சமூகத்தினரால் வம்பு வசைகள் எனப் பலவாகும்! இருந்தும் நானறிந்தவரை இத்தனை பிரச்சனைகளுக்கும் தனி ஒருவராக முகங்கொடுத்தார்!

தான் கொண்ட கொள்கையில் இருந்து அணுவளவேனும் தடம் புரளாமல் 1958ல் இருந்து சமூக சீர்திருத்தப் பணியிலும் 1972ல் இருந்து எழுத்திலக்கியப் பணியிலும் முன்வைத்த காலைப் பின் வாங்காமல் பல அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தியும், கவிதைத் தொகுப்புக்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள், நாவல்கள், ஆய்வுகள், இலக்கணமென பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல்: “பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம்”, “இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம்” என பதிப்பகங்கள் இரண்டினையும் ஏற்படுத்தி தொடர்ந்து இப் பதிப்பகங்கள் ஊடாக தனது நூல்களையும், ஏனைய கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், அதிபர்கள், வைத்தியர்கள், கணிப்பியலாளர்கள் (சாத்திரிகள்), கலைஞர்கள் ஆகியோரின் நூல்களையும் அத்துறைசார்ந்தோரை ஊக்கப்படுத்தியும், அவர்களின் மூலதனத்தைக் கொண்டும், தன்னாலான உதவி, ஒத்தாசைகள் செய்தும் தாமாகச் சிலரின் நூல்களைத் தொகுத்தும் வெளியிட்டும் வருகின்றார்.

இந்தவகையிலே, இந்த வரிசையிலே அகவை எண்பதைக் கடந்தும் இவர் ஓய்வில்லாமல் செய்யும் பணியை நான் சொல்லித்தான் அறிய வேண்டியதில்லைப் பலபேர் அறிவார்கள்.

இவ் எழுத்தாளரின் நாவல்களில் பதினொராவது நாவலான “அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” எனும் நாவலை எங்கள் இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகத்தினூடாக பதிநான்காவது (14) பதிப்பாக வெளியிட்டு வைப்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். மேலும் இப் படைப்பாளியின் உடல் நலன் குன்றாது உறுதியோடு வாழவேண்டுமென்பதும், அவரது படைப்புக்கள் இன்னும் சில வெளிவர வேண்டும் என்பதோடு அவர் அயராது ஆற்றிவரும் பணியெண்ணி நாங்கள் பெருமைப்படுகின்றோம். இத்தனைக்கும் மேலாக இவரது மனமும் உடலும் தளராது இருக்க இறைவனிடம் தினம் தினம் மன்றாடி நிற்கின்றோம்.

- நன்றி -

வே. உதயகுமார் கணக்காளர்,
பதிப்பக மேலாளர்.

“இளவரசி - உதயசூரியன் பதிப்பகம்”

வள்ளுவன் மேடு,
திருப்பமுகாமம்,
கிழக்கு - இலங்கை.

கிழக்கிலங்கையின் நாவல் சொல்நெறியில் ஒரு திருப்பம்

பேராசிரியர் செ. யோகராசா
மட்டக்களப்பு.

“அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” என்ற இக்குறு நாவல் தொடர்பான எனது மதிப்பீட்டினை கிழக்கிலங்கை நாவல் வளர்ச்சிப் பின்புலத்திலும், ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சிப் பின்புலத்திலும் நின்று அணுக முற்படுவது பொருத்தமானதென்று கருதுகின்றேன். இதற்கு முன்னர் நாவலாசிரியர் என்ற வகையில் ஆ.மு.சி. வேலழகனிடம் ஏற்பட்ட ஆச்சரியமான முதிர்ச்சி நிலை பற்றிக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஆ.மு.சி வேலழகன் இன்றுவரை எழுதிய நாவல்களும், குறுநாவல்களும் ஒன்று (1) வெவ்வேறான புதிய களங்கள், இரண்டு (2) 'பழங்குடி மக்கள்' காலத்திலிருந்து சமகால அரசியல் வரையான அகன்ற பரப்பு மூன்று (3) மட்டக்களப்பு பிரதேசம் மட்டுமன்றி வெளிப்பிரதேச மக்களினதும் வாழ்வியல் நான்கு (4) உயிர்ப்பான பேச்சுமொழி முதலான இயல்புகளுடன் வெளிப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பேராற்று ஓட்டத்திலிருந்து முற்றிலும் புதியதொரு கிளை ஆறு பிரவாகிக்க தொடங்குவதை இந்நாவலின் வரவு இனங்காட்டுகின்றது.

'அது என்ன புதுப்பாய்ச்சல்' என்ற கேள்விக்கிடமுள்ளது. ஈழத்து நாவல் வளர்ச்சியிலே 1959ல் இருந்து 'முற்போக்கு நாவல்' வகையொன்று ஆரம்பிக்கின்றது. 'இளங்கீரன் அதன் முன்னோடியாகின்றார்'. இவ்வகை நாவல் மார்க்சிய சிந்தனையின் இலக்கிய வெளிப்பாடாயிற்று. இவ்வகை நாவலாசிரியர்களுள் பெரும்பாலானோர் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் சார்ந்தவர்கள். மார்க்சிய சிந்தனை வழிப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்களின் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் போன்று மட்டக்களப்பில் ஏற்படவில்லை. இப்பிரதேச மக்களின் தன்னிறைவுப்

பொருளாதாரம். நிலப்பரப்பு - தொழிலாளி வர்க்கங்களுக்கிடையிலான உறவின் நெகிழ்ச்சி, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் போன்று சாதிப்பிரச்சினை முக்கியம் பெறாமை, மதச் செல்வாக்கு, கல்விப் பின்னடைவு முதலியன இதற்கு காரணங்களாகலாம்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து ஒரு இளங்கீரனோ, கணேசலிங்களனோ, டானியலோ உருவாகாமை வியப்புக்குரியதன்று. எனினும் ஓரிரு நாவல்களில் முற்போக்கு நாவல்களின் இயல்புகளின் சாயல் வெளிப்பட்டிருக்கலாம். மாறாக இந்நாவலினது கதையின் முக்கியமான கூறுகள், முக்கியமான பாத்திரங்கள், முக்கியமான உரையாடல்கள் என்ற விதங்களில் முற்போக்கு நாவல்களுக்குரிய முக்கியமான இயல்புகளை இந்நாவல் பெற்றுள்ளது. இந்நாவலில் குறிப்பிடப்படும் மார்க்சிய புலமை எனது ஆசான் பேராசிரியர் கைலாசபதியும் ஒருவராகவிருப்பது களிபேருவகை தருகின்றது.

மேற்கூறிய அடிப்படையில் அவதானிக்கின்றபோது கிழக்கிலிருந்து வருகின்ற முற்போக்கு நாவலுக்குரிய முக்கியமான சில இயல்புகள் கொண்டுள்ள முதல் நாவல் இதுவென்று நிச்சயம் கூறவியலும். எனினும் கிழக்கின் சமூகச் சூழல் இவ்வகை நாவல்களின் பிறப்பிற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கவில்லை என்று முற்குறிப்பிட்டிருந்தாலும் கிழக்கிலிருந்து இந்த நாவலின் வரவு எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று?

கிழக்கிலுள்ள படைப்பாளர்கள் சிலரிடம் அவர்களது தொழில்சார் வாழ்க்கை இயல்பாகவே வறுமை பற்றியும், சுரண்டல் பற்றியும், போராட்ட குணாம்சம் பற்றியுமான பாடத்தைப் போதித்திருந்தன. அவர்களுள் மிகச் சிலர் முதிர் நிலையில் முற்போக்கு நண்பர்களுடன் பழகியிருக்கின்றனர். சம்மாந்துறை வாசியான கவிஞரும் புனைகதை யாசிரியருமான தோழர் இஸ்மாயில் இதற்குச் சிறந்த முன்மாதிரியாக விருப்பது பரவலாக அறியப்படாத, எழுதப்படாத வரலாறு ஆகும்.

ஆ.மு.சி. வேலழகன் பாடசாலைக் கல்வியை விட அனுபவக் கல்வியை அதிகம் பெற்றிருப்பவர், திருக்குறளினதும், தி.முக வினதும் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவர். காலங்காலமாக மார்க்சியம் சார்ந்த நூல்களை வாசிக்க முற்பட்டிருப்பவர். உலக அரசியல் மாற்றங்களையும், ஓரளவு அவதானித்து வருபவர். (இந் நாவலின் வெளிப்பாட்டு முறை இவற்றிற்குச் சான்றாவது வாசிப்பின்போது புலப்படும்.)

அனைத்தையும்விட, ஏனைய படைப்பாளிகளுள் பலருக்கு இந்நாவலினூடாக ஆ.மு.சி வேலழகன் வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான

செய்தியொன்றுள்ளது. படைப்பாளிகளிடம் வாசிப்புப் பழக்கம் வளர வேண்டும் 'தேடல்' பெருக வேண்டும் என்பதே அதுவாகும்.

'குறுநாவல்' பற்றிய குறிப்பொன்றையும் கூற வேண்டும். இன்றைய உலக நாவல் ஆய்வாளர் சிலர் 'குறுநாவல்' என்ற வகைப்பாட்டினை நிராகரிக்கின்றனர். ஆகவே இப்படைப்பினை குறுநாவல் என்பதனை விட நாவல் என்பதே பொருத்தமானது.

இறுதியாக மூன்று விடயங்களை நட்பார்ந்த ரீதியில் ஆ.மு.சி. வேழகனிடம் எடுத்துரைக்க விழைகின்றேன்.

1. முற்போக்கு நாவலுக்குரிய முற்குறிப்பிட்ட இயல்புகள், ஆழமும் அகற்சியும் பெறவேண்டும். முற்போக்குச் சிந்தனைகள் இடைச் சொருகல்களாக வெளிப்படாமலும், பாத்திரங்களை இயல்பாக நடமாட விட்டும், பிரச்சார வாடை குறைவாகவும் எழுதப்படுதல் வேண்டும்.

2. முற்போக்கு நாவல்களின் வாசிப்பு பெருக வேண்டும். ஆரம்ப நிலையில் ஈழத்தில் வெளிவந்த செ. கணேசலிங்கனின் 'நீண்டபயணம்', டானியலின் 'அடிமைகள்', 'கானல்' என்பனவற்றை வாசித்தலே போதுமானது.

3. திருக்குறள் உலக இலக்கியமாக இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் பொது வாசகருக்கு படைப்புகளின் தலைப்புகளாவது 'எளிமை' யாக அமைய நல்வாழ்த்துக்களுடன்,

பேராசிரியர் செ. யோகராசா
கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்

அணிந்துரை

கலாநிதி சி. சந்திரசேகரம்

தலைவர், மொழித்துறை, கலைகலாசார பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச மண்மீதும் அந்த மக்கள் மீதும் அவர்களின் பண்பாட்டின் மீதும் பற்றுறுதியோடு இலக்கியம் படைக்கின்ற சமகாலப் படைப்பாளிகளிலே ஆ.மு.சி வேலழகனுக்கு பிரதானமானதொரு இடமுண்டு. அதாவது சமூக அக்கறை கொண்டதொரு படைப்பாளியாக அவர் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். அதேவேளை அவர் பன்முக ஆளுமை கொண்டதொரு படைப்பாளியாகவும் இயங்கி வருகின்றார். "தீயும் தென்றலும்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பிலே தொடங்கிய அவரது எழுத்துப்பணி பின்னர் சிறுகதை, நாவல், ஆய்வு, யாப்பிலக்கணம், சுயசரிதை எனப் பல தளங்களை நோக்கி விரிந்தது.

இளவயது முதல் திராவிடக் கருத்துக்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கருத்துக்கள், பின்னர் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள் என்பவற்றால் கவரப்பட்ட ஆ.மு.சி. வேலழகன் அத்தகைய கருத்தியல்களின் தளத்தில் நின்றுகொண்டே தனது படைப்புக்களையும் உருவாக்கினார். முக்கியமாக அவரது படைப்புக்களில் மானுடநேயத்தின் ஊடுபாவை நாம் தரிசிக்கலாம். குறிப்பாக அவரது கவிதைகள் மானுடத்தைப் பாடுவனவாகவே அமைந்தன. மனித சமூகத்தில் உள்ள சிறுமைகளை அவை விமர்சிக்கின்றன. எமது சமூகத்தில் உள்ள சாதி, இனப் பிரிவினைகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் களைந்து மானுட நேயத்தோடு வாழவேண்டுமென்ற குரல் அவரது கவிதைகள் சமூகத்தின் முட்டாள்தனங்களையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றன.

அவரது புனைகதைகள் மட்டக்களப்பு மக்களின் அதிலும் குறிப்பாக படுவான்கரைப் பிரதேச மக்களின் வாழ் வியலை,

பண் பாட்டம் சங்களை, மண் வாசனையை, அவர்களது மொழியை வெளிக்கொணர்கின்றன. அவர் மட்டக்களப்பின் பழங்குடி மக்களையும், அடிநிலை மக்களையும் தனது புனைகதைகளுக்குள் கொண்டுவருகின்றார்: அவரது நாவல்களில் 'சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை' முக்கியமானது. அவருக்குப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. அந்த நாவல் மட்டக்களப்பு எல்லைக் கிராமங்களில் வாழ்கின்ற வேடுவச் சமூகத்தவரதும் விவசாயிகளதும் வாழ்வையும் பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் சித்தரிப்பது.

இவற்றைவிட ஆய்வுகள், யாப்பிலக்கணம், வாழ்க்கை வரலாறு முதலானவை சார்ந்த பல நூல்களையும் ஆ.மு.சி வேலழகன் எழுதியிருக்கின்றார்.

இப்போது அவரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற "அறிவற்றம் காக்கும் கருவி" என்ற நாவலிலும் அவரது முன்னய படைப்புக்களின் அடிநாதமாக அமைந்த கருத்தியல்களின் தொடர்ச்சியையே தரிசிக்க முடிந்தாலும் மார்க்சிசச் சிந்தனைகளைப் பரப்புரை செய்கின்ற ஒரு படைப்பாக அது அமைந்திருக்கின்றது. அதிலும் தமிழ், சிங்கள, இன உறவை அழுத்துவதும் அதனுடாக மார்க்சியச் சிந்தனைகளை வெளிப்படையாகவே பரப்புரை செய்வதாகவும் இந்நாவல் அமைந்திருக்கின்றது. இதனோடு ஒட்டியதாக மனிதாபிமானச் சிந்தனைகளையும், மனித உறவுகளுக்கிடையிலான பிணைப்பினையும் ஆசிரியர் அழுத்திச் சொல்கின்றார்.

மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த இளைஞன் திருநாவுக்கரசுவுக்கு கொழும்பிலே ஏற்பட்ட இக்கட்டான நிலையொன்றில் உதவி செய்கின்ற மார்க்சியச் சிந்தனைவாதியான ஆரியதாசுவின் மனிதாபிமானச் செயலில் இருந்து தமிழ், சிங்கள உறவையும் அதனோடு சேர்ந்ததாக மார்க்சியக் கருத்துப் பரப்புரைகளையும் பல்வேறு கட்டங்களுக்கூடாக இறுதிவரை நகர்த்திச் செல்கின்றார் ஆசிரியர். ஆரியதாசுவின் மார்க்சியக் கருத்துக்கள், செயற்பாடுகளால் திருநாவுக்கரசு கவரப்படுவது, அதனை அவர் போற்றுவது, அதன்வழி நடக்க முனைவது என்பவற்றுக்கூடாக மார்க்சியத்தின் பெருமையினையும், அதனைப் பின்பற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அழுத்த முனைகின்றார் ஆசிரியர். எனவே, இந்நாவலில் மார்க்சியக் கருத்து வெளிப்பாடுகள் பிரசாரத் தன்மையைப் பெற்றுவிடுகின்றன.

திருநாவுக்கரசு, ஆரியதாசு ஆகியோரின் கூற்றுக்கள், கடிதங்களுக்கு ஊடாக மார்க்சியக் கருத்துக்கள் பேசப்படுகின்ற போது இப்பிரசார நோக்கு வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றது. சில இடங்களில் இத்தகைய கருத்து விளக்கங்கள் மிக நீண்டு செல்கின்றன. திருநாவுக்கரசு தன்

தந்தைக்கு மார்க்சியம் பற்றி விளங்கப்படுத்துவது அதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியிலிருந்து ஈழத்தில் வெளிவந்த மார்க்சியக் கருத்துக்களை நேரடியாகப் பேசமுனைந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் சிலவற்றின் நீட்சியாகவே ஆ.மு.சி. வேலழகனின் நாவலும் அமைந்திருக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் மட்டக்களப்பிலே இருந்து மார்க்சிய அடிப்படையிலான நாவலொன்று வெளிவந்துள்ளமை ஒரு முன் முயற்சியாகும்.

இந்த நாவலில் ஆரியதாச என்ற சிங்கள இளைஞன் மார்க்சியம், இன நல்லுறவு என்பவற்றை அழுத்துவதற்கான முதன்மைப் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிங்கள இளைஞன் ஒருவனுக்கும் தமிழ் இளைஞன் ஒருவனுக்குமிடையிலான உறவு பின்னர் இருவரது குடும்பங்களுக்கு இடையிலான உறவுப் பிணைப்பாகப் பரிணமிக்கின்றது. இறுதியில் இரு குடும்பங்களுக்கும் இடையிலான திருமண பந்தத்தையும் கொண்டுவந்து இந்த உறவு அழுத்தப்படுகின்றது. திருநாவுக்கரசுவின் குடும்பத்தையும் ஆரியதாசவின் குடும்பத்தையும் முறையே தமிழ், சிங்கள இனங்களின் குறியீடாகவே ஆசிரியர் அமைந்திருக்கின்றார்.

இவற்றுக்கும் மேலாக “எமது சமூகத்திலே நிலவுகின்ற மூட நம்பிக்கைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டுவதும் இந்நாவலின் முற்போக்குத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் மற்றுமொரு அம்சமாகும்”. “முக்கியமாக சூனியமெடுத்தல், மந்திரவாதிகள், பூசாரிகள் மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைப்பது, அவற்றை நம்புகின்ற மக்களின் அறியாமைகள் என்பவற்றையெல்லாம் இந்த நாவல் முக்கிய கருப்பொருளாக்கி அவற்றைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்கின்றது”.

முடிவாக “அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” சமூக அக்கறையுடன் எழுதப்பட்ட ஒரு முற்போக்கு நாவலாக மதிப்புப் பெறுகின்றது. அதேவேளை கருத்து வெளிப்பாட்டில் காட்டும் அக்கறையினை ஆசிரியர் உருவ நேர்த்தியிலும் காட்ட முனைதல் வேண்டும். அப்போது இப்படையு மேலும் மதிப்புறும்.

கலாநிதி சின்னத்தம்பி சந்திரசேகரம்

தலைவர்,

மொழித்துறை, கலை கலாசார பீடம்,
கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம், இலங்கை.

சிறப்புரை

க. பாலசுப்ரமணியம்
பார் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

அண்ணன் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் சமகால எழுத்தாளர்களுள் மிகவும் மூத்த முற்போக்கு சிந்தனைச் சிற்பியாவார்! ஆனால் இவரை மற்றைய எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் இவருக்கு நிகர் இவரேதான்! இவர் வெறும் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, சமூக சீர்திருத்தப் புரட்சியாளராக நாளைந்த வரையில் கடந்த நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக செயற்பட்டு வருபவராவார்.

இவரைப்பற்றிக் கூறுவதானால்: எழுத்திலக்கியத்திற்க்கும் இவருக்கும் எதுவித சம்பந்தமுமில்லை என்றே கூறலாம். காரணம் பரம்பரை விவசாயியாக வாழ்ந்து வந்தவருக்கு இவரது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட எண்ணிலடங்காத பிரச்சினைகளும், பொருளாதாரப் பற்றாக்குறையும், தனிமையும் சேர்ந்து இவரை விரக்தியின் விளிம்பிலே தள்ளியது. இருந்தும் இவர் தனது இளமையில் தேடியெடுத்த உலகப்பொதுமறையாம் "திருக்குறளும்", பல நூறு அறிவு நூல்களும் இவரை புரட்சிப்பாதையான சமூக சீர்திருத்தப் பாதைக்கே உந்தித் தள்ளியது.

இதனால் தான் வாழ்ந்த கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி பட்டினம் வந்தவருக்கு வாழ்வதற்கு கைகொடுத்த தொழில் இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபை பேருந்து சாரதித் தொழிலேதான். இப்படிச் சாரதியான ஒருவரால் நூல்களைத் தேடிப் படிக்கவும், இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடவும் முடியுமா? இதனாலேதான் எழுத்திலக்கியத்திற்க்கும் இவருக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லையென்றேன்.

ஆனால்: எந்நிலையில் இருந்தாலும் மனிதன் நினைத்தால் எதையும் செய்யலாம் எனச் சொல்லாமல் செய்த சாதனையாளர் ஆ.மு.சி. வேலழகன் ஆவார். இவருடைய கவிதைகளானாலும் சரி, சிறுகதைகள், நாவல்களானாலும் சரி அவைகளில் பண்டையக் கிராமங்களையும், அக்கிராம மக்களின் வாழ்வியலையும், வயலையும், விவசாயிகளையும், ஆதிவாசிகளையும், அவர்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் தரிசிக்கலாம்.

வனத்தையும், அவ்வனத்தினைப் பராமரிக்கும் வன பரிபாலன அதிகாரிகளையும், தொழிலாளர்களையும் காணலாம். அதுமட்டுமில்லாமல் நகர சத்தித் தொழிலாளர்களும், இந்நாட்டிலே வாழுகின்ற விளிம்புநிலை மக்களையும் உயர்குடியெனப்படுமும் மேட்டுக்குடியினரையும், சிங்களவர், தமிழர், இஸ்லாமியர் எனப் பரதரப்பட்ட மனிதர்களையும், அவர்களின் நடையுடை, பாவனை அனைத்தையும் நம்முள்ளே காட்டுவதோடு தான் வாழ்ந்த, கிராமத்தினையும், பட்டினத்தையும் தாண்டி காடு, கடல், மலை, வயல், கொழும்பு, காலி மாத்தறை, வக்கியலை, விவிலை, மகியங்கனையென தொலைதூரக் கிராமங்களையும், பட்டண, பட்டினங்களையும், அந்தந்தப் பகுதிகளிலே வாழும் மக்கள் பேசும் பேச்சு வழக்கினையும் நம்முள்ளே நிதர்சனமாகக் காட்டுவார். ஆகவேதான் ஏனைய எழுத்தாளர்களோடு ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்களைக் காட்ட முடியாது. இவருக்கு நிகர் இவரேதான். இவருடன் யாரையும் ஒப்பிட முடியாது என்பேன்.

இந்நாவலில் கூட ஒரு பேரூரிலே வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசுவையும், மாத்தறை நகரிலே வாழ்ந்த ஆரியதாசனையும் நட்புறவைத்து கிழக்கிற்கும், தெற்கிற்கும் பாலம் அமைத்து சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் எதுவித பேதம், பிரிவுமின்றி வாழ வழி அமைக்கின்றார். மேலும் மனித இனத்திலே காலங்காலமாக மண்டிக் கிடக்கும் சாத்திரம், மருந்து, மந்திரம், பில்லி, சூனியம் போன்ற ஏமாற்று முறைகளை அவையெல்லாம் ஒரு “மனோ தத்துவப் போர்முறை” யென்று தர்க்க ரீதியாக ஆதாரபூர்வமாக அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மேலே சொன்னது போல் அண்ணன் ஆ.மு.சி. வேலழகனின் படைப்புக்களில் திருவள்ளுவரையும், பதினெண் சித்தர்களையும், சான்றோர்களான பெளத்த பெருமானையும், மாவீரரையும், இராமானுஜனையும், ஆதிசங்கரரையும் ஏன், மேற்கத்தேய அறிஞர்களான இங்கர்சால், சோக்கிரட்டிஸ், பேணார்ட்சா, மார்க்ஸ், லெனின், ஈ.வெ.ரா, பெரியார் இன்னும் வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல் போன்ற எண்ணற்ற துறைசார்ந்த

பலரை இவருடைய கவிதைகளிலும், சிறுகதை, நாவல், ஆய்வுகளிலும் காணக்கூடியபடி உருவகப்படுத்தி வாசகர் முன் காட்சிப்படுத்தும் அண்ணன் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் இத்தனைக்கும் பொருத்தமான ஒரு பெரும் கல்விமானோ, அதிபர், எழுதுவினைஞரோ என்றால் எதுவுமில்லை. ஆனால் இவர் தனது வாழ்நாளில் அனுபவ ரீதியாக பெற்ற பட்டறிவும், எந்நாளும் தேடித்தேடி பெற்று படித்து வந்த பல நூறு நூல்களின் நூலறிவுமே இவரை ஓர் சமூக சீர்திருத்தவாதியாக, எழுத்திலக்கியப் படைப்பாளியாக ஆக்கியது எனலாம்.

“அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” எனும் இந்நாவலிலே வருகின்ற கதாபாத்திரங்களான தமிழராகட்டும், சிங்களவர், இஸ்லாமியராகட்டும், அனைவரும் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட நண்பர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கிராமத்திலே பிறந்து வளர்ந்த இளைஞனான திருநாவுக்கரசு என்பவன் தொழில் விடயமாக நேர்முகப் பரிட்சைக்கு கொழும்பு நகர் செல்கின்றான். சென்ற இடத்திலே முச்சக்கரவண்டிக்காரன் ஒருவனால் வழிப்பறி செய்யப்பட்டும், அடித்து வீதியிலே தள்ளப்பட்டுமுள்ளான். இதனைக்கண்ட முன்பின் அறிமுக மில்லாதவரும், சிங்கள இனத்தவருமான ஆரியதாச அவர்கள் ஓடோடி வந்து இனம், பிரதேசம் என்று பாராமல் திருநாவுக்கரசுவை அன்பு காட்டி அரவணைத்து, அவருக்கு ஆகவேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் செய்து திருநாவுக்கரசுவை அவன் கிராமத்திற்கே அனுப்பி வைக்கின்றார்.

இதில் இருந்தே திருநாவுக்கரசுவின் தாய், தந்தையர்க்கும், ஆரியதாச அவர்களுக்கும் அவரது தாய், தந்தையருக்குமிடையிலே உறவும் தொடர்பும் ஏற்பட்டு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே உள்ள திருநாவுக்கரசுவிற்கும், மாத்தறையைச் சேர்ந்த மனோகரிக்கும் திருமணத்திலே கதை முடிவடைகின்றது. இதற்கிடையில் மனித, இனத்திலே காலங்காலமாக மண்டிக் கிடக்கும் அறியாமை இருளை அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் அகலச் செய்யும் பகலவனாக ஆரியதாச செயற்படுகின்றார். இக்கதையைப் படிக்கும் போது இது ஒரு கற்பனைக் கதையில்லாமல் உண்மையான நிகழ்வாகவே படுகின்றது.

இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் மிகமிகப் பொருத்தமான இடங்களுக்குரிய பாத்திரங்களாகவும், இந்தப் பாத்திரங்களை வைத்து நகர்த்தும் தன்மையும் விசித்திரமாகவும், பாராட்டக் கூடியதாகவுமே உள்ளது. எனவே, அண்ணன் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் உடல்

நலத்தோடு வாழ்ந்து இன்னும் பல நூல்களைப் படைக்க வேண்டுமெனக்
கேட்டு உளமார வாழ்த்தி விடைபெறும்

திரு. க. பாலசுப்ரமணியம்

ஓய்வநிலை பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்,

பார் வீதி, மட்டக்களப்பு.

27.08.2020

வாழ்த்துரை

திரு. கனகரெத்தினம் புவியந்திரன் B.Com
ஆசிரியர், திருப்பழகாமம்.

திருப்பழகாமத்தின் முதுசொமான அண்ணன் ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்களை கடந்த பதினாறு ஆண்டுகளாக நான் நன்கு அறிவேன். இவர் மற்றவர்களைப் போல் படித்து பல்கலைக் கழகம் சென்று பட்டம் பெற்ற மேதையல்ல. சாதாரண விவசாயியாக வளர்ந்து சாரதி பயிற்றுனராக, சாரதியாக தனது தொழிலைத் தொடங்கியவர். கல்வியில் சிறந்து விளங்காவிட்டாலும், தான் கற்றதைக் கொண்டு வாழ்வில் சாதிக்க வேண்டும் என்ற வெறியில் தனது வாழ்நாளில் இரவு பகல், ஓய்வு உறக்கம் எனப் பாராமல் சுமார் ஈராயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வாசித்துள்ளதாக எனது உறவினர் என்ற முறையில் அவருடன் உரையாடும்போது கூறக் கேட்டுள்ளேன். இதற்கு உரமூட்டுவதாக அவர் எனது அக்கா வீட்டுக்கு வந்து தங்கும்போது கூட அதிகாலை இரண்டு மணி வரை எழுதிக் கொண்டிருப்பதையும் அவதானித்துள்ளேன்.

தனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட துன்பியல் சம்பவங்களையும், விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட போது அதன் மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற அனுபவங்களையும், சாரதித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது சந்தித்த சம்பவங்கள், மனிதர்கள். இடங்கள் என்பவற்றையும் மண்வாசனையுடன் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், ஆய்வுகள் மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளார். அந்தவகையில் 1972ம் ஆண்டு காலப் பகுதியிலிருந்து இன்றுவரை ஐந்து தசாப்தங்களாக எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றார். சுமார் முப்பத்து நான்கு நூல்களை எழுதி முத்தமிட்ட அவரது எழுதுகோல் தற்போது “அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” எனும் நாவலை எழுதி முத்தமிடுகின்றது.

இந்நூலுக்கு சிறியோனாகிய என்னையும் உரை ஒன்று வழங்குமாறு பணித்திருந்தார். அந்தவகையில் அகவை என்பதின் பின்னும் நூல்களை எழுதிப் பிரசவிக்கும் அவரது திறமை, முயற்சி, ஆர்வம், தேடல் என்பவற்றை வியந்து அவருடன் பழகியவன் என்ற வகையில் அண்ணன் அவர்களை வாழ்த்துவதுடன் பெருமகிழ்வுடன் பாராட்டுகின்றேன். திருவள்ளூரின் திருக்குறளின் பால் கவரப்பட்டு விருப்புக்கொண்டு அவருடைய நூல்களில் திருக்குறளின் கருத்துக்களைப் புகுத்தியும், நூலுக்குத் தலைப்பாகவும் இட்டு அழகுபார்த்துள்ளார்.

உலக நடப்புக்கு ஏற்றவகையில் மானிடராகிய நாம் எமக்குள்ள மேலான அறிவைப் பயன்படுத்தி வாழ்வில் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதனை இந்நாவலினூடாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இலங்கைத் திருநாட்டில் பல்லின மக்கள் வாழ்கின்ற சமூகத்துடன் நாம் பழகும்போது அவரவர் மதங்கள், மொழிகள், கலை கலாசாரப் பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை மக்கள் பின்பற்றுவதையும், ஒற்றுமையாக வாழ்வது, ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்வது போன்றவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். மற்றும் சமூகத்தில் காணப்படும் மூடநம்பிக்கைகளான சூனியம், செய்வினை, பொய் புரட்டுகள், ஏமாற்று வித்தைகள் என்பவற்றை இல்லாதொழிப்பதற்கு திருநாவுக்கரசு, ஆரியதாசு போன்றவர்கள் உதாரணங்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். மற்றும் ஆரியதாசு அவரது நண்பர்கள் ஆகியோர் பொதுவுடமைச் சிந்தனைவாதிகளாக இருந்து அக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதுடன் அதற்கமைய சமூக வாழ்வில் இனம், மதம், சாதி என்பன பாராது திருமணத்தின் மூலம் சாதனை படைப்பது வரவேற்கத் தக்கதாகும்.

கொழும்பு மாநகரில் இடம்பெறும் சம்பவங்களையும், கொழும்பில் இருந்து வெவ்வேறு நகரங்களுக்குச் செல்லும் ஒழுங்கு விதிகளையும் தனது தொழில் அனுபவத்தினூடாக தெரிவித்துள்ளார். சமூக ஒற்றுமை, அனைவரையும் மதிக்கும் பண்பு என்பவற்றினூடாக திருநாவுக்கரசு, மனோகரி, ஆரியதாசு, நாஷீரா ஆகியோரது திருமணங்கள் மூலம் இன, மத, ஒற்றுமையைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

ஆசிரியர் அவர்கள் தொடர்ந்து பல நூல்களை எழுத வேண்டும் என வாழ்த்துவதுடன், நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் வாழ வேண்டும் எனவும் பிரார்த்தித்து விடைபெறுகின்றேன்.

திரு. கனகரத்தினம் புவியந்திரன் B.Com,

ஆசிரியர்.

பாடசாலை வீதி, வீரஞ்சேனை, திருப்பழகாமம்

என்ஐரை

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி
நாவல்

நான் ஒரு முதியவனாக, வயதில் எண்பது வயதைக் கடந்து இருந்தாலும்: நான் கற்க வேண்டியவை பல இருக்கின்றன!. அவைகளைக் கற்பதற்கான பருவமும், வயதும் கடந்தவன் என்பதனால்: எனது பரம்பரைத் தொழிலான விவசாயத்தின் மூலமாக ஏழு வயது முதல் இருபத்தொரு வயது வரை கற்றவைகளையும், பின் சாரதித் தொழில் மூலமாக தனியார், மற்றும் இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் இருபத்தி இரண்டு வயது முதல் அறுபது வயது வரை கற்றவைகளையும், மேலும், நான் கால் நடையாகக் கடந்து கண்ட காடுகள், மலைகள், அருவிகள், ஆறுகள், குளங்கள் என்பனவும் கடல் கடந்து கால் பதித்த ஒரு சில நாடுகள், நமது தாய் நாட்டின் பல பாகங்களிலுமுள்ள சிற்றூர்கள், பேரூர்கள், பட்டணம், பட்டினம் ஆகிய சிறிய, பெரிய நகரங்கள் என அங்கெலாம் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்துக் கற்றுக் கொண்ட பட்டறிவுக் கல்விகளைக் கொண்டுமே சுயமாகச் சிந்திக்கிறேன். அச் சிந்தனையை எனது இயல்புக்கேற்ப கவிதைகளாக, சிறுகதைகளாக, வரலாறாக, நாவலாக எழுத்து மூலம் நூலுருவாக்குகின்றேன்.

இந்த வரிசையில் வெளிவருவதுதான் “அறிவற்றம் காக்கும் கருவி” எனும் இந் நாவல். இதைவிட என்னுரையில் எழுதுவதற்கு பெரிதாய் எதுவுமில்லை. இந் நாவலிற்கு மதிப்புரை எழுதி வழங்கிய மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் செ. யோகராசா ஐயா, அணிந்துரை வழங்கிய மரியாதைக்குரிய கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் கலை கலாசார பீடத்தின் மொழித்துறைப் தலைவராகிய கலாநிதி சி. சந்திரசேகரம் ஐயா, சிறப்புரை வழங்கிய ஓய்வு

நிலை பாதுகாப்பு அதிகாரியான தம்பி திரு. க. பாலசுப்ரமணியம் பார்வீதி, மட்டக்களப்பு, வாழ்த்துரை வழங்கிய B.Com பட்டதாரியும், ஆசிரியருமான அன்புத் தம்பி திரு. க. புவியந்திரன், வெளியீட்டுரை வழங்கிய மகன் திரு. வே. உதயகுமார், கணக்காளர், கணினி வடிவமைப்புச் செய்த அன்புத்தம்பி திரு. என். பிரதீபன், மட்டக்களப்பு, அட்டை வடிவமைத்து உதவிய தம்பி ஓவியர் மரகதம் பிரகாஷ், பேய்த்தாழை, வாழைச்சேனை, எழுத்துப் பிழைகள் பார்த்து E-mail மூலமாக உடனுக்குடன் திருத்தித் தந்த எனது மகள் திருமதி வேல்விழி தேவகாணந்தன் (கனடா) இந்நூலினை மிகவும் அழகாக அச்சிட்டு நூலுருவாக்கித் தந்த கொக்கட்டிச்சோலை அட்சயன் அச்சக உரிமையாளர் அன்பின் தம்பி திரு. அருணா ஞானசேகரம், அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு இந்நூல் மட்டுமல்ல எனது நூல்கள் பல வெளிவர என்னை ஊக்கப்படுத்தி வருபவர்களான எனது பிள்ளைகள், மருமகள் திருமதி இளவரசி உதய சூரியன் ஆகியோரில் ஒருவரும் முதன்மையானவரும், பண உதவி நல்குபவருமான என்மகன் வே. கருணாநிதி (M.A M.Phil, Phd) அமெரிக்கா, எனது உயிருக்கு ஒப்பான மருமகள் திருமதி இளவரசி உதயசூரியன், தமிழ்நாடு ஆகிய அனைத்து உள்ளங்களுக்கும் எனது இதயம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள்.

என்றும் பணிவுள்ள
ஆ. மு. சி. வேலழகன்

வள்ளுவன்மேடு,
மாவேற்க்குடாப் பிரிவு - 01,
திருப்பழகாமம்,
பெரியபோரதீவு,
மட்டக்களப்பு,
கிழக்கிலங்கை.

திருநாவுக்கரசு நேர்முகப் பரீட்சைக்காகக் கொழும்பு சென்றான். இவன் கொழும்பு செல்வது இது ஆறாவது முறையாகும். ஆறு முறையென்ன அறுபது முறை சென்று திரும்பினாலும். கொழும்பு நகரை முழுமையாகப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டதாகச் சொல்ல முடியுமா? போறவழியாலே போய் பார்க்க வேண்டிய செயல்களை குறிப்பிட்ட இடங்களான செயலகங்களிலோ, கடை, அங்காடிகளிலோ பார்த்துக் கேட்டுப் பெற்றுச் செயல்கள் நிறைவானதும் போனவழியாலே திரும்பி வருவதுதானே வழக்கம். இதைவிடக் கொழும்பு போன்ற பட்டினங்களைத் தெரிந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அந்நகரிலே நிரந்தரமாக மாதக்கணக்காக, வருடக்கணக்காக ஒன்றில் அரசு உத்தியோகமோ, அல்லது கடை வைத்தோ வீடுவளவுகளை வாங்கியோ இருந்து வாழவேண்டும் அப்படி ஏதாவதொரு வழியில் வாழ்ந்தால் மட்டுமே கொழும்பு நகரின் எல்லையையும், அங்குள்ள வீதிகள், செயலகங்கள் ஏன் கடைகள் மட்டுமன்றி அங்கு வாழும் பலதரப்பட்ட குணம், கொள்கையுடைய மக்களையும் அவர்களில்ப் பரவலானோர் பேசும் சிங்கள மொழியையும் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

இவையித்தனையும் இல்லாத நிலையில் சென்ற திருநாவுக்கரசுவுக்கு அவன் நேர்முகப்பரீட்சைக்கு செல்லவேண்டிய செயலகம் கொழும்பு நகரில் எந்த இடத்தில் உள்ளது என்பதை அறியான். இருந்தும், செயலகத்தின் தொலைபேசி இலக்கமும், முகவரியும் இருக்கின்றன

அதனால் புகைவண்டியில் இருந்து இறங்கி, ஏதோ ஓர் வசதியான இடத்தில் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டும், காலை உணவைச் சாப்பிட்டு விட்டும் முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி ஒருவரிடம் செயலக முகவரியைக் காட்டி இந்த இடத்திற்குப் போக வேண்டுமென்று சொன்னாலே ஏற்றிக் கொண்டு விடுவார்தானே என்ற முடிவோடு.

அவன் வாழ்ந்த பேரூரில் இருந்து பேரூந்து மூலம் இருபது இருபத்தொரு கிலோமீற்றர் பயணம் செய்து அவனது மாவட்டம் சார்ந்த சிறுநகரில் இருந்து இரவுப் புகைவண்டியில் பயணமானான். திருநாவுக்கரசு A/L பரீட்சையில் மூன்று பாடங்கள் மட்டுமே சித்தியடைந்தான். இந்த மூன்று பாடங்களில் சித்தியடைந்தாலும், இத் தகுதி பல்கலைக் கழகத்திற்கோ, கல்வியியற் கல்லூரிக்கோ போக முடியாத தகுதியாகும். இதனால் தொடர்ந்து படிக்கவும், பரீட்சை எழுதவும் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணவும் இனி முடியாது. எனவே, நமது கல்வித் தரத்திற்குத் தகுந்த உத்தியோகம் ஒன்றினைப் பார்க்க வேண்டியதுதான் என முடிவெடுத்தான்.

இவனது முடிவை நடுத்தரக் குடும்பத்தினரான இவன் தாய், தந்தையும் ஏற்றுக் கொண்டதன்பேரில் உத்தியோகம் தேடும் முடிவோடு ஓரிரு அதிகாரிகளையும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் அணுகினான். ஆனால், பலன் எதுவுமில்லை. இதன்பின் தனது ஊரிலுள்ள தபாலகத்திற்கு வாரா வாரம் சென்று அங்கு அரசினால் வெளிவரும் சுற்றுநிருபங்களைப் பார்த்து வரலானான். இந்தநிலையில்த்தான் தெங்குக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு கூலி ஆள் தேவை என்ற விளம்பரத்தைக் கண்டு விண்ணப்பிக்க எண்ணி அதிலே குறிப்பிட்டிருந்த கல்வித்தகைமை, வயது, எடை என்பன போன்ற தகைமைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து விண்ணப்பித்தான். இவன் விண்ணப்பித்து இருவாரங்களின் பின்னர் தெங்குக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைமைச் செயலகம், கொழும்பு தலங்கமைக்கு நேர்முகப்பரீட்சைக்கு வரும்படி அஞ்சல் வந்திருந்தது.

இதன்பேரிலே திருநாவுக்கரசு பயணமானான். இவன் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டபடி இராப்புகைவண்டியில் முன்னூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கிலோமீற்றர் தூரம் சென்று கொழும்பையடைந்ததும் புகைவண்டியில் இருந்து இறங்கி, புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னால் உள்ள அஜந்தா பொதுவிடுதியில் அறையொன்றினை எடுத்துக் காலைக் கடன்களை முடித்தும், அங்கிருந்த சிறுநாவுக்கரசு சாலையில் காலைச் சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட்டுவிட்டு சிறுநாவுக்கரசு சாலை வீதியார் சென்ற முச்சக்கரவண்டி

ஒன்றினை மறித்து தன்னிடமிருந்த தெங்குக் கூட்டுத்தாபனத்தின் முகவரியைக்காட்டி நான் இந்த இடத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று சொன்னதும், முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி,

“அது மிச்சம் தூரந்தானே. அதுகட்டி ஆயிரம் (1000/=) ரூபாச் சல்லி தர வேண்டும்” என்றான்.

“ஆயிரம் ரூபாயா? அது கடும் காசு! நான் அவசரமா குறித்த நேரத்திற்குள் அங்கு போகவேணும் அதனால் தயை கூர்ந்து குறைத்து எட்டும். என்னை ஏற்றிக் கொண்டுவிடும்” என்றும் கெஞ்சினான் முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி.

“சரி சரி நீ, எட்டுநூறு தாரும்” என்று சொல்லி திருநாவுக்கரசினை ஏற்றிச் சென்றான். ஏற்றிச் சென்ற முச்சக்கர வண்டிச் சாரதி மருதானைத் தொழிற்குக் கல்லூரிச் சந்தி, மருதானை பொலிஸ் நிலைய வீதி, சின்ன பொறளை, பொறளை, கொட்டா வீதி, ராஜகிரிய எனும் வீதிகள் வழியாகப் போவதற்குப் பதிலாக கொழும்பு புறக்கோட்டையில் இருந்து வெளிக்கிட்டு மருதானைத் தொழிற்குக் கல்லூரிச் சந்தியை ஊடறுத்து சங்கராஜ மாவத்தையைக் கடந்து, பஞ்சிகாவத்தையை அடுத்துள்ளது, சலிமா பொதுவிடுதிக்குப் பின்னாலுள்ளதுமான ஆள்நடமாட்டம் குறைந்த நெரிசலான வீதி ஒன்றினுள் வைத்து,

“மாத்தையா, நம்ம வண்டிக்குப் பெற்றோல் முடிஞ்சி போயித்துத்தானே அதனால் வண்டிக்குப் பெற்றோல் போடவேணும் சல்லி தாங்க” எனக் கேட்டான். திருநாவுக்கரசும் உண்மைதானே என்ற எண்ணத்தில் முச்சக்கரவண்டியை விட்டு இறங்கி தனது பணப்பையான பர்சைக் கையில் எடுத்ததும், எதிர்பாராவண்ணம் பணப் பர்சையும் பற்றிப் பறித்து, திருநாவுக்கரசுவிற்கு அவன் கண்ணைப் பற்றி அறைந்தும், வீதியில் தள்ளிவிட்டும், முச்சக்கரவண்டிக்காரன் வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி மறைந்துவிட்டான்.

எதிர்பாராத விதமாக தாக்குதல் காரணமாகக் கண் கலங்கியும் மதி மயங்கியும் வீழ்ந்து கிடந்தவனை,

“அனே பவ் கௌதமெயா? மொக்கட்டத அர ஆட்டேக்காரயா கௌவ்வே” எனச் சிங்கள மொழியில் சொன்னபடி திருநாவுக்கரசுவைத் தூக்கி எழுப்பி அவனது மொழியிலே வினவினான். ஆனால் தாக்குதல் மயக்கத்தினாலும், புரியாத மொழியில் தூக்கி நிறுத்தியவர் கேட்டதனாலும்,

நா தழதழத்த தமிழில் “எனக்கு ஒன்றுமே புரியல்ல” என்றபடி அரைகுறை மொழியில்ச் சொல்லியும் தனது கையினால் தெரியாது என்று சைகையும் காட்டினான். இச் சைகையின் மூலம் புரிந்து கொண்டவர்

“நீ தமிழா! நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்! உன்னை அந்த முச்சக்கரவண்டிக்காரன் ஏன் அடித்து தள்ளி விட்டுச் சென்றான்? அவனும் உன் சொந்தக்காரத் தமிழர்தானா?” என்று சில கேள்விகளை அவனை ஆறுதற்படுத்துவதற்காக நடைமுறைத் தமிழில் தூக்கி நிறுத்தியவர் கேட்டதும், திருநாவுக்கரசு:

“நான் தமிழன் தான்! ஆனால் எனக்கு அடித்துத் தள்ளிவிட்டுச் சென்றவர் எனக்குச் சொந்தக்காரருமல்ல, தமிழருமல்ல, அவர் ஒரு சிங்களவராகவோ, அல்லது சிங்களம் தெரிந்த வேற்று இனத்தவராகவோ இருக்கலாம். எனக்கு இந்த இடம் கொழும்பில் எந்த இடமென்றே தெரியாது. நான் இங்கு வருவதற்குக் காரணம் இதுதான்” என்று நடந்த விபரம் அனைத்தையும் திருநாவுக்கரசு கூறினான். திருநாவுக்கரசு கூறியதும்.

“தம்பி! கொழும்பிற்கு சரியான இடம் தெரியாமலும், தனியாகவும் அதுவும், சிங்கள மொழி தெரியாமலும் எக் காரணம் கொண்டும் வரக்கூடாது. நான் உன்னை அந்த முச்சக்கரவண்டிக்காரன் அடித்துத் தள்ளிவிடும்போது மிகத் தூரத்திலே நின்றேன். அடிப்பதையும், தள்ளிவிடுவதையும் கண்ட நான் தாமதியாமல் உடனே ஓடிவருவதற்குள் அந்த முச்சக்கரவண்டிக்காரன் ஓடிவிட்டான். அந்த முச்சக்கரவண்டி நம்பர் தெரியுமா? தெரிந்து இருந்தாலும், பொலிசுக்குப் போய் முறையிட்டாலோ பயன் ஒன்றும் ஆகப்போவதில்லை. சரி உனது பரீட்சைக்குக் கொண்டு போன பணத்தை விட வேறேதும் பணம் மேலதிகமாக உன்னிடம் இருக்கின்றதா?” என்று கேட்டார்.

“எனது சான்றிதழ்கள் உள்ள சிறுபையும், அந்த முச்சக்கரவண்டியிலேதான். அதுமட்டுமல்ல, அவர் பறித்துக் கொண்டுபோன பணப்பையிலே நாலாயிரத்திற்க்கும் மேலான காசும், எனது தேசிய அடையாள அட்டையும் கூட அதிலேதான்! அடுத்து அந்தக் காசைவிட என்னிடம் ஒருசதக் காசுதானும் கிடையாது. ஐயோ! அதுகளுடன் என்ட கையடக்கத் தொலைபேசியும் அந்தச் சிறுவேக்கினுள்ளே தான்!” என்று சொன்ன திருநாவுக்கரசு தன்னை மீறிய நிலையில் அழுதும் நின்றான். இவனது அழுகையைக் கண்டவர்:

“தம்பி! அழுது என்ன பயன்? உனக்குத் தெரிந்த தமிழர்களோ!

தமிழர்களின் கடைகளோ! செயலகங்களோ! அல்லது வீடுகளோ! உண்டா? இல்லையென்றால் நீ என்னோடு வாறும். அது சரி உன்னுடைய உடை துணிப் பையெல்லாம் எங்கே?”

“அதெல்லாம் புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னாலே உள்ள அஜந்தா பொதுவிடுதியில் உள்ள அறையொன்றில் இருக்கின்றது. ஆனால், அந்த அறைக்கான கூலி கொடுக்கவும் பணமில்லையே!” பறவால்ல, உடை துணி போனாலும் அறைக்குப் போகாமல் ஊறிநீக்கே போயிற்றேன் என்றால் அது போதும் அதற்கும் என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லையே,” எனத் தன் மனதளவில் கவலைப்பட்டு வெளியில் சொல்லாமல் நின்ற திருநாவுக்கரசை கூடவே நின்றவர்.

“என்ன தம்பி யோசிக்கிறீர்? என் கூட வாறும்”

என அழைத்துக் கொண்டு பேருந்து பிடித்து ஏறி, இராஜகிரியவில் உள்ள ஒரு சிறு கட்டடம் ஒன்றினுள் திருநாவுக்கரசவை இருக்க வைத்தார். அந்தக் கட்டடத்தினுள் கூட்டிச் சென்றவரின் நண்பர்களாக இருக்கலாம், சிங்கள நடுவயது மதிக்கத்தக்கவர்களாக மூவர் இருந்தனர். இருந்தவர்கள் இனம் புரியாத திருநாவுக்கரசவையும் கூட்டிச் சென்றவரையும் கேள்விக்குறியோடு பார்த்தனர். அவர்களின் பார்வைக்கான பதிலாகக் கூட்டிச் சென்றவர் திருநாவுக்கரசவுக்கு நடந்த அசாதாரண விடயத்தைச் சிங்கள மொழியில் சொன்னதோடு முச்சக்கரவண்டிக்காரரையும் சிங்கள மொழியில் திட்டினார். திட்டியதோடு நின்றுவிடாமல் கூட்டிச் சென்றவரின் கையடக்கத் தொலைபேசியில் திருநாவுக்கரசவின் கையடக்கத் தொலைபேசி நம்பரைக் கேட்டு நான்காறு முறை அழைப்புக் கொடுத்தும் பதிலோ, பயனோ இல்லாமையினால் நான்கு பேருமிணைந்து திருநாவுக்கரசவை ஆற்றுப்படுத்த எண்ணி,

“தம்பி! கொழும்பில் இது அன்றாடம் நடைபெறும் நிகழ்வு தான். நீ ஒன்றிற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். இன்று நேரம் போயிற்று. அதனால் எங்களுடன் இன்று மட்டும் நில்லும் அதற்கிடையில் மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு கொழும்புக் கோட்டை அஜந்தா விடுதிக்குச் சென்று அங்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்து உனது உடை துணி பேக்கை எடுத்துவருவோம். வந்து இரவைக்கு இங்கே தங்கி, நாளைக்குக் காலைவேளைக்கு உங்களை பேருந்திலோ, புகைவண்டியிலோ அனுப்பி வைக்கின்றோம். நேரம் பகல் இரண்டு மணியாகின்றது. வாருங்கள் கடைக்குச் சாப்பிடப்போவோம்” எனச் சொல்லியும் அழைத்தும்

சென்றனர். அங்கு அந்தச் சிறுகட்டடத்தினுள் நின்ற மூவருக்கும் தமிழ்மொழி பெரிதாகத் தெரியாது. அரைகுறையாக ஓர் இரு சொற்களே பேசுவார்கள். ஆனால், திருநாவுக்கரசவைக் கூட்டிச் சென்றவர் நல்ல நடைமுறைத் தமிழில்த் தங்கு தடையின்றிப் பேசுவார், பேசுவது மட்டுமல்லாமல், அங்கே அந்தக் கட்டட மேசையின்மேல் “செங்கக்தி” எனும் சஞ்சிகை ஒன்றினையும் எடுத்துப் படித்தார். அதனால் இவர் என்ன இனம் என்று திருநாவுக்கரசுவினால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. இவர் தமிழரா? அல்லது இஸ்லாமியரா? அல்லது நன்கு தமிழ்மொழியைப் படித்த சிங்களவர் தானா? என்ற கேள்வி அடிக்கடி திருநாவுக்கரசுவின மனதில் எழுந்துகொண்டிருந்தது.

இந்நிலையில் கடைக்குச் சென்று நால்வரும் மதியச் சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கடை முதலாளியிடம் ஒரு நபர் கணக்கு என்ன முதலாளி என்று சிங்களத்திலே கேட்க அவரும் சிங்கள மொழியிலே கணக்கைச் சொல்ல, கணக்குக் கேட்டவர் பணம் கொடுக்கும்போது சில்லறைக்காசு தேவைப்பட்டபோது திருநாவுக்கரசவைக் கூட்டிச் சென்றவரைப் பார்த்துக் கணக்கு கொடுக்க இருந்தவர்:

“ஆரியதாச சகோதரயா! ஓயலாதெக்க சில்லற காஸ்து, ருப்பியல் தயாத்தியனவத்”

என்று அவரின் பெயரைச் சொல்லிச் சிங்கள மொழியில் சில்லறை ரூபாய் பத்து இருக்கின்றதா எனக்கேட்டும் பெற்றும் சாப்பாட்டுக் காசினைக் கொடுத்தார். அந்தநேரமே கூட்டிச் சென்றவர் சிங்களவர் தான் என்பதையும், அவரின் பெயர் ஆரியதாச என்பதையும் சந்தேகத்திற்க்கிடமின்றி திருநாவுக்கரசு புரிந்துகொண்டார். இந்த ஆரியதாசவின் வயது ஆகக் கூடியது ஒரு நாற்பத்தி இரண்டு நாற்பத்தி மூன்றுவயதுதான் இருக்கும் கருமை நிறம், சிரித்த முகம், குழந்தையைப் போல் களங்கமற்றதும், இரக்க சுபாவம் கொண்டதுமான மனம். இவரது தலைமுடி கருமையாகவும் எதுவித சுருளோ, முரட்டுத் தன்மையோ இல்லாத நீளமான முடி அது. அதனை உச்சிவகுந்து பின்னாலே பிடரி வரை வகுந்து விட்டபட்டிருக்கும். கன்னத்துக்கட்டுடன் அழகான மீசை, வெண்மையான பல்வரிசைகள். வெள்ளை நிறத்தில் நெசனல் முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருப்பார். அதே வெள்ளை நிறத்தில் லுங்கியும் அதனைத் தன் புறங்கால் மறைய உடுத்திருப்பார். இவர் உண்மையிலே ஒரு கவர்ச்சியான ஆண்மகனாகவே காட்சியளித்தார். இவரிடம் எந்தவிதமான

கெட்ட எண்ணங்களோ, செயல்களோ இல்லாத ஒருவராக எவரையும் விரைவில் தமராக்கிக் கொள்ளும் சக்தியுடையவராகவே இருந்தார். எந்த நேரமும் ஓயாமல் நல்ல பல உண்மைகளைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார்.

திருநாவுக்கரசுவுக்கு நேர்முகப் பரீட்சைக்குப்போன வேளையில் நடந்து முடிந்த அசம்பாவிதம் என்பது “முத்தெடுக்கப் போய் கிளிஞ்சல் பொறுக்கிய” கதை போலில்லாது “கிளிஞ்சல் பொறுக்கப்போய் முத்தெடுத்த கதையாகவே” அவன் மனதில்பட்டது. பணம் போனதையும் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போக முடியாமையையும் பெரிதாக எண்ணாமல் ஆரியதாச எனும் முத்து நமக்குக் கிடைத்துள்ளதே என்று கவலையை மறந்து இந்த நால்வருடனும் அன்று பகற்பொழுதினையும், இரவினையும் மகிழ்ச்சிகரமான மனநிலையில் அவர்களோடே களித்தான்.

இவர்கள் இருந்த கட்டடத்தினுள்: சமத்துவச் சிந்தனையாளர்களான கார்ல்மாக்ஸ், பிரடீரீக் எங்கல்ஸ், வி.இ.லெனின், ஜீ.டபிள்யூ.எவ். ஹெகல், இஸ்ராலின், குருசேவ் ஆகியோரின் படங்கள் கட்டட அறையினுள் நல்ல சட்டம் போட்டு கொழுவப்பட்டு இருந்தாலும், திருநாவுக்கரசுவிட்க்கு கார்ல்மாக்ஸ், லெனின், இஸ்ராலின் மூவரை மட்டுமே ஓரளவு அறிவான். ஏனையோரை பெயரளவில் மட்டுந்தான் தெரியும். அன்று இரவு திருநாவுக்கரசுவிட்க்கும் ஏனைய நால்வருக்கும் நித்திரையே வராத நிலையில் உரையாடியபடி, இரவு பன்னிரண்டு ஓருமணி போல் தூங்கியவர்கள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்தும், திருநாவுக்கரசை எழுப்பியும், காலைக் கடன்களை முடித்துக் குளித்துக் கொண்டும், காலைத் தேனீர் அருந்தியும் திருநாவுக்கரசவை அழைத்துக் கொண்டு பேசுந்து நிலையம் வந்தார்கள்.

இதற்கு முதல் நாள் மதியச் சாப்பாட்டினை முடித்துக் கொண்டு அவர்கள் கூறியதுபோல் கொழும்பு புறக்கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள அஜந்தா விடுதிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்தும், திருநாவுக்கரசுவிட்க்கு உடை துணிப் பொதியைப் (பையை) பெற்றுக் கொண்டு வீதிக்கு வந்து வீதியிலே உள்ள பழக் கடைகளில் திருநாவுக்கரசுவுக்காக அவனைக் கேளாமல் அவர்களாக பழங்கள், மிட்டாய் வகைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தனர். ஆம்! திருநாவுக்கரசவைத் தனது பிரதேச பட்டினத்திற்குப் போற பேசுந்திற்குப் பயணச்சீட்டினைப் பெற்றும் அவன் கைச்செலவிற்கென ஆயிரம் ரூபாய்

(1000/=) பணத்தனையும் முன்கூட்டியே வாங்கி வைத்திருந்த பழப் பொதியையும் தங்களது இருப்பிட முகவரி, தொலைபேசி இலக்கங்களைக் கொடுத்தும், திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டு முகவரி தொலைபேசி எண்ணினைப் பெற்றும், அவனை அனுப்பி வைத்தனர்.

ஆனால், திருநாவுக்கரசுவிற்கு இவர்கள் காட்டிய அன்பிற்கும், செய்த பேருதவி, பணச் செலவிற்கும் நான் என்ன கைமாறு செய்ய முடியுமென்ற நன்றி உணர்வு அவன் நாவைப் பேசமுடியாதபடி அடக்க, நா தழதழக்கக் கண்ணீர் சிந்தியவனாக கையை மட்டும் அசைத்தவனாகப் பயணமானான். திருநாவுக்கரசு பஸ்ஸில் வரும்போது வீட்டிற்குப் போனாலும் அம்மா, அப்பாவிடம் என்ன சொல்வது? உண்மையைச் சொல்வதா? அல்லது ஏதாவது எடுத்து வைத்துப் பொய் சொல்லப் போய் மேலும் மேலும் பல பொய்களைச் சொல்ல வேண்டிவரும் அதனால் உண்மையாக நடந்த விடயத்தையே சொல்வோம் என்ற முடிவோடு வீடு வந்தான்.

வீடு வந்தவனிடம் அவனது தாயும், தந்தையும் உடனடியாக எதையும் கேட்கவிரும்பவில்லை. எதுவானாலும் ஆறுதலாக மகன் சொல்லுவான் தானே அப்படியவன் சொல்லாவிட்டால் நாமாவது கேட்டு அறியலாந்தானே என்று இருந்தவர்களுக்கு, திருநாவுக்கரசு வந்ததும் உடனடியாக எதையும் சொல்லாமல் குளித்து இரவு உணவை உண்ணும்போது அவனாகவே கொழும்பில் அவனுக்கு நடந்த தீமையையும் அதனைத் தொடர்ந்து முன்பின் அறியாத, திரு. ஆரியதாச எனும் மனிதநேயமுடையவரும், அவரது நண்பர்கள் மூவருமாக ஒன்றிணைந்து செய்த உதவிகளையும் சொல்லி முடித்ததும், அவனது தந்தையும் தாயும் ஒருமித்த குரலில்

“அடகடவுளே! காசைப் பறித்தவன் என்ற பிள்ளையை அடித்துக் கொன்றிருந்தால்! என்ன கெதியப்பா! வீடுவீடாகப் பிச்சைக்குப் போகவேண்டி வந்தாலும்: இனிமேல் மகனே! உனக்கு உத்தியோகமும் வேணாம். கொழும்பு, கண்டியென்று தன்னந்தனிய போறவேலையும் வேணாம். ஊரோட பகுதியோட எதையாவது செய்து நாலப்பத்தச் சம்பாதிக்க முடியுமென்றாப்பாரு. அதுவும் முடியாட்டி நீ வீட்டோட கிட நாங்க எப்பாடுபட்டாவது உனக்குச் சோறுபோடுவம். இந்த உத்தியோக நொட்டிக்காக ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணுண்ணு இருக்கிற உன்னைப் பறிகொடுத்துப்பேட்டு நாங்க மட்டும் என்னத்துக்காக வாழவேணும்.”

“அது சரி மகன்! உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு ஆதரித்தும், காசு செலவழித்தும் ஊருக்கு அனுப்பி வைத்த பிள்ளைகள் நம்மட தமிழ்ப் பிள்ளைகளா? மகன்!

“இல்லம்மா! அவங்க சிங்கள ஆட்கள் அம்மா!”

“அது சரி சிங்களவர்கள் என்றாலும் ஒரு சிலர்தானே இப்படியான அநியாயங்கள் செய்வது. ஏன் நம்மட தமிழன் செய்யவில்லையா? எல்லா இனத்திலும் பலதரப்பட்ட குணமுடைய மனிதர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்” என்றார் திருநாவுக்கரசுவின் தந்தை.

“எதுக்கும் மகன் அந்த பிள்ளைகளின் முகவரியோ, தொலைபேசி இலக் கமோ இருந்தால், உடனே நான் ஊருக்கு எந்தவித பிரச்சினையுமில்லாமல் உங்கள் உதவியால் வந்துசேர்ந்துவிட்டேன் என்று சொல்லுமகன் சொல்லிப்போட்டு ஆறுதலாக அவர்களின் முகவரிக்கு அவர்கள் உனக்காக செலவுசெய்த காசையும் அனுப்பி வைப்போம். சரியில்ல, யாராய் இருந்தாலும் பாவம் தானே!”

“ஓமப்பா! அனுப்பத்தான் வேணும்” என்றான் திருநாவுக்கரசு.

02

திருநாவுக்கரசுவின் தந்தையும் ஒரு குடும்பத்தில் ஒருமகன் தான் இவருடைய தாய் தந்தையர் வீட்டோட சிறியதோர் சில்லறைச் சாமான் கடையொன்றினை நடத்தி வந்ததனால், வீட்டிற்கான பொருளாதாரத் தாக்கமென்பது தெரியாமலே வாழ்ந்து வரலாயினர். இதனால் திருநாவுக்கரசுவின் தந்தையாகிய சிவநாதன்: பெரிதாய்ப் படித்து ஏதாவதொரு அரசு உத்தியோகத்தை பெறவேண்டுமென்றோ, அல்லது கைத்தொழில் எதையும் பழகி நால இரண்ட்ச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றோ எண்ணினாரில்லை. அவர்தான் எண்ணாமல் கோயில்மாடு போல் இருந்தாரென்றால் அவரது தாய் தந்தையும் அவரது அசமந்தப்போக்கில் இருந்து வரலாயினர். ஆனால், சிவநாதன் திருமணம் செய்து குடும்பஸ்த்தர் ஆனதன் பின்புதான் ஒரு வீட்டின் தேவையென்ன? அதனை நிறைவு

செய்ய வேண்டிய வழிவகையென்ன என்பது புரியலாயின.

புரிந்தாலும் தனது நிலையும் நினைப்பும் தன்மகனுக்கு வரக்கூடாது. அவரை ஊக்கப்படுத்தி கல்வித் துறையிலோ அல்லது கைத்தொழிற் துறையிலோ சிறந்த ஒருவராய் ஆக்கவேண்டுமென்று எண்ணினாரில்லை. மாறாக மகன் படிக்காவிட்டாலும் சரி, தொழிற்சாலைகளில் ஈடுபடாவிட்டாலும் சரி மகன் உடல் வருந்தியோ மனம் வருந்தியோ, சம்பாதிக்க வேண்டிய தில்லை. மகனாக விரும்பி எதையும் செய்தால் போகச் செய்யாவிட்டால் அவர் வீட்டோடே இருந்தால்போதும் என்ற மன நிலையிலே இருந்து தன்னைத்தானே வருத்தியும், உடலை வருத்தியும், ஆறேழு வருடமாக உழன்றார்.

என்னதான் உழன்றாலும், நாளுக்கு நாள் விசம் ஏறுவது போல் ஏறும் விலைவாசி காரணமாகத் தனி ஒருவரினால் உழைத்துக் கொண்டுவரும் வருவாய் வீட்டின் அன்றாடத் தேவையை நிறைவு செய்ய முடியவில்லை. 'அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்' என்ற முதுமொழிக்கேற்ப மகன் திருநாவுக்கரசுவையும் நகரச் செய்தது. ஆம்! வீட்டின் பற்றாக்குறையும், கடன்பளுவும் திருநாவுக்கரசுவின் செவியில் வீழ்ந்து, அவனது சுய உணர்வையும், சுய கௌரவத்தையும் துண்டாக்கச் செய்தது. இதனால் அவனாகத் தன் தந்தையிடம்:

“அப்பா, பட்ட கடன்களோடு பாதிக்கடனாக நமது வீடு வளவையாவது அடவுவைத்து உங்க அப்பா செய்து வந்த வியாபாரத்தினை நாமும் கொஞ்ச காலத்திற்கேணும் செய்து பார்ப்போமே அப்பா” என்றதும், சிவநாதனும் மறுப்பேதுமில்லாமல் மகனின் எண்ணப்படியே தனது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டும், வீட்டின் உறுதியை எடுத்துக் கொண்டும், தங்கள் பகுதியிலுள்ள மக்கள் வங்கி மேலாளரைக் கண்டு தனது தேவையை எடுத்துக் கூறி, எனக்கு அதிகமில்லாவிட்டாலும் ஒரு 200,000/= பணம் தாருங்கள் ஐயா என்று வேண்டியதன் பேரில் ஓர் இரு படிவங்களை நிரப்பியும் உத்தியோகம் பார்க்கும் இரு பிணையாளிகளின் சம்மத்தோடு அவர்களின் சம்பளப்பட்டியலும், கையொப்பமும் பெற்றுக் கொண்டு வந்து தாருங்கள் என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

சிவநாதன் அவர்களும் கொண்டு வந்த படிவங்களைக் கிடப்பில் போடாமல், மகனின் உதவியோடு படிவங்களை நிரப்பியும், அரசு உத்தியோகம் பார்க்கும் பள்ளிக்கூட அதிபர் ஒருவரையும் எழுதுவினைஞர்

ஒருவரையும் கேட்டு ஒழுங்கு செய்து அவர்கள் இருவரினது சம்பளப் பட்டியலையும் கையொப்பங்களையும் பெற்று மக்கள் வங்கி மேலாளரிடம் கொடுத்து வந்து மூன்று வாரங்களின் பின் கேட்ட பணம் இரண்டு இலட்சம் (200,000/=) சிவநாதனுக்கு கிடைத்தது. சிவநாதன் அவர்களுக்கு கடைக்கான தளபாடங்களான, இறாக்கைகள், நேத்தட்டுக்கள் யாவும் அவரது தாய், தந்தையர் வீட்டில் இருந்தபடியினால் சிவநாதனின் தாய், தந்தையர் கொடுத்து உதவியபடியினால் கிடைத்த இரண்டு இலட்சம் பணத்தில் ஐம்பதாயிரம் ரூபாயை வங்கியில் இருப்பாக வைத்தும் மேலும் தனது கையில் வீட்டில் ஐம்பதாயிரம் ரூபாயை வைத்தும் ஏனைய ஒரு இலட்சம் ரூபாயை ஒரு பெரும் மொத்த வியாபாரம் செய்யும் முதலாளியிடம் சென்று ஒரு இலட்சம் ரூபாய் கைக்காசுக்குச் சாமான்களும் மேலும் கடனுக்கு இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்க்குச் சாமான்களுமாக வாங்கிக் கொண்டு கடையை ஆரம்பித்தார் சிவநாதன்.

கடை தொடங்கி ஓரிரு வருடங்களாக மந்தமாகவே வியாபாரம் நடைபெற்றது. இந்த ஓரிரு வருட காலமாக மகன் திருநாவுக்கரசுவை நிரந்தரமாகவே கடையில் நிறுத்தி வியாபார முறைகளையும் வாடிக்கையாளர்களையும் புரிந்து கொள்ளும்படி பழக்கி வந்தார். இதன்பின்னே மகன் திருநாவுக்கரசுவிற்கு, அடிகெரியல் மிதிச்சைக்கிகள் ஒன்றினை வாங்கிக் கொடுத்து வாடிக்கையாளர்களுக்கு அன்றாடம் தேவைப்படுவதும், அவசியமானதுமான சாமான்களையும், அரிசி, தேங்காய், ஆட்டர்மா போன்ற சாமான்களை உடனுக்குடனும் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் வாங்கிக் கொண்டுவரும்படியும் பணித்தார். திருநாவுக்கரசுவும் சுயவிருப்பத்துடன் செயற்பட்டான்.

இப்படி திருநாவுக்கரசு தந்தையின் பணிப்பின் பேரில் வியாபாரத் தந்திரத்தையும், பட்டினத்தில் உள்ள பெரும் முதலாளிமாரின் நட்பையும் கற்றுக் கொண்டான், பெற்றுக்கொண்டான். கடையும் ஓரளவில் நயத்தில் இயங்கியது. இதனால் சில்லறைச் சாமான்களை மட்டுமன்றி நெல், சோளன், உழுந்து போன்றவற்றையும் குறைந்த விலைக்கு வாங்கிச் சற்று கூடுதலான விலைக்கு விற்கலாயினர். ஆம்! தேங்காய், நெல், சோளன், உழுந்து போன்ற உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருட்களை வாங்கி விற்பதிலே இவர்கள் கூடுதலான இலாபத்தைப் பெறலாயினர்.

ஆனால் என்னதான் இலாபம் வந்தாலும், சிவநாதனும், மகன் திருநாவுக்கரசுவும், மனைவி அழகம்மாவும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக

வாங்கவோ, விற்கவேமாமாட்டார்கள். இதனால் ஊரில் உள்ள கடைகளில் இவர்களுடைய கடையில் மட்டும் நியாயமான விலையும், தரமான சாமான்களும் என்பதனால் தூரம் தொலைவில் இருந்தும் சிவநாதனின் கடையிலே சாமான்கள் வாங்கிப் போவார்கள்.

மேலும் வாடிக்கையாளர்களான மாதச் சம்பளம் பெறுபவர்களும் கடனடிப்படையில் பெறுபவர்களுமாகக் கடை வைத்த ஆரம்பத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் கடன்பட்டுச் சாமான்களை மாதம் முடியத் தரலாம், என வாங்கிச் சென்றவர்களில் நூற்றுக்கு நாற்பது வீதமானோர் கடனைக் கட்டாமலும், நாள் கணக்காக, மாதக் கணக்காக இழுத்தடித்து இறுதியில் கடனைக் கட்டாமலே ஏமாற்றிவிட்டனர். இதனால், இவர்களில் நாணயமானவர்களை இனங்கண்டு கடன்கொடுப்பதிலே ஓரிரு வருடங்கள் உருண்டோடியது மட்டுமல்லாமல் பல ஆயிரம் ரூபாய்களுக்குச் சாமான்களை வாங்கிச் சென்று கடன்கட்டாமல் ஏமாற்றிச் சென்றவர்களினால் ஏற்பட்ட நஸ்தத்தை ஈடுசெய்வதிலும் மேலே குறிப்பிட்ட ஓரிரு வருடங்களின் பின் சிவநாதனுக்கும், மகன் திருநாவுக்கரசுவிருக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியாமல் திண்டாடிய நிலையிலே கடன்பளுவைப் படிப்படியாக ஈடுசெய்தும், வங்கியில் கரண்ட் கணக்கொன்றினைத் தொடங்கி காசோலையைப் பெற்றுமே தங்கள் வியாபாரத்தை நடத்தலாயினர்.

இந்தக் காசோலைக் கணக்கு நடைமுறைக்கு வந்ததும், இவர்களுடைய பணத்தைக் கொண்டு சாமான்களை வாங்கி விற்கும் சிரமம் குறைந்து பெரும் பெரும் முதலாளிமாரிடம் மாத, கிழமைக் கடனடிப்படையில் அவர்களின் பொருட்களைப் பெற்று வந்து, விற்று அதில் வரும் இலாபத்தினை இவர்கள் எடுக்கவும், பொருட்களுக்கான பணத்தினை (முதல்) வாங்கிய முதலாளிகளின் கணக்கில் குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குள் வங்கியிலிடவுமான முறையே பெரிதும் பயன்பட்டது. காசோலை முறை சிவநாதன் போன்ற சிறு முதலாளிமாரைக் காலப்போக்கில் கோடஸ்வரர்களாக ஆக்கியது. ஆனால் இதனால் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் உற்பத்தியாளருக்கும், பொருட்களை வாங்கும் நுகர்வோருக்கும் கஸ்ரமும், நஸ்தமும் இடைத்தரக்களான பெரும் முதலாளி வியாபாரிகளே இலாபமடைகின்றனர் என்பதே வெளிப்படை.

இச் செயலனது சிவநாதன் அவர்களுக்கென்ன விதிவிலக்கா? “ஊர் ஓடினால் ஒக்க ஓடு, ஒருவன் ஓடினால்க் கேட்டுக் கேட்டு ஓடு” என்ற

நிலையிலே சிவநாதனும், திருநாவுக்கரசும் ஊரில், நகரில் உள்ள வியாபாரிகளைப்போல் இவர்களும் பொருட்களை வாங்கி வற்றாலும் முன்கூட்டியே சொல்லியது போல் முடிந்தவரை மனச்சாட்சிக்கும், இறை நியதிக்கும் ஏற்ப நியாயமான விலையில் சிறு இலாபத்தினை மட்டும் வைத்தே வாங்கினர், விற்றனர். வாங்குவதிலும், விற்பதிலும் கூட அளவை, நிறுவைகளிலும் நியாயமாகவே நடந்தனர்.

ஆனால், அநேகமான வியாபாரிகள் வாங்கும்போது ஆம்! நெல், சோளம், உழுந்து, பயறு போன்றவற்றை வாங்கும்போது ஒரு மரைக்கால், புசல், தராசுகளும், படிக்கற்களும், பொருட்களை விற்கும் போது வேறொரு மரைக்கால், புசல், தராசு, படிக்கற்களையுமே பயன்படுத்துவர். எது எப்படியாயினும் வியாபாரமென்பது இலாபத்தினை நோக்காகக் கொண்டு செயற்படும் தொழில்தானே! எந்த ஒரு வியாபாரியும், முதலாளியும் குறிப்பிட்ட விலைகளுக்கே பொருட்களை வாங்கி, வாங்கிய விலைக்கே விற்பார்களா? வியாபாரமென்பது என்ன சமூகத் தொண்டா? சமூக சேவையா?

இதுபோக திருநாவுக்கரசுவின் நீண்ட நாள் நண்பனான கரன் என்பவனோடு சேர்ந்து, யாருக்கும் தெரியாமல், இரகசியமாக மது அருந்துவது, சிகரட் புகைப்பது போன்ற தீயபழக்கத்தினைக் கைக்கொண்டு வரலானான். இதன் காரணமாக தாய், தந்தையரின் சொற்கேட்பதில்லை. வியாபாரத்தில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. அடுத்து இரவில் வீட்டில் தங்குவதுமில்லை. இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம்? ஒருவேளை மகன் யாராவது ஒரு பெண்ணை விரும்பிக் கல்யாணம் முடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் நடந்து கொள்கின்றானோ! அல்லது செய்வினை, சூனியங்கள் செய்து விட்டார்களோ! என்றபடி திருநாவுக்கரசுவின் தாயும், தந்தையும் பலவாறு சிந்தித்தும், கவலைப்படும் வரலாயினர். திருநாவுக்கரசுவின் தாய் தனது கணவரிடம்:

“எதற்கும் மகனின் சாதகத்தினைக் கொண்டு, சாத்திரி பரசுராமரிடம் வெற்றிலை வைத்துக் கேட்டாலென்ன? அவர் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வாராம். ஏன் நான் கூடப் பார்க்கிறேன். பல ஊர்கள் நகரங்களில் இருந்தெல்லாம் காரிலும், வேன், முச்சக்கர வண்டிகளிலெல்லாம் அநேகமான ஆண்களும், பெண்களும் வந்து சாத்திரம் கேட்டுப் போறார்கள். சாத்திரம் கேட்டவர்களெல்லாம் கண்ணால கண்டமாதிரிச் சொல்லுறாராம் என்றுதான் சொல்லிப் போறார்கள்.”

“சரி நீயும் போய்க் கேட்டுத்து வாருமே.”

“நான் மட்டுமா? நீங்களும் வாருங்க, கடையைப் பூட்டுங்க. பொழுதேற முன்னம் கேட்டாத்தான் ஒழுங்காச் சொல்லுவாராம். அதனால் சுணங்காம வாங்க போவம்” என்று அழகம்மா கணவன் சிவநாதனை அவசரப்படுத்தியும், அழைத்தும் சென்றா.

சாத்திரியார் பரசுராமரின் வீட்டிற்கு தங்கள் வீட்டின் முன்னாலுள்ள வீதியால் தங்களின் வீட்டுப் படலையைத் தாண்டித்தான் யாராவது செல்ல வேண்டும் இதனால் இவர்கள் இருவரும் வெளிக்கிட்டு நடையாக நடந்து உத்தேசம் எப்படியும் இவர்கள் வீட்டில் இருந்து அரை மைல் தூரத்தே சென்று சாத்திரியார் வீட்டையடைந்தனர். சாத்திரியார் வீட்டில் மனைவி அழகம்மா அவர்கள் சொல்லியது போல் நல்ல சனம். அத்தனை சனங்களும் தங்களுக்கென இலக்கத் துண்டுகளைப் பெற்றுக் கொண்டு வரிசையிலே நின்றனர். இவர்களின் நல்ல காலம் அங்கு இலக்கத் துண்டினைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்பிள்ளை இவர்களின் உறவு முறைச் சொந்தக்காரப் பிள்ளையென்பதால், முன்கூட்டியே தனக்கு வேண்டிய ஒருவருக்கென எடுத்து வைத்திருந்த இலக்கத்திற்க்குரியவர் வராமையால் அந்த இலக்கத் துண்டினை திருமதி அழகம்மாவிற்கே கொடுத்தா.

அந்த இலக்கமும் பதினெட்டுத்தான் (18) சரி இதுவென்றான கிடைத்ததே என்ற மனத் திருப்தியோடு இவர்களும் வரிசையிலே நின்று தங்கள் முறை வந்ததும், மகன் திருநாவுக்கரசுவின் சாதகத்தினையும், கடையில் இருந்து எடுத்துச் சென்ற ஒரு பகளி (கட்டு) வெற்றிலையையும், பல கொட்டப் பாக்குகளையும் ஐந்நூறு ரூபாய்த் தாள் ஒன்றினையும் சாத்திரியாரின் வீட்டின் வட்டாவிலே முறையாகப் பயபக்தியோடு வைத்து சாத்திரியாரிடம் நீட்டினர். சாத்திரியார் வெற்றிலை, பாக்கு இவையிரண்டையும் எண்ணிக் கணிக்கலானார். வெற்றிலை, பாக்குகளை எண்ணிக் கணித்தபின்னர் திருநாவுக்கரசுவின் சாதகத்தினையும், ஒரு முறைக்கு மும்முறை பார்த்துவிட்டு:

“நீங்கள் ஒரு ஆண் ஜீவனையும், அவரது இன்றைய, எதிர்கால நிலையினையும் அறியவே எண்ணுகிறீர்கள். ஆனால் குறிப்பிட்ட ஆண் ஜீவனுக்கு மற்றுமோர் இளம்பெண் ஜீவனால் அவரது புத்தியையும், அதாவது அறிவையும், மதியையும் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தும்படியான வேலை ஒன்று நடந்திருக்கின்றது. அதனால், குறிப்பிட்ட ஆண் ஜீவன்,

பெண் ஜீவனின் எண்ணத்தினால் ஊன் உறக்கமும், மன அமைதியுமில்லாமல், செய்வதென்ன என்று அறியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றது!”

“அப்படியென்றால் சாத்திரியர் குறிப்பிட்ட ஆண் ஜீவனுக்கு ஏதும் மருந்து, மாயம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா” என்று சிவநாதன் கேட்டதும்,

“ஓம்! ஓம்! அப்படித்தான் சாத்திரத்தில சொல்லுது! அதாவது அந்த ஆண் ஜீவன் யாருடைய புத்தியையோ, வழிகாட்டலையோ, அறிவுரைகளையோ, கட்டளைகளையோ கேட்காமல் அதற்கெல்லாம் கட்டுப்படாமல் தன்வசப்படுத்த அதாவது மனத்திறந்து சொல்வதனால், மோகினிக்குள்ளால் ஓதி அந்த ஆண் ஜீவனுக்கு ஏதோ ஒருவழியில் பணங்களில் பின்போட்டுக் குடிக்கக் கொடுத்தும், அந்தச் ஜீவன் வாழும் இல்லத்தினுள்ளும் செய்து நிலத்தில் தாட்டும் வைத்துள்ளனர்!. இது சும்மா சாதாரண ஆளைக் கொண்டு செய்யவில்லை. நல்ல கைதேர்ந்த தகுதியான ஒருவரைக் கொண்டுதான் இத்தனையும் செய்யப்பட்டுள்ளது.”

“அப்படியானால் சாத்திரியர் அதில் இருந்து மீள வழியில்லையா?”
 “என்ன பிள்ள நீங்க கேட்கிற கேள்வி! வல்லவனுக்கு வல்லவன் இந்த ஊர் பகுதியில் இல்லாமலா இருப்பான்! ஆட்டும் தெய்வத்தை ஆடவிடாமல் கட்ட ஒரு மந்திரவாதி இருந்தால் அதனை வெட்டி ஆடவைக்கும் மந்திரவாதி பிறிதொருவன் இருக்கிறான்தானே! அதனால் நீங்கள் பெரிதாய்க் கவலைப்படாமல் நான் சொல்லும் பூசாரி மிகவும் கெட்டிக்காரன். நான் அறிந்தவரை இப்படியான ஆயிரக்கணக்கான செய்வினைகளையும், பில்லி சூனியங்களையும் வெட்டி வெளியாக்கியவன். ஆனால் கொஞ்சம் இருபத்தைந்து, முப்பதாயிரம் ரூபாய் பணச் செலவோட நீங்களாகக் கொஞ்சம் சாமான்களையும் எடுக்கவேண்டிவரும். நீங்கள் இதற்குச் சம்மதமென்றால் வாற வெள்ளிக்கிழமை வளவினுள் இருக்கும் அந்தச் சாமானையும் கண்டெடுத்து, வளவையும் காவல்பண்ணி, குறிப்பிட்ட நபருக்கு உள்ளூக்குக் குடிக்க மருந்தும் தலைக்குப் பூச எண்ணெய்யும் தருவார். யோசிச்சுச் சொல்லுங்க” என்றார் சாத்திரியார். அதற்குச் சிவநாதன்:

“யோசிக்க என்ன சாத்திரியர் இருக்கு. உடனடியாகவே செய்வோம். காசைப் பார்க்க ஏலாது. காசை எப்படியோ சம்பாதிக்கலாம். முதலில் பிரச்சினையில் இருந்து விடுபட வேண்டும். உங்களிடம் சொல்லுறத்திக் கென்ன சாத்திரியர் வெற்றிலையிலுள்ள ஜீவன் வேற யாருமில்ல என்ற

ஒரே ஒரு பிள்ளை, இருபத்திரெண்டு வயசு இளந்தாரியான என் மகன்தான். என்ர பிள்ளை. ஒரு ஒழுக்கமுள்ள நல்ல பிள்ளை, அவனை எந்தச் சத்திராதி பெத்த மகள் இப்படிச் செய்துள்ளாள்! அவளுக்கு என்ர மகன்தானா கிடைத்தான். என்னிடம் நேரில் வந்து எவளாவது கேட்டிருக்கலாந்தானே! அவளோ, அவர்களோ கேட்டு நானும் இல்ல என்று மறுத்திருந்தால் இப்படிச் செய்திருக்கலாம். நல்ல இடத்தில பிறந்திருந்தா இந்தக் குணமெல்லாம் வந்திருக்காது. சரி சாத்திரியார், பணம் எவ்வளவானாலும் கவலையில்லை. ஆனால் என்ர மகனை மட்டும் விடுவித்து கடவுளுக்கு இரண்டாவதாக நீங்கள் தான் பழைய நிலைக்கு விடுவித்துத் தரவேணும் சாத்திரியார்” என்று திருநாவுக்கரசுவின் தாய் சாத்திரியாரின் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சி மன்றாடினா.

“அப்படியானால் அண்ணன் நீங்கள் ஒன்று செய்யலாந்தானே! உங்கட மகனுக்கும் இருபத்திரெண்டு வயதானால் திருமணம் செய்யக்கூடிய வயது தானே! அதனால் அந்தப் பெண் யார்? எவர் எனக் கேட்டறிந்து பிரச்சினை இல்லாமல் அந்தப் பெண்ணுக்கே மகனைக் கட்டிவைக்க வாந்தானே! அண்ணன்.”

“அது சரி அப்படிச் செய்வதானாலும் நான் முன் சொன்னது போல் சம்பந்தப்பட்ட பெண்ணோ, பெண்ணின் தாய் தந்தையரோ! அல்லது மகனோ கேட்க வேணும். சொல்ல வேணும் தானே! ஊமையுழிமில்லைச் செவிடுமில்லாத நிலையில் நாங்க என்ன செய்யமுடியும். அடுத்து கல்யாணம் என்பது பேருந்து, புகையிரதப் பயணம் போன்றதா? இந்தத் தரிப்பிடத்தில் ஏறி அடுத்தடுத்த தரிப்பிடத்தில் இறங்கிச் செல்வது போன்றதா? திருமணம் என்பது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் தங்களது வாழ்நாள் முற்றாக இணைந்து பிணைந்து பாச பந்தங்களுடன் வாழப் போற செயலல்லவா? அதனால் வாழ விரும்பும் பெண்ணின் குண இயல்புகளையும் அப்பெண்ணின் தாய், தந்தையரின் குணம் கொள்கைகளையும் அறிந்தல்லவா அதனைச் செய்ய வேண்டும்” என்று சிவநாதன் கூறியதும்: சாத்திரியார்

“அது அத்தனையும் சரிதான். அதனால் நான் சொல்லும் கணபதிப் பூசாரியாரை இன்றோ, நாளையோ கண்டு அவரிடம் சொல்லி அவர் சொல்லும் நாளில் வளவினுள் இருக்கும் செய்வினையையும் எடுத்து வளவினையும் காவல் பண்ணுவதோடு மகனுக்கான மருந்தையும் குடிக்கக் கொடுத்து எண்ணையையும் தலைக்கு வைக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.

நானும் இன்று இரவைக்கு நேரம் கிடைத்தாற் போறன். இல்லையென்றால் நாளை இரவைக்குப் பூசாரியாரின் வீட்டுக்குப் போய் நேரடியாக எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லி மிக விரைவில் இரண்டொரு நாட்களுக்குள் செய்து முடிப்போம்." என்று சொல்லியும் கணபதிப்பிள்ளைப் பூசாரியாரின் தொலைபேசி இலக்கத்தினையும் அவரது வீட்டு முகவரியையும் எழுதிக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்

03

திருநாவுக்கரசுவிற்கு கொழும்பில் நடந்த அசம்பாவிதமும், அதனால் ஏற்பட்ட ஆரியதாச என்பவரின் உதவியும் நட்பும், நீடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய திருநாவுக்கரசு, கொழும்பில் இருந்துவந்த ஓரிரு நாளிலே தனது தந்தையின் தொலைபேசியின் மூலமாக ஆரியதாச அவர்கட்கும், அவரது மூன்று நண்பர்களுக்கும் தனது நன்றியறிதலைக் கூறி, தான் இறக்கும் வரை உங்களை மறக்கவும் மாட்டேன். அத்தோடு, தொடர்ந்து உங்களது நட்பை வளர்க்கும் முகமாக தொடர்புகொள்ளவும், நீங்கள் எங்க வீட்டிற்கு வரவேண்டுமென்று நான் முதல் எனது தாய் தந்தையரும் மனப்பூர்வமாக விரும்புகின்றனர். விரும்புகின்றேன். மட்டுமல்லாமல் நான் உங்கள் ஊர் வீடுகளுக்கும் வரவும் உங்களது தாய், தந்தையரின் விபரங்களை அறியவும் விரும்புகின்றேன் எனத் தொலைபேசி மூலமும், மேலும் பலவிடயங்களை எழுதி அஞ்சல் வழியாகவும் அடிக்கடி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தான். பதிலுக்கு

ஆரியதாச அவர்களும், அவரது மூன்று நண்பர்களும் திருநாவுக்கரசுவிற்கு தொலைபேசி மூலமாகவும் அஞ்சல்கள் மூலமாகவும் உடனுக்குடன் விடயங்களைப் பரிமாறியும், நன்றி நலன்களைக் கூறிய நிலையிலுமிருந்து வந்தனர். இந்நிலையில் திருநாவுக்கரசுவின் பணத்தினையும் அவனது தொலைபேசி, சான்றிதழ்களையும் அடித்துப் பறித்துச் சென்ற முச்சக்கரவண்டிச் சாரதிக்கு ஆரியதாச அவன் பறித்துச் சென்றதும், திருநாவுக்கரசுவினது தொலைபேசி இலக்கத்திற்கே சிங்கள மொழியில்: நீ ஒரு ஏழை இளைஞனின் பிச்சைப் பையையும் அவரது

கையடக்கத் தொலைபேசியையும் பறித்தும், அவனை அடித்துத் தள்ளிவிட்டும் சென்ற செயலானது பெரும் ஈனத்தனமான செயலாகும். எனும் அடிப்படையில் மிகவும் உருக்கமான செய்தியை குறுந்தகவலாக அவனது தொலைபேசிக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

இந்தச் செய்தியை அனுப்பி ஒரு மாதத்தின் பின் இராஜகிரிய வெலிக்கடைக் காவல் நிலையத்தில் போலியான ஒரு பெயரைச் சொல்லி ஆரியதாசவின் தொலைபேசி இலக்கத்திற்கு அழைப்பொன்று வந்திருந்தது. அந்த அழைப்பை ஏற்று ஆரியதாச அவர்கள் வெலிக்கடைக் காவல் நிலையம் சென்றதும், ஆரியதாசவின் தொலைபேசி இலக்கமிடப்பட்ட ஒரு பொதியினை கொண்டு வந்து அங்குள்ள காவல் நிலைய அதிகாரியவர்கள்: இந்தப் பொதியினை வீதியில் கிடந்து கண்டெடுத்ததாகவும், இதனை ஆரியதாச எனும் நபரிடம் பாரம் கொடுக்கச் சொல்லியும் முச்சக்கரவண்டி சாரதி ஒருவர் கொடுத்துச் சென்றதாகவும் கூறி ஆரியதாச அவர்களின் பெயரையும், அவரது தேசிய அடையாள அட்டை இலக்கத்தினையும், தொலைபேசி இலக்கத்தினையும் கேட்டுப் பெற்று உறுதி செய்யப்பட்டதன் பின் ஆரியதாசவர்களின் கையொப்பத்தினைப் பெற்றும் முச்சக்கரவண்டிச் சாரதி கொடுத்துச் சென்ற பொதியைப் பாரங்கொடுத்தார்.

பொதியைப்பெற்றுக் கொண்டு தான் தங்கியிருந்த கட்டடத்தில் தனது நண்பர்களான மூவரினது முன்னிலையில் ஆரியதாச அவர்கள் பிரித்துப் பார்த்தபோது: அதனுள் திருநாவுக்கரசு அவர்களின் சான்றிதழ்களும், தேசிய அடையாள அட்டையும் அவனது தொலைபேசி உட்பட ரூபாய் ஐயாயிரமும் இருந்தது. இவைகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து நால்வரும் அனுப்பிய குறுஞ்செய்தியானது வீண்போகவில்லை. ஆரியதாச சகோதரரின் முயற்சி வெற்றி பெற்றுள்ளது. என்று மூவரும் ஆரியதாச அவர்களைப் பாராட்டினர். இந்த வழிப்பறி செய்த திருடன் காலங்கடந்து ஞானம் ஏற்பட்டவனாக இருக்கின்றனே! இந்த ஞானமும், மனிதாபிமானமும் வழிப்பறி செய்யும்போது எங்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. வழிப்பறி செய்யாமல் இருந்திருந்தால் பாவம், அந்த நபர் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போய் ஒருவேளை அதிலே அவர் தகுதியெனக் கண்டிருந்தால் அவருக்கு அரச நிறுவனத்தில் தொழில் கிடைத்திருக்கும்தானே! அதனை இந்தத் திருட்டுக் “கப்பட்டியா” கொடுத்துவிட்டான்தானே! என்று ஆரியதாச திருடனைத் திட்டியதும்:

“பறவாயில்ல சகோதரயா! இந்த அளவிற்கு அவன் தன்னைத்தானே உணர்ந்து திருடிய பொருட்களைத் திருப்பி அனுப்பக்கூடிய அளவிற்கு அவனுள் தூங்கிக் கிடந்த மனிதாபிமானத்தை தட்டியெழுப்பி விட்டீர்களே! இந்தச் செயலுக்காக முதலில் உங்களையும், பின் அவனையும் பாராட்டத்தானே வேண்டும்” எனச் சொல்லிச் சிரித்தனர் மூவரும்.

இதனையடுத்து ஆரியதாச அவர்கள் திருநாவுக்கரசுவிடக்கு கையடக்கத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு: தம்பி! நேரங்கிடைத்தால் விரைவில் கொழும்பிற்கு வந்துபோகவும், வரும்போது நீங்கள் எங்களுக்கு: இத்தனையாம் திகதி இத்தனை மணிக்கு பஸ்சிலோ, புகையிரதத்திலோ வெளிக்கிட்டு வருகின்றேன் என்று முன்கூட்டியே சொன்னீரானால், அதுதான் தொலைபேசி மூலமாக அறிவித்ததும், கொழும்பு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அண்மித்ததும் அல்லது, கோட்டைப் புகையிரத நிலையம் வந்ததும், எங்களுக்குத் தொலைபேசி மூலம் அறிவித்தால் நாங்கள் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து பாதுகாப்பாக உன்னை அழைத்துச் செல்வோம். ஆனால் நாங்கள் புகையிரத நிலையம் வரும்வரை நீங்கள் புகையிரத நிலையத்தின் உள்ளே நில்லுங்கள். நாங்கள் வந்து உங்களுக்குப் போண் பண்ணிய பின்னே வெளியில் வாருங்கள் என்று கண்டிப்பான வழிவகைகளைக் கூறினார்.

திருநாவுக்கரசுவிடக்குச் செய்தி கிடைத்ததும், தாய் தந்தையரிடம் சொன்னான். அவர்கள் சற்று யோசித்து இருந்துவிட்டுச் சரி நீ போயிற்று வா! எனக் கூறியும் மகன் கொழும்பிற்குப் போவதற்கான பயண ஒழுங்குகளாக உடைகளையும், இரவுச் சாப்பாட்டினையும் கட்டிப் பணமும் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தனர். அனுப்பும் போது:

“கவனமாகப் போய்க் கவனமாக வா மகன் அந்தத் தம்பியவர்கள் சொல்லியதுபோல் அவர்களுக்கு முன்கூட்டியே நான் இரவுப் புகையிரதத்தில் வருகிறேன் என்று அறிவித்துவிடு. அதுபோல் கொழும்பு போனதும் புகையிரத நிலையத்தின் உள்ளே நின்று நான் வந்துவிட்டேன் என்று சொல்லியும், அவர்கள் வந்த பின்னே தான் நீ வெளியே போக வேணும்” என்று சொல்லியும், “நீ வளர்ந்த பிள்ளை, படித்த பிள்ளை அதனால் எதையும் நாங்கள் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லைப் புத்திசாலித்தனமாகப் போயிற்று வா மகனே! எனக்கூறி அனுப்பிவைத்தனர். இதற்குள் திருநாவுக்கரசு தான் இத்தனையாந்திகதி இரவுப் புகையிரதத்தில் வருகிறேன் என்று அறிவித்ததன் பின்னேயே பயணமானான்.

பயணத்திலும், “இராகமைப் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்தே கதைக்கிறேன் எப்படியும் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் வந்து விடுவேன்” என்றும், மேலும் கொழும்பு மருதானையை அடைந்ததும், “நான் கொழும்புக் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அணமித்துவிட்டேன். ஆகக்கூடியது இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுவேன்” என்று இறுதியாகக் கூறியதும், ஆரியதாச அவர்கள் பயப்பட வேண்டாம் நான் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தினுள்ளே தான் வந்து இருக்கின்றேன் வாரும். வந்ததும் இராஜகிரிய போகலாம் என்று பதில் கூறியும், திருநாவுக்கரசு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்ததும், ஆரியதாச அவர்கள், புகையிரதத்தில் இருந்து சிரித்த முகத்தோடு இறங்கி வரும் திருநாவுக்கரசுவை நேரில் சென்று அழைத்துக் கொண்டு புகையிரத சிற்றுண்டிச் சாலையை அடைந்து திருநாவுக்கரசுவிற்கு தேனீர் ஒன்றினை வாங்கிக் கொடுத்தும், தானும் ஒரு தேனீரை அருந்தியும் முச்சக்கரவண்டி ஒன்றினைப் பிடித்து இராஜகிரியக் கட்டிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அழைத்துச் சென்ற ஆரியதாச அவர்கள் திருநாவுக்கரசினை குளிக்கச் சொல்லியும், குளியலறையைக் காட்டியும் விட்டுவிட்டு இருவருக்குமான காலை உணவைத் தயார் செய்தார். திருநாவுக்கரசு குளித்து முடித்து வந்ததும் இருவரும் காலை உணவை உண்டு கொண்டிருக்கும் போது: திருநாவுக்கரசு ஆரியதாசைவர்களைப் பார்த்து

“இங்கு முன்பு நின்ற மூவரும் எங்கே” எனக் கேட்டான். அதற்கு ஆரியதாச அவர்கள்

“மூவரும் அம்பாறைக்கும், கெக்கிராவைக்கும், கேகாலைக்குமாக மூன்றுபேரும் மூன்று பகுதிக்குச் சென்றுள்ளனர். அவர்கள் வர எப்படியும் இரு வாரங்களாகும்.”

“அந்த மூவருக்கும் அவர்கள் போயுள்ள இடங்கள்தானா சொந்த ஊர், இடங்கள்?”

“இல்லை அவர்கள் சமூகப் பிரச்சாரப் பணிக்காகப் போயுள்ளனர். இன்னும் உங்களுக்கு விளக்கமாகச் சொல்வதானால் அவர்கள் மூவரும் மார்க்சிச, லெனினிச முழுநேரப் பணியாளர்கள். அவர்களைப் போல் இன்னும் சிலர் இங்கே இருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கெல்லாம் அப்படி முழுநேரப் பணியாளனாக இயங்கமுடியல்ல. நான் ஓர் ஆதரவாளன் மட்டுமே. என்னால் முடியுமான நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஓர்

பகுதி நேர ஊழியனாகத்தான் இயங்கமுடிகின்றது. காரணம் கணக்குப் பரிசோதனை அதிகாரியாகவே இருக்கின்றேன். எனக்கு ஒரு தங்கை படிக்கின்றா, அம்மா, அப்பா இருவரும் இருக்கின்றார்கள். அதனால் அவர்களுக்காக உத்தியோகம் பார்க்கவும். காசு சம்பாதிக்கவும் வேண்டியுள்ளது. அம்மா, அப்பா இருவரும் ஐம்பது வயதானவர்கள்தான். ஆனால் அப்பா இருதய நோயாளர். இல்லையென்றால் நானும் அந்தத் தோழர்களைப் போல் முழுநேர ஊழியனாகவே செயற்படுவேன். சரி அது போக நீங்கள் சாப்பிடுங்கள் உங்களுக்கு ஒரு பரிசுதரப்போகின்றேன்” என்றார் ஆரியதாசு.

“அப்படியென்ன பரிசு தரப்போகின்றீர்கள். நான் உங்களைச் சிரமப்படுத்தியதற்காகவும், பல நூறு ரூபாயை எனக்காகச் செலவு செய்ததற்காகவுமா பரிசு தரப்போகின்றீர்கள்.”

“அது இருக்க எனது பெயருக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் மணியோடர் ஒன்றினை உங்க அப்பா அனுப்பியிருந்தாரே, அது எதற்காக?”

“அப்பா பணம் அனுப்பியிருந்தாரா? எனக்குத் தெரியாதே!”

“உங்களுக்குத் தெரியாமல் அப்பா எப்படி எனது பெயரையும் முகவரியையும் அறிந்து பணம் அனுப்ப முடியும்?”

“நான் கொழும்பில் இருந்து வீட்டிற்குப் போனதும் கொழும்பில் எனக்கு ஏற்பட்ட அசாதாரண விடயத்தையும், நீங்கள் செய்த உதவிகளையும், செய்த பணச் செலவுகளையும் எடுத்துச் சொன்னதும், சரியில்லை மகன். அதனால் அவர்களின் பெயரையும், முகவரியையும் என்னிடம் தாருமென்று கேட்டார். நான் கொடுத்தது உண்மைதான். ஆனால் அப்பா பணம் அனுப்பிய விடயம் எனக்குத் தெரியாது” என்றான் திருநாவுக்கரசு.

“சரி நான் உங்கள் ஊர் பகுதிக்கு வந்து இப்படி ஒரு பிரச்சினை, அதாவது உங்களுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டால் நீங்கள் அதனைக் கண்டால் எனக்கு உதவாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு போவீர்களா? எனக்கல்ல ஒரு ஏழைக்கு ஏற்பட்டாற் கூடப் போவீர்களா? போகமாட்டீர்கள்தானே! எனவே, இக்கட்டான நேரத்தில் மனிதனுக்கு மனிதன் உதவவில்லையானால் அவனை அவர்களை மனிதர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அந்த உதவியையும் இனம், சாதி, மதம், மொழி பிரதேசங்கள் எனப்பார்த்து உதவுவதல்ல. அப்படிப் பார்த்து உதவுவது

அது மனிதாபிமானமான உதவியுமல்ல. சரி நீங்க ஊர் போகும்போது அந்த மூவாயிரம் பணத்தையும் உங்களிடம் தருவேன் அதனை நீங்கள் ஏற்க மறுத்தால் நமது உறவையும், தொடர்பையும் நிறுத்திவிடுவோம்” என்று ஆரியதாச கடுமையாகச் சொல்லியும்,

“நான் ஒரு பரிசு தருவதாகச் சொன்னேன்தானே! அது இதுதான்”

எனக் கூறி ஒரு பொட்டலத்தை திருநாவுக்கரசிடம் கொடுக்க, அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட திருநாவுக்கரசு பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அவர் முச்சக்கரவண்டிக்காரர் பறித்துச் சென்ற அதே பை, அதில் பறிகொடுத்த தேசிய அடையாள அட்டை முதல் பணம் உட்பட அனைத்தும் அப் பொட்டலத்தில் இருக்கக் கண்டு திருநாவுக்கரசு, ஆரியதாசயவர்களை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்.

“என்ன வியப்பாக இருக்கின்றதா? நான் மெஜிக் கூடக் காண்பிப்பேன். நீங்கள் பறிகொடுத்த அத்தனையும் இருக்குதானே! இதுதான் மெஜிக். இந்த வித்தையை உங்களால் செய்ய முடியுமா?” என்று கேட்டதும்: திருநாவுக்கரசுவுக்கு ஆச்சரியத்தினால் தன்னைத் தானே நம்ப முடியாதவனாக, நாவசைத்துப் பேசமுடியாதவனாக இருந்தவனிடம், ஆரியதாச நடந்த விபரங்களைக் கூறினான். இருந்தும் என்னிடமிருந்த பணம் நாலாயிரத்து முன்னூறு ரூபாய்தான் ஆனால், இதில் ஐயாயிரம் ரூபாய் இருக்கின்றதே.

“ஆம்! திருடனுக்கு உங்கள் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டதனால் மேலதிகமாக எழு நூறு ரூபாயை வைத்து அனுப்பியுள்ளான். நல்லதுதானே! எடுத்துக்கொள். அடுத்து நீங்கள் உங்கள் வீட்டிற்கு நான் நலமாக கொழும்பு வந்து ஆரியதாச சகோதரருடன் கொழும்பு இராஜகிரியவில் நலமாக நிற்கிறேன். மட்டுமல்லாமல் நான் ஊர்வர எப்படியும் நான்கு, ஐந்து நாளாகும். காரணம் ஆரியதாச சகோதரருடன் அவரது ஊரான மாத்தறைக்கு அவரின் அழைப்பின்பேரில் போகின்றேன் என்று சொல்லியும், என்னிடமும் அம்மா, அப்பாவோடு கதைக்கத் தாருமென்றார்.”

ஆரியதாச சொன்னதன்படி திருநாவுக்கரசு தொலைபேசியில் “எதுவித பிரச்சினையும் இன்றி கொழும்புக்கு வந்து ஆரியதாச ஐயாவோட நிற்கின்றேன். என்னை அவர் நன்றாக கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். என்னை ஐயா அவரது ஊரான மாத்தறைக்குப் போக வரச் சொல்லுகின்றார். அதனால் நான் ஐயாவோடு மாத்தறைக்குப் போய் வர மூன்று நான்கு நாட்களாகும். அதன்பின்னே நான் வீடு வருவேன் கவலைப்படாதீர்கள்.

அடுத்தது நான் பறிகொடுத்த பணம், தேசிய அடையாள அட்டை, தொலைபேசியென அனைத்தும் ஆரியதாச ஐயாவின் முயற்ச்சியினால்க் கிடைத்துவிட்டது. இதோ, ஐயா அப்பா, அம்மா இருவருடனும் கதைக்கவாம், கதையுங்கள்” என்றபடி திருநாவுக்கரசு, ஆரியதாச அவர்களிடம் தொலைபேசியைக் கொடுத்தார்.

ஆரியதாசவும் தான், “திருநாவுக்கரசுவை எனது சொந்த ஊரான மாத்தறைக்குக் கூட்டிப் போகின்றேன். அதனால் ஒன்றைப் பற்றியும் கவலைப்படாதீர்கள். நான் பத்திரமாகப் பாதுகாப்பாக கூட்டிப் போய் தங்கிவிட்டு இதே முறையில் கவனத்தோடு இவரை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைப்பேன்” என்று சொன்னதும்.

“சரி தம்பி! நாங்கள் மகன் உங்களோடு நிற்பதையும், எங்கு வேண்டுமானாலும் போவதைப் பற்றியும் ஒரு கவலையும் எங்களுக்கில்லை. அதனால் கூட்டிக் கொண்டு போங்க. பிரச்சினையில்லை” என்று சொன்னார்கள் திருநாவுக்கரசுவின் தந்தை, தாய். இருவரினது சம்மதத்தின்பேரிலும், அன்று இரவு கொழும்பு இராஜகிரியக் கட்டடத்தில் உண்டு உறங்கி அடுத்த நாள் அதிகாலை எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்தும் வெளிக்கிட்டு 171 இலக்க வீதி பஸ்ஸில் (கொழும்பு - கோட்டை - இராஜகிரிய) ஏறிக் கொழும்பு வந்து, கொழும்பு - மாத்தறை பேரூந்து பிடித்து ஏறி மாத்தறைக்குப் பயணமாயினர். ஆம் 100 இலக்க வீதி பேரூந்து பிடித்து மாத்தறைக்குப் பயணமான போது கொழும்பு கொம்பனி வீதி, கொள்ளுப்பிட்டி, பம்பலப்பிட்டி, வெள்ளவத்தை, தெஹிவளை, கல்கிஸ்ஸ, இரத்மலானை, கட்டுவத்த, மொறட்டுவ, பள்ளிமுல்ல, குருந்துவத்த, பாணந்துறை, வஸ்கடுவ, களுத்துறை, மக்கோணா, பேருவல, ஹெட்டிமுல்ல, அழுத்கம, பூசா எனப் பல ஊர்களையும் சிறு சிறு நகரங்களையும் காட்டிவாறு, ஆரியதாச, திருநாவுக்கரசுவை அழைத்துக் கொண்டு மாத்தறை நகரை அடைந்தனர்.

கொழும்பில் இருந்து காலை 07.30 மணி போல் வெளிக்கிட்டவர்கள், முற்பகல் 10.50 மணியளவில் மாத்தறை வந்து இறங்கியவர்கள் பின் நடந்து நகரின் பிரதான வீதியில் இருந்து மற்றொரு கிளை வீதியினால் சென்று ஒரு வீட்டினை அண்டியதும், அந்த வீட்டின் இரும்புக் கதவுடன் கூடிய மதில்வீடு என்பதனால் ஆரியதாச சிங்கள மொழியில்

“அம்மே, அம்மே” என்று குரல் கொடுத்தார். குரல் கொடுத்த அதே நேரம்,

“கௌத?”

எனக்கேட்டபடி ஆம்! ஆரியதாச அம்மா அம்மா என அழைத்ததும்: யாரது என்று சிங்கள மொழியிலே கேட்டபடி நடுத்தரவயது மதிக்கத்தக்க பெண் ஒருவர் இரும்புக் கதவைத் திறந்து வீதியை நோக்கிப் பார்த்து, ஆரியதாச நிற்பதைக் கண்டு

“அனே! மகோர்த்ரம்புத்தே” எனச் சொல்லியபடி ஆரியதாச அவர்களைக் கட்டியணைத்து, இரு கன்னங்களிலும் முத்தம் கொடுத்தபடி, ஆரியதாச அவர்களைக் அணைத்தபடி சென்றாலும், ஆரியதாசவோடு கூடவே நின்ற திருநாவுக்கரசுவையும் ஒரு கையில் பற்றிப் பிடித்தும்.

“எண்ட புத்தே, எண்ட”

எனச் சொல்லியபடி அழைத்து வீட்டின் மண்டபத்தினுள் இருக்க வைத்தா, இருக்க வைத்துவிட்டு,

“துவே ஓயாகொயித இன்னே? மென்ன ஓயாகே அய்யா அவிலா இன்னவா விகாட்ட என்னதுவே!” மகள் எங்க நிற்கிறாய்? இன்னா உன் அண்ணன் வந்திருக்கிறார். கெதியாவா என அழைத்தா. தாய் அழைத்ததும், வீட்டின் பின்னால் நின்று ஆரியதாசையின் தந்தையும், அவர் தங்கையும் பலாப் பிஞ்சு ஆய்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடோடி வந்து ஆரியதாசவை அணுகி, தந்தையும், தங்கையும் நலன் விசாரித்தனர். இப்படி நலன் விசாரித்த இருவரும் ஏன் ஆரியதாசவின் தாயுமாக மகனுடன் கூடவே வந்திருப்பவர் யார் எனக் கேட்காமலே ஆரியதாச சொல்வார்தானே என்ற எண்ணத்தில் ஓரிரு நிமிடம் இருந்தனர். ஆனால் அந்த இடைவெளிக்குள் ஆரியதாசையவர்கள் சொல்லாமையினால் ஆரியதாசயின் தங்கை பொறுமை இழந்தவளாக,

“ஐயே! மே ஐயா...” என வசனத்தை முடிக்காமல் இழுத்தா அண்ணா! இந்த அண்ணன்...

“ஓ இவரா? இவர் எனது தோழர். ஆம்! இவர் கிழக்கு மாகாணம் மட்டக்களப்பில் உள்ள தமிழ்த் தோழர். இவரை நமது ஊர் நகரங்களையும், ஏன் நமது வீடு, அம்மா, அப்பா, உன்னையும் பார்க்க வேண்டுமென நானாக அழைத்து வந்தேன். இவருடைய பெயர் திருநாவுக்கரசு. இவருக்கு நமது மொழியான சிங்களம் தெரியாது. அதனால் இவர் இவரது ஊர்போவதற்குள் உனக்கு ஓரளவில் தமிழ் எழுத வாசிக்கத் தெரியும்தானே அதனால் நீ இவரிடம் முடிந்தவரை அவசியமான தமிழ்ச் சொற்களை

நீ கேட்டுக் கற்றுக்கொள். உனக்கு தெரிந்தபடி அவசியமான சிங்களச் சொற்களைத் தமிழ் மொழி மூலமாக இவருக்குச் சொல்லிக்கொடு. இப்போ பள்ளிக்கூடம் விடுமுறைதானே” என்று கேட்டும் அறிமுகப்படுத்தியும் சொல்லி வைத்தார். இதனையடுத்து தாய் சிரித்து இன்முகத்தோடு முதலில் தேனீர் குடிக்கக் கொடுத்தும் சமையல் வேலையில் ஈடுபடச் சமையலறை சென்றா.

ஆரியதாசையின் அப்பாவுக்கு கொஞ்சம் தமிழ் தெரிந்தபடியினால் திருநாவுக்கரசை அண்மித்து,

“மகன்! நீங்கள் இருக்கும் நகரத்திற்கும் ஏறாவூர். புன்னைக்குடாவுக்கும் மிச்சம் தூரமா? அங்கே நம்ம ஊர் சிங்கள ஆளுங்க மிச்சம் பேர் மீனு புடிக்கிறதும் அங்கே பதிஞ்சி வாழுறதும்” என்று அரைகுறையாகப் பேசியதும்: திருநாவுக்கரசு:

“எனக்கு இடம் தெரியாது. ஆனால் நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அந்த இடம் ஏறாவூர் நகரில் இருந்து கடற்கரைப் பக்கம் இரண்டு, மூன்று கிலோ மீற்றர் போக வேண்டுமாம். என்று அப்பா சொல்லியுள்ளார். அங்கே, அந்தப் புன்னைக்குடாவில் சிங்கள ஆட்கள் நிரந்தரமாக இருப்பது, முப்பது குடும்பத்தினர்கள் வாழ்கின்றனராம் என்று எங்கள் கடைக்கு கீரி, கணையான் கருவாடு கொண்டுவரும் ஏறாவூர் நானா ஒருவர் அப்பாவோடும், என்னோடும், அடிக்கடி சொல்லுவார்” என்று திருநாவுக்கரசு கூறியதும்,

“அது அந்த சிங்கள ஆளுங்க நம்ம மாத்தற ஊருக்காறங்க தான். மட்டக்களப்பு டவும் வேக்கரி அது அந்த மினிப் பெட்டிக் கடக்காரங்க, எலவுலு கடக்காரங்க, எல்லாங் நம் பகாலி மாத்தறக் காரங்கதான். அவங்கிட்ட லொறி, டக்டர் எலாங் மிச்சம் இருக்குத்தானே. அவங் பெரிய சல்லிக்காரந்தானே” என்று ஆரியதாசையின் அப்பா அரை குறைத் தமிழில்ப் பேசியதும், அதனை திருநாவுக்கரசுவிற்ருத் தமிழிலும், இதே போல் திருநாவுக்கரசு பேசிய தமிழை தந்தையவர்கட்குச் சிங்களத்திலும் விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவனிடம் திருநாவுக்கரசு:

“மினிப் பெட்டிக்கடை, எலவுலுக் கடைகள் என்றால் என்ன?” எனக் கேட்டான்.

“மினிப்பெட்டியென்றால் சவப்பெட்டி, எலவுலு என்றால் மரக்கறி” என்று தமிழில் விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கையில் சமையல்

அறையை அண்மித்த சாப்பாட்டு அறையில் பெரிய மேசை மேல் சோறு, கறி வகைகள் என ஒவ்வொரு பெரும் பெரும் பாத்திரங்களில் நிரப்பியும் அதே போல் தண்ணீர் பாத்திரங்கள் சாப்பாட்டு மண் பீங்கான்கள் என வைத்து ஆரியதாசையின் அம்மாவும், தங்கையும் ஆரியதாசையின் அப்பா முதல் மூவரையும் அழைத்தனர்.

ஆரியதாசை திருநாவுக்கரசினை அழைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு மேசையருகிலே போடப்பட்டிருந்த ஆறு கதிரைகளில் இருவரும் இரு கதிரைகளிலும், தந்தையும், தங்கையுமாக மற்றும் இரு கதிரைகளிலும் அமர. ஆரியதாசையின் தாய் நால்வருக்கும் சோற்றினைப் பரிமாறினா. திருநாவுக்கரசு மரக்கறி உணவானாலும், இப்படியான சுவையோடு கூடிய பலாக்காய் வறட்டல் குழம்பினையும், இன்னும் என்னவென்றே தெரியாத இலைக் கறிகளையும் இதுவரை சாப்பிட்டறியான். சாப்பிட்ட பின்னர் பலாப்பழம், பப்பாசிப் பழங்களையும் சாப்பிடக் கொடுக்க திருநாவுக்கரசு பப்பாசிப் பழக்கீறுகள் இரண்டினைச் சாப்பிட்டான். சாப்பாட்டிணையடுத்து ஒரு மணித்தியாலம் வரை இருந்துவிட்டு முச்சக்கரவண்டி ஒன்றினை ஒழுங்கு செய்யவும், மேலும் ஆரியதாசையின் வீட்டினை அண்மித்த சில இடங்களைக் காட்டவுமென எண்ணி திருநாவுக்கரசையும் அழைத்துக் கொண்டு நடையிலே மாலையாகும் வரை நடந்தும், பார்த்தும் மாலை ஆறு மணி போல் வீடு திரும்பினர்.

திருநாவுக்கரசுவிற்கு, ஆரியதாச அழைத்துக் கொண்டு சென்ற படிப்பகம், தான் படித்த பள்ளிக்கூடம் போன்ற இடங்களில் உள்ள கட்டடங்களும், அக் கட்டடங்களிலே தென்னை, பலா போன்ற சாதாரண மரங்களில் சித்திர வேலைப்பாடுடைய வீட்டின் கை மரங்கள், காலதர் (யன்னல்) சட்டடங்களும், வினோதமான வடிவமைப்பிலுள்ளதும், சட்டடங்களின் இடையே பொருத்தப்பட்டுள்ள மரக் குச்சிகளிலான அடைப்புக்களும் (கிறில்கள்) மற்றும் கதிரை, மேசை பெட்டகம், அலுமாரி, வீட்டின் தாழ்கள் (கதவுகளும்) வியக்கத்தக்க வகையில் கைவண்ணங்களால் ஆனதுமான பொருட்களாகவே காட்சியளித்தன. இதற்கிடையில் திருநாவுக்கரசு ஆரியதாசைவர்களை 'ஐயா!, ஐயா!' என்றழைத்து வந்தவனை: ஆரியதாச.

“என்னை நீங்கள் சகோதரயா என்றோ! அல்லது தோழர் என்றோ அழைத்து வரலாம்”

என்று சொன்னதன் பேரில் திருநாவுக்கரசு ஆரியதாச அவர்களை

தோழர் என்றே அழைத்து வரலானான். இவர்கள் மாத்தறை போன அன்றில் இருந்து அடுத்த நாள் ஆரியதாச முன்கூட்டியே சொல்லி வைத்த முச்சக்கரவண்டி காலை எட்டு மணி போல் வர, ஆரியதாச திருநாவுக்கரசுவையும் தன் தங்கையையும் அழைத்துக் கொண்டு மாத்தறை கடற்கரையையும் அங்கே மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடும் மீனவர்களையும், அவர்களின் மீன்பிடிச் சாதனங்களான இயந்திரங்களையோடு கூடிய திமில்கள், வலைகள், ஆம் மீனவர்களின் மனைவி, மக்களெனக் கடற்கரை ஏதோ ஒரு விழாக் கோலம் கொண்ட இடத்தைப் போன்றுள்ள காட்சிகளையும், கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்திற்கே உரித்துடைய நெய்தல் கொடிகள் அதன் மலர்கள், புன்னை, தாழை, கண்டல் போன்ற தாவரங்களையும் காட்டியதும் திருநாவுக்கரசவிற்கு மனதில் பெரும் மகிழ்ச்சியாகவுமிருந்தது. இதனோடு பெரும் பெரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் தங்கிப் பொழுது போக்கும் நட்சத்திரப் பொது விடுதிகளையும், இதுவும் இது போன்ற பல இடங்களுக்கும் கூட்டிச் சென்று கொண்டிருக்கையில்:

ஆரியதாச அவர்களின் தங்கை திருநாவுக்கரசுவுடன் மிக நெருங்கி தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் உரையாடி தாங்கள் கண்டுகளித்த பல பொருட்களின் சிங்களப் பெயர்களைக் காட்டி இதற்கெல்லாம்தமிழில் என்ன பெயர் அண்ணா! எனக் கேட்டும் தனக்குத் தெரிந்ததும் தமிழ்ப் பெயருடையதுமான பொருட்களை சிங்களத்தில் இதற்கெல்லாம் இது இது தான் பெயர் எனக் கூறியும் ஒரு உடன்பிறந்த அண்ணனுடன் எதுவித உள்நோக்கமும், தப்பான எண்ணமுமில்லாமல் பேசியும், பழகியும் வரலானான். இதனைக் கண்ட ஆரியதாச உள்ளத்தால் மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாக அவனும் இடைக்கிடை இவர்களுடன் இணைந்து உரையாடி வரலானான்.

நேரமும் பிற்பகல் ஒரு மணியானதும் தங்கள் இல்லம் வந்து மதிய உணவை உண்டு ஓய்வெடுத்துப் பின்னேரம் மூன்று மணி போல் ஆரியதாசையவர்கள் தன் தங்கையையும், திருநாவுக்கரசுவையும் அழைத்து நாளை நோன்மதி (போயா) தினமானபடியினால் கதிர்காமம் போய் வருவோம். அதனால் இரவைக்கு மட்டும் தங்கி வரக்கூடியபடி உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக்கிடுங்கள் என்று சொன்னவன் தனது தாய், தந்தையர் இருவரையும்

“கதிர்காமம் போய்வர வாறீர்களா?” எனக் கேட்டான். அவர்கள் இருவரும் ஒருமித்த குரலில்,

“இல்ல மகன் நீங்கள் மூவரும் போய் வாருங்கள்” எனச் சொன்னார்கள். இதன்பின் மூவரும் பிற்பகல் மூன்றரை மணியளவில் மாத்தறை பேருந்து நிலையத்தையடைந்து அங்கிருந்து கதிர்காமம் பேருந்தில் பயணமாயினர். பயணமாகும் முன் ஆரியதாச தனது நீண்ட நாள் நண்பரும், குடும்பஸ்தருமான ஒருவருக்கு தாங்கள் மூவர் இரவைக்கு எப்படியும் எட்டு மணிக்கு முன் உங்கள் கதிர்காமம் வீட்டிற்கு வரவுள்ளோம் வீட்டில் நிற்பீர்களா? நின்றால் நாங்கள் வரலாமா? எனக் கேட்டதும்: மிக்க மகிழ்ச்சி உடன் வாருங்கள் நாங்கள் எங்கும் போகவில்லை. வீட்டிலே நிற்கின்றோம். கண்டிப்பாக வாருங்கள். எதிர்பார்த்து காத்திருப்போம் என்று பதில் கூறினர்.

மாத்தறையில் இருந்து பேருந்தில் பயணமான மூவரும் கதிர்காமத்திற்கு மாலை ஏழு மணி போல் நண்பரின் வீட்டையடைந்தனர். அங்கே இவர்கள் மூவரையும் கண்ட இளம் தம்பதிகளான, ஆரியதாசயின் நண்பரும் அவர் மனைவியும்: மிக்க குதுகலமாக மூவரையும் வரவேற்று உபசரித்தனர். ஆம்! இரவு ஏழு மணிபோல் சென்ற மூவருக்கும் பழங்கள், பலகாரங்கள், தேனீரெனக் கொடுத்து உபசரித்த பின்: மூவரையும் குளிப்பதானால் குளித்துவிட்டு வாருங்கள் கொஞ்ச நேரம் பலதையும் பற்றி உரையாடியிருக்கலாம் என்றதும், அதுவும் நல்லதுதான் எனச் சொல்லி மூவரும் முன் பின்னாகக் குளித்து உடை மாற்றி வந்திருந்தனர். வந்திருந்ததன் பின் ஆரியதாசயின் நண்பர்: ஆரியதாசையவர்களிடம்

“மே சகோதரயா நங்கிக்கே மணமாலையாத?” எனச் சிங்கள மொழியில் இந்தச் சகோதரர் தங்களின் தங்கையின் கணவரா? எனக் கேட்டார். அதற்கு ஆரியதாச சிங்கள மொழியிலே

“இல்லை, இல்லை இவர் உங்களைப் போன்ற தோழர் தான். இவர் கிழக்கு மாகாணம் மட்டக்களப்பு, பெயர் திருநாவுக்கரசு” எனச் சொல்லி அறிமுகப்படுத்திய பின்னர் ஐந்து பேர் மத்தியிலும் ஆரியதாசையும் அவரது தோழரான வீட்டுக்காரரும், அவரது மனைவியென மூவரும் சிங்கள மொழியில் அவர்களது துறை சார்ந்த மார்க்ஸிச, லெனினிஸத் தத்துவங்களைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருக்க, திருநாவுக்கரசுவும், ஆரியதாசையின் தங்கையும், தங்களுக்கிடையில் அரைகுறைத் தமிழிலும், சிங்களத்திலும் தங்களுக்குத் தெரிந்ததும், தங்களால் முடிந்தவரையிலும் உரையாடிச் சிரித்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இந்த மகிழ்ச்சி நிலையில் ஆரியதாச அவர்களின் தங்கை, “இதோ

அண்ணாவும், அவரின் நண்பர் குடும்பமும் பேசிக் கொண்டு இருக்கும் விடயங்கள் உங்களுக்கு ஏதும் விளங்குதா?”

“அதெப்படி விளங்கும்? அவர்கள் உங்கள் சிங்கள மொழியில்லவா உரையாடுகிறார்கள்”.

“சிங்கள மொழியில் உரையாடினாலும், யதார்த்த மாக்ஸிசம், லெனினிசம், கொம்யுனிசம், சோசலிசம், கெப்படிஸிசம், ஆகிய சொற்களெல்லாம் சிங்களமில்லைத்தானே. அவைகளெல்லாம் ஆங்கிலம் போன்ற ஏனைய மொழிகள்தானே! என்ன மொழியானாலும் எனக்கு அதெல்லாம் விளங்காது. அண்ணனுடன் தொடர்ந்து நெருங்கிப் பழகி வருவீர்களேயானால் நீங்களே பலருக்குச் சொல்லுவீர்கள்” என்றதும்: திருநாவுக்கரசு.

“தங்கச்சி உனக்கு அவையெல்லாம் விளங்குமா?”

“முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவிற்கு விளங்கும்” என்றா.

இந்நிலையில், “சரி உரையாடியது போதும், நேரமாச்சு வாருங்கள் சாப்பிட, சாப்பிட்டுத்து தூங்குவோம்” என வீட்டின் சொந்தக்காரப்பிள்ளை அழைத்ததும்: அனைவரும் எழுந்து சென்று இரவுச் சாப்பாட்டினை முடித்து தங்களுக்குத் தங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களில் அதாவது ஆண்கள் மூவரும் வெளி மண்டபத்தினுள்ளும், பெண்கள் இருவரும் உள் அறையிலேயும் சென்று தூங்கினர்.

தூங்கியவர்கள் அடுத்த நாள் காலை வெகு சீக்கிரமே எழும்பி காலைக் கடன்களை முடித்து ஒன்றாக அனைவரும் சேர்ந்து காலை உணவெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, காலை ஒன்பது மணி போல் வீட்டிலுள்ள இருவரும், வந்திருந்த மூவருமான ஐவரும் வெளிக்கிட்டுச் செல்லக் கதிர்காமம் சென்றும், உடன் திரும்பி வந்து கதிர்காமத்தின் கடை வீதிகள் எல்லாம் சென்று ஒரு சில பொருட்களை வாங்கியும், கெங்கையில் மூழ்கிப் பின் கோயிலுக்கான பூசைத் தட்டுக்களாக திருநாவுக்கரசுவிற்கு ஒன்றும், ஆரியதாசையின் தங்கைக்கு ஒன்றும் இளம் தம்பதியினருக்குப் பிறிதொன்றும் ஆரியதாச வாங்கிக் கொடுக்க அவற்றினைக் கதிர்காமக் கோயிலில் வரிசையாகச் சென்று கொடுத்து முருகனை பயபக்தியோடு வழிபட்டு மேலும் கடை வீதிக் கே வந்து கடையில் ஐவரும் மதியம் சாப்பிட்டு விட்டு அங்கிருந்தே இளம் தம்பதியினருக்கு நன்றி கூறி ஆரியதாசயும் ஆரியதாசையின் தங்கை, திருநாவுக்கரசு என மூவரும்

மாத்தறைக்குப் பயணமாயினர்.

ஆம்! தங்களது வீட்டிற்கு மாத்தறை வந்தவர்கள் வந்த அன்று மாத்தறையில் தங்கினர். காலையில் எழுந்து வழமையான கடன்களை முடித்துக் கொண்டு ஆரியதாச அவர்களின் தாய், தந்தையரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, தங்கைக்கும் நன்றி கூறிக் கொண்டு திருநாவுக்கரசுவும், ஆரியதாசவும் கொழும்புபிற்கு வந்திறங்கினர் இவர்கள்.

வந்து கொழும்பில் வழமை போல் பகல்ப் பொழுதை மாலை ஐந்து மணி வரை கொழும்பிலுள்ள முக்கியமான இடங்களான பாராளுமன்றம், தெஹிவளை மிருகக்காட்சி சாலை, பொருட்காட்சி சாலை போன்றவற்றை பஸ்ஸிலும் முச்சக்கரவண்டியிலுமாகச் சென்று காட்டியும், திருநாவுக்கரசுவிற்கு சில பொருட்களையும், பழங்களையும் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டும் கொழும்பு கோட்டையில் உள்ளதும், ஆரியதாச அவர்களுக்குத் தெரிந்ததுமான கடையொன்றில் வைத்துவிட்டு இராஜகிரியக் கட்டடம் வந்து மேலும் திருநாவுக்கரசுவின் உடைகள், பொருட்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு புகையிரத நிலையம் வந்து இரவுப் புகைவண்டிக்குப் பயணச் சீட்டைப் பெற்று, திருநாவுக்கரசவை மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

திருநாவுக்கரசவை அனுப்ப முன்: மாத்தறையில் இருந்து கொழும்பு வரை பேரூந்தில் வரும் பொழுது முக்கியமான பல அறிவுரைகளைக் கூறி:

“என்னதான் வேலைகள் இருந்தாலும், செய்தாலும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு மணி நேரம் கண்டிப்பாக வாசிக்க வேண்டும், அப்படி வாசிக்க நான் முக்கியமாகத் தமிழில் எழுதப்பட்ட மூன்று நான்கு நூல்களைத் தருவேன் அவற்றினையும் அதனோடு மேலும் பல நூல்களையும் படிக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்திக் கூறி” யும், கொழும்பு வந்ததும் அந்நூல்களையும் கொடுத்திருந்தார். அதனடிப்படையில் திருநாவுக்கரசு வெளிக்கிடும்போதும்,

“வாசிக்க வேண்டும் எதை மறந்தாலும், எதைச் செய்யாவிட்டாலும் வாசிப்பை மட்டும் மறக்காதே! என்னோடு கடிதத் தொடர்பை முடிந்தவரை வைத்துக் கொள்ளும் முக்கியமாக உங்கள் அப்பா, அம்மாவிடமும் நான் நலன் கேட்டதாகவும் கூறுங்கள். எதுவானாலும் என்னிடம் கேளுங்கள், எழுதுங்கள்” எனக்கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

திருநாவுக்கரசுவின் தந்தை சிவநாதனும், அவர் மனைவி அழகம்மாவும், கணபதிப்பிள்ளை பூசாரியைக் கண்டு, மகனுக்கு செய்ய வேண்டிய மந்திரத்தோடு கூடிய சிகிச்சைகளையும், வளவினுள் தாட்டு வைத்திருக்கும் செய்வினையையும் எடுத்து வளவைக் காவற்பண்ண வாருமென்று சொல்லவிருந்த பொழுதுதான் கொழும்பில் இருந்து திருநாவுக்கரசுவை வரும்படி அழைப்பு வந்தது. இந்நிலையில் மகனைப் போகாதீர் என்று சொல்லித் தடுத்திருந்தாலும், கொழும்புப் பொடியன் மனவருத்தப்படுவாரே என்றுதான் அனுப்பி வைத்தனர். இருந்தும் பூசாரியாரிடம் மகன் இல்லாத நேரத்தில் எதையாவது செய்ய வேண்டியதைச் செய்யலாமா? எனக் கேட்டுத்து வருமோமென திருநாவுக்கரசுவின் தாய், தந்தை இருவரும் பூசாரியாரின் இல்லம் சென்றனர். இவர்களைக் கண்டதும் பூசாரியார்

“வாருங்க நீங்கதானா சாத்திரியார் சொன்னவர்கள்? சொன்னதென்ன இங்க வந்து தனக்கு வேண்டிய குடும்பத்தினர் இருவர் வருவார்கள் அதனால் எங்காவது சூனியம் எடுக்கவும், செய்து கழிக்கவும், மருந்து வசியம் செய்ய முன்கூட்டியே யாரும் சொல்லியிருந்தாலும் அதையெல்லாம் ரெண்டொரு நாளைக்குப் பிற்போட்டுத்து வாற குடும்பத்தினரின் விடயத்தை உடன் செய்து கொடுத்து விடுங்க என்று சொல்லிப்போட்டுப் போனவர். எனக்கு வீட்டில் அரைமணி நேரங்கூட இருக்க ஏலாத நிலை! நீங்க வர ஒரு கால் மணித்தியாலத்திற்கு முன்புதான் ஒரு பெரிய பணக்கார முதலாளி பொத்துவில் தூரமிருந்து கார் அனுப்பியிருந்தார். பூசாரியாரைக் கையோட கூட்டி வாருமென்று. அதுமட்டுமில்ல முற்பணமாக பத்தாயிரமும் அனுப்பியிருந்தார்! நான் பணத்தையும் வாங்காமல் எனக்கு மிகப் பொறுப்பான வேலை ஒன்றைப் பாரமெடுத்து முற்பணமும் அந்த வேலைக்கான கடைச்சரக்கு போன்ற வற்றை வாங்கவேன வாங்கிவிட்டேன். அந்த வேலை முடியாமல் நான் எங்கும் போக முடியாது. முதலாளியிட்டச் சொல்லு தம்பி, கோபிக்க வேண்டாமாம் எப்படியும் மூன்று நாட்களின் பின் பூசாரியார் கண்டிப்பாக வருவாராம் என்று சொல்லு தம்பி! என்று முதலாளியின் கார் றைவரிடம்

உங்களுக்காகப் பொய் சொல்லி அனுப்பினனான்” என்று பூசாரியார் சொன்னதும்: சிவநாதன் அவர்கள் சாத்திரியாரும், பூசாரியாரும் தங்களுக்காக எவ்வளவு அக்கறையோடு செயற்படுவதுமில்லாமல் பூசாரியாருக்கு பொத்துவில் முதலாளி கொடுத்துவிட்ட முற்பணம் பத்தாயித்தைக் கூடத் திருப்பி அனுப்பியுள்ளாரே என்று மனதால் ஆச்சரியப்பட்டதோடு:

“நன்றி பூசாரியார் எங்களுக்காக உங்கள் வருவாயையும் இழந்துள்ளீர்களே!” என்றார்.

“அதற்கு, என்ன செய்யிற! பணத்தை நாமதானே சம்பாதிக்கிற மனிதனை விடப் பணம் பெரிதா? அதுபோக உங்கட மகன் எங்க? அவர் வரவில்லையா?”

“அவர் திடீரெனக் கொழும்பிற்குப் போயுள்ளார். அவர் வர நாலாறு நாளாகும். அதனால் அவர் வர முன் வளவிற்குள் உண்டான வேலைகளைச் செய்யலாமா? எனக் கேட்டுற்றுப் போகத்தான் வந்தோம் பூசாரியார்”.

“வளவு வேலை என்ன எல்லா வேலைகளையும் செய்யலாம். மகன் வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எல்லா வேலைகளையும் நீங்கள் சரியென்றா இன்றைக்கே தொடங்கலாம். மகனுக்குரிய வேலைகளையும் நான் செய்து ஒத்திருவேன். அதனை நீங்கள் உங்கள் சாமி அறையில் கொண்டுபோய் பத்திரமாகவும், தூசி துப்பரவாகவும், வீட்டுக்குத் தூரமான பெண்கள் அந்த அறைப்பக்கம் போகாமல் வைத்து, ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னும் பயன்படுத்தலாம்” என்று பூசாரியார் சொல்ல.

“அப்படியென்றால் இப்பவே, இன்றைக்கே செய்வதானாலும் நாங்கள் சம்மதம் பூசாரியார். ஆனால் அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“அதைத்தான் நானும் எதிர்பார்க்கிறேன். இன்றோ, நாளையோ இந்த வேலைகளைச் செய்யமுடியவில்லையென்றால் இதன்பிறகு எனக்கு பாரிய வேலைகள் கனக்க இருப்பதனால் என்னை எப்படியும் ஒரு மாத காலத்திற்குள் காண மாட்டீர்கள். அதனால் நீங்கள் இன்றே சம்மதமென்றால் நீங்கள் செய்ய வேண்டிய விடயத்தைச் சாத்திரியார் சொல்லியிருப்பாரே! சரி அவர் சொல்ல மறந்திருக்கலாம். அதனால் நானே சொல்லுறேன்.

நம்மட வேலைகளான: செய்வினை எடுப்பது, வளவைக் காவல் பண்ணுவது, மகனுக்கான மருந்து, தண்ணி ஒதுதல், எண்ணை காச்சுதல், வளவின் நாலு மூலையிலும் செப்புத் தகட்டில் மந்திரிச்சி அச்சிரக்

கூட்டில் அடைத்துத் தாக்க வேண்டிய ஏகப்பட்ட வேலைகள் இருக்கு. இதனால் இத்தனை வேலைகளையும் நான் வெளி ஊர்கள், நகரங்களில் செய்வதானால் போற வாற செலவையும் எனக்கு அங்கெலாம் வாங்கித்தாற சாமான்கள், வேட்டி, சால்வைகளையும் விடக் குறைந்தது உங்களிடம் சொல்லுறத்துக்கென்ன, நான் கேளாமலே நாற்பத்தைந்து, ஐம்பதாயிரமும் அதற்குக் கூடுதலாகவும் தருவார்கள். அதனால் நான் சாத்திரியர் தனக்கு வேண்டியவர்களாம். நீங்கள் என்று சொன்னதனால் அதிகம் நான் உங்களிடம் எதிர்பார்க்கவில்லை. முன்கூட்டியே சொன்ன செப்புத் தகடுகள், அரக்கூடுகள், பன்றி எண்ணெய், கடைச் சரக்குகள் மற்றும் நான் வாலாயப்படுத்தியுள்ள பெரியவர் நரசிங்கருக்கான மடைக்குரிய பழங்கள், பாக்கு, வெற்றிலை, கற்பூரம் போன்ற சாமான்களுக்குரிய பெறுமதியை மட்டும் தாருங்கள். வேற எனக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம்.”

“அப்படியென்றாலும் எவ்வளவு பணம் தரவேணும் பூசாரியார்?”

“எல்லாச் சாமான்களுக்கும் எப்படியும் முப்பத்தெட்டு, நாற்பதாயிரமாவது வரும். அதனால் இப்போதைக்கு கையில் காச இருந்தால் ஒரு முப்பதாயிரத்தைத் தாருங்கள். வேலைகளெல்லாம் முடிந்த பின் அதிகம் வேண்டாம் சாமான் காச மட்டும் மீதி ஐயாயிரம் தாருங்கள். நீங்கள் இப்பவே காச தந்தால் நான் அனைத்துச் சாமான்களையும் வாங்கி இரவைக்கு பன்னிரண்டு மணி போல் பெரியவருக்கு றொட்டி, பழம், மடை வைத்து அழைத்துப் பெரியவரிடம் முறையிட வேண்டும். அதன் பின் பெரியவர் என்ன வழி வகை சொல்லுகிறாரோ அதன்படி தான் நான் நடந்து இதையெல்லாம் செய்து வெற்றி காண முடியும். அவர் இல்லையென்றால் என்னால் எதையும் செய்து வெற்றி காண முடியுமா? அவருடைய பெருமையால்தான் இங்காலையும் பாணமை மேலும் பொலன்னறுவை, திருகோணமலை ஏன் யாழ்ப்பாணமிருந்தும் என்னை வந்து அழைத்துப் போற அளவிற்குப் பெயரையும், புகழையும், பணத்தையும் ஈட்டித்தந்தவர், தந்து கொண்டிருப்பவர் பெரியவர் நரசிங்க வைரவப் பெருமானே தான்” என்று சொன்னதும்,

சிவநாதனுக்கும், அழகம்மாவிற்கும் தங்களை மீறியதோர் பயமும், பக்தியும் பூசாரியார் மீது ஏற்பட இருவரும் பூசாரியாரே எதிர்பாரா வண்ணம் அவரது காலில் மண்டியிட்டு வீழ்ந்து இருபாதங்களையும் கண்ணீர் மல்கத் தொட்டு வணங்கி எழுந்து பூசாரியார் கேட்ட பணம் முப்பதாயிரத்தினோடு மேலதிகமாகவும் ஏழாயிரமாக மொத்தம் பூசாரியாரிடம் வெற்றிலை பாக்குடன் முப்பத்தேளாயிரத்தை கணவனும்,

மனைவியும் இணைந்து நீட்டினர். பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பூசாரியாரிடம்: சிவநாதன் அவர்கள்.

“பூசாரியார்! நீங்க ஒன்றைச் சொல்ல மறந்து போயிற்றீர்களோ என்னமோ தெரியாது! அதனால் அதில எத்தனை தேவைப்படும்?”

“அதை நான் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை அது விடயம் எல்லோருக்கும் தெரியும் தானே! அறிந்தது தானே! எதுக்கும் நீங்கள் நரசிங்கருக்கு மட்டும் நல்லதாக ஒரு போத்தலும், அடுத்து பூசாரியார் தெய்வ உருவில் நிற்கும் போது அவருக்கும், நமக்கு உதவிக்கு ரெண்டு பேர் வருவார்கள் அவர்களுக்காகவும் கனக்க வாங்காதீங்க, எப்படியும் எல்லாத்தையும் சேர்த்து ஒரு நாலு போத்தல் வாங்கினாற் போதும்”, என்று சொன்னதும் கணவனும், மனைவியும் இரு கைகூப்பியபடி பூசாரியாரிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

சிவநாதன் தம்பதியினர் விடை பெற்றுச் சென்றபின், பூசாரியார் தன் மனைவியைப் பார்த்து “என்ன, எனக்கு நீ நாலாறு மாதமாகப் புதினமான ரெண்டொரு மந்திரத்தைப் பாடபடித்துப் பாடமாக்கித்து ஒரு தொழில்துறைக்கும் போகாம, கல்லுல குந்திய பூனை மாதிரி, அடையூட்டு நாய் இடையர் வீட்டில் கிடக்கிற மாதிரிக் கிடக்கிறேன், ஊர் ஊராக கடன் வாங்கியும், காதுல, கழுத்தில ஓட்ட வைத்திருக்கிற ஒரு பவுண், ரெண்டு பவுண் பொருட்களையும் ஈடு தனுசுவைத்து ஆக்கிப் போட திண்டுத்து முதலை மாதிரிப் படுக்கிறேன் என்று பூனை, நாய், முதலை என்றெல்லாம் திட்டிவந்தீரே! இன்னா முப்பத்தேளாயிரம் பணத்தை எண்ணிக் கட்டாகத் தந்திற்றுப் போறாங்களே! என்னை நம்பியா? அல்லது உனர் கொப்பன் கொம்மையை நம்பியா? என்ற மந்திரத்தை நம்பித்தானே!”

“ஓம்! ஓம்! உனர் மந்திரத்தை நம்பித்தானே பரம்பரை பரம்பரையாக பிறந்து வளர்ந்த ஊரையும், மண்குடிசையானாலும் அந்த வீடு வளவையும் அவன் ஒரு இளந்தாரிப் பொடியனுக்கு, நீ விரும்பியிருக்கிற பெண்பிள்ளையை உன் வீட்டுப் படலையையும் உடைத்து நீ படுக்கிற அறைக்கதவையும் உடைத்து உன்னைத் தேடி வர நான் வசியம் செய்து தருவேன் என்று சொன்னீர். சொல்லி: தலைக்கு வைக்கிற தேங்காய் எண்ணெய்க்குள் சென்ற ஒரு இரு சொட்டை விட்டுக் கலந்து வசிய எண்ணெய் என்று ஒரு குப்பியில் அடைத்தும், உனர் மேலில் படிந்திருந்த அழுக்கு, ஊத்தைகளை வழித்து நாலைந்து மிளகு அளவில் உறுட்டிக் கொடுத்து அந்த அப்பாவிப் பொடியனிட்ட வாங்கிய இருபத்தைந்தாயிரம்

ரூபாய்க் காசும்தானே ஊரையும், வீடுவளவையும் விட்டுப்போட்டு இரவோடு இரவாக ஓடி இவளவு தூரம் தொலைக்கு வந்து இரவல் வீடு வாசலில் கிடக்க செய்தது என்பதை மறந்தா இவ்வளவு பெரிதாய் துள்ளுறாய்! இந்தா! இப்ப வாங்கிய முப்பத்தேளாயிரம் ரூபாய்க்கு இன்னும் பதினைந்து நாளோ, ஒரு மாதத்தாலையோ இங்க இருந்து ஓட வேண்டி வரும்!. உன்னைச் சொல்லி என்ன பயன்! என்ற அம்மை, அப்பன் செய்த வேலைக்கு என்ற விதியாக்கும் ஓடுறன். உன்னோட சேர்ந்து ஒரு நாளைக்கு ஊரவனுக்களால அடிவாங்கிச் சாகிறேன். இந்தக் காலத்தில இதெல்லாம் ஒரு பிழைப்பா? அடியே! பிழைப்பென்ற படியாலத்தானே ஆறு மாதமல்ல, ஒரு வருடத்தின் பின்னாவது ஊரவன் தேடிவாறான். அதுசரிதான், அந்த மடையர்கள் உள்ளவரை உன்னைப் போன்ற ஏமாற்றுப் பூசாரிகளும், வாழ வழி தெரியாத, வழியில்லாத சாத்திரிகளும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்”.

“அடியே! உனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கவில்லையென்றால் நீ உன்ர கொம்மை, கொப்பனிட்டப் போகவேண்டியதுதானே!”

“போகத்தான் போறன் காலமெல்லாம் அவன் இவனுக்குப் பயந்து உன்னோட சேர்ந்து ஓடுவதைவிட கஞ்சியாவது குடித்து என்ற அம்ம அப்பனோடு வாழ்வது எவ்வளவு மேல்”.

பூசாரியாரும் மனைவியும் காலங்காலமாக இரு துருவங்களாகவே இருந்து வரலாயினர். இவர்கள் இருவரும் காரசாரமாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் வீட்டின் படலையைத் திறந்தபடி சாத்திரி பரசுராமபிள்ளை வரக்கண்டதும், பூசாரியாரின் மனைவி தன்னைத்தானே கட்டுப்படுத்தியபடி சமையலறைப் பாக்கம் சென்றா. பூசாரியார் வீடு வந்த சாத்திரியார்,

“என்ன மச்சான் அந்த கடைக்காரர் வந்தவரா?”

“ஓமோம் அவரும் அவரது மனைவியும் வந்தனர். நான் அவர்களை நம்ப வைக்கக் கூடிய பலதைச் சொல்லியதன் பேரில் இன்று இரவைக்கே வேலையை ஆரம்பிக்கும்படி அவர்களாகச் சொல்லி முற்பணமாக ரூபாய் இருபத்தையாயிரத்தினையும் தந்திற்றுப் போறார்கள்”.

“இருபத்தைந்துதானா! ஏன்! ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்தைக் கேட்டு வாங்கியிருக்கலாந்தானே! நான் சாத்திரம் அவர்களுக்குச் சொல்லியனுப்பிய அன்று இரவே, இரு மாமயிற் வெற்று போத்தல்களில் அடுப்புச்

சாம்பலையும், இன்னும் தலைமயிர் போன்ற சாமான்களைச் சேர்த்து அடைத்து இருபோத்தல்களையும் எனக்கு வேண்டிய ஒரு ஆளைப் பிடித்து கடைக்காரரின் படலையடியிலும், தண்ணீர் அள்ளும் பக்கம் உள்ள கிணற்றடியிலும் பக்குவமாகத் தாக்கச் சொல்லிக் கொடுத்த இரண்டு இடங்களிலுமே புதைத்துள்ளானாம். அதனால் அந்த இடங்களையும் மறந்திராமல் ஞாபகத்தில் வைத்தே செயற்படுங்கள்.

அவரின் மகனின் மனைலை மாற்றமடைந்தாற்ப் போக மாற்றமடையாமல் இருந்தால் அதற்கு நீங்கள் அந்த மருந்து முறியடிக்கக் கூடியபடி யாரோ வீட்டுக்குத் தூரமான பெண்கள் உங்கள் வளவினுள் வந்திருக்க வேண்டும் அல்லது குறிப்பிட்ட பதினைந்து நாட்களுக்குள் உங்கள் மகன் எங்கோ போய் மருந்து தீட்டுப்பட்டுச் செயல் இழந்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்லித்தப்ப ஆயிரம் வழிகளுண்டு. அதனால் அதைப் பற்றிப் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் சூனியம், அதுதான் செய்வினை எடுப்பதை மட்டும் வெற்றிகரமாக நீங்கள் நிறைவேற்றவில்லையானால் உங்களுக்கு மட்டும் தோல்வியில்லை. இவ்வளவு வேலைகளையெல்லாம் செய்வித்தும் இல்லாத பொல்லாத பொய்களையெல்லாம் சொல்லியும் உங்களை அறிமுகப்படுத்திய வகையிலும் நான் பொய்யனாவேன்!. அது சரி! இருபத்தைந்தாயிரத்தில் எனக்கு எவ்வளவு தரலாம் என்று யோசிக்கிறாய்? அவனுக்கும் போத்தல்களைத் தாக்கச் சொல்லி மூவாயிரம் கொடுத்துள்ளேன்” என்று சாத்திரியார் சொன்னதும்:

“ஒரு பதினைந்தாயிரம் தாறன் மச்சான். ஆனால் தற்செயலாகக் கூட கடைக்காரரைக் கண்டால் பூசாரியாரிடம் எவ்வளவு கொடுத்தீர்கள்? எவ்வளவு கேட்டார் என்றெல்லாம் கேட்காதீர்கள். அப்படிக்கேட்டால் அவர்கள் இருபத்தைந்து கொடுத்துப்போட்டு நாற்பதாயிரம், ஐம்பதாயிரம் கொடுத்தோமென்று சொன்னார்களானால் அது நமக்குள் வீண் சந்தேகத்தையும், பகையையும் ஏற்படுத்திப்போடும்! அதனால் எனக்குப் பத்தாயிரம் போதும்! வேணுமென்றால் நம்மட வேலைகள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு சந்தோஷமாகத் தந்தாற்றாட்டும். நீங்க பதினையாயிரத்தினையும் கொண்டுபோங்க” என்றதும், சாத்திரியார் பெற்றுக்கொண்டு அதில் இரண்டாயிரம் ரூபாயை பூசாரியாருக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“மேலும் இரவைக்கோ, நாளைக்கோ செய்வினை எடுக்கப் போவதானால் நான் போத்தல்களைப் தாக்க, புதைக்கச் சொன்னவனையே துணைக்குக் கூட்டிப்போனால் வெற்றிகரமாக வேலை முடியும். மட்டுமில்லாமல் நான்

அனுப்பிய ஆளைக் கடைக்காரரும் அறியமாட்டார்கள்” என்று சொல்ல,

“அதுதான் நல்லது” என்று பூசாரியாரும் சம்மதிக்க தரகுப் பணம் பதின்மூவாயிரத்தினையும் (13,000/=) பெற்றுக் கொண்டு சாத்திரியார் அவர் வீடு சென்றார். சாத்திரியார் போனதன் பின் அன்று இரவே கடைக்காரரின் வளவினுள் செய்வினை எடுக்கும் எண்ணத்தில் இருந்தவர் வீட்டிற்கு மாமயிற் போத்தல்களைத் தாட்டு வைத்த பேர்வழியான நபரையும் சாத்திரியார், பூசாரியார் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்நபரும், பூசாரியாரும் அவருக்கு வேண்டிய சில உபகரணங்களாக எடுத்துத் தயார் நிலையில் இருக்க: மாலை ஊந்து மணிபோல் சிவநாதன் அவர்கள் நான்கு போத்தல்களும், பூசாரியாருக்கு வேட்டி, சால்வை ஆகியவற்றினையும் வாங்கிக் கொண்டு பூசாரியாரிடம் கொடுத்தார்.

பூசாரியார், “நல்லது இதனைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் போங்க. வீட்டிற்கு நான் எப்படியும் ஊர் சனம் அடங்க இரவைக்குப் பத்து மணிபோல் வருகின்றேன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசியாமல் வீட்டில் இராச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு இருங்கள் நான் சொன்னபடி, சொன்ன நேரத்திற்கு வருகிறேன்” என்றதும்,

“பூசாரியாருக்கு எங்கட வீடு தெரியாதே எப்படி வருவீர்கள்?”

“அது பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். பெரியவர் எனக்கு முன்னே வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்வார், நான் அவர் பின்னே உரிய இடம் சேர்ந்து அவரது கிருபையினால் அனைத்தையும் முடித்து வருவேன்” என சிவநாதன் அவர்களுக்குச் சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டு அவர் சென்றதும், இதற்கிடையில் பூசாரியாரின் உதவிக்கு சாத்திரியாரினால் அனுப்பப்பட்ட நபரை சிவநாதன் படலையைத் திறந்து வளவிற்றுக்குள் வரக்கண்ட பூசாரியார்,

“அண்ணே நீங்கள் உடனே எழும்பி என் கிணற்றடிப்பக்கம் நில்லுங்க அண்ணன். கடைக்காரர் வாறார். அவர் வந்து போனதும் கூப்பிடுவேன் வாருங்கள்” எனச் சொல்லியனுப்பினார். இதன்படி சிவநாதன் அவர்கள் வந்து சென்றதும்: மறைந்து நின்ற நபரை அழைத்து, சிவநாதன் கொண்டு கொடுத்த நான்கு போத்தல் சாராயத்தில் ஒரு போத்தலை மட்டும் எடுத்துவந்து போத்தலின் மூடியைத் திறந்து அழைத்த நபருக்கு போத்தலில் உள்ள சாராயத்தில் நான்கில் ஒரு பகுதியை ஊற்றிக் குடிக்கக் கொடுத்து:

“அண்ணே நீங்க போய் இரவு எட்டு எட்டரை மணிபோல் சாத்திரியார் ஐயாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கள் நீங்க வந்தபின் செய்வினை எடுக்கப் போகலாம் அந்த வீட்டிற்கு உங்களுக்கு இரவிலையும் மதித்துப் போகலாந்தானே!”

“ஓம், பூசாரியார். நான் மழை பெய்யும் இருட்டானாலும் அதனைக் கண்டுபிடித்து உங்களைக் கூட்டிப் போவேன். நான் போய் நீங்கள் சொல்லியபடி இரவைக்குச் சாத்திரியாரையும் கூட்டிக்கொண்டு எட்டு மணிபோல் வாறேன்” என்று வந்த நபரும் சென்றார்.

பூசாரியார் திட்டமிட்டது போல் சாத்திரியாரும், உதவியாளரும் பூசாரியார் வீட்டிற்கு வரத் தாமதியாது மூவரும் கடைக்காரரின் வீட்டிற்கு இரவு ஒன்பது மணிபோல் சென்றனர். சென்றவர்களைக் கண்ட சிவநாதன், மனைவி அழகம்மா இருவரும் பெருமையும், உற்சாகமும் அடைந்த வர்களாக வந்தவர்களுக்கு இருக்க கதிரைகளை முற்றத்தில் கொண்டு கொடுத்து இருக்கும்படி வேண்டி.

“என்ன குடிப்போம்? சோடா குடிப்போமா அல்லது ரீ பிளேன்ட் ஏதாவது குடிப்போமா?” என்று சிவநாதன் அவர்கள் பணிவோடு வேண்டி நின்றதும்: பூசாரியார்:

“அது ஒன்றும் வேண்டாம். நான் மாலை வீட்டில் நரசிங்கருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடைமைகளையெல்லாம் சரிவரச் செய்து வந்தாலும், இங்கும் ஒரு மடை வைத்து அவரை அழைப்போம். ஒரு வெள்ளைச் சீலையும், தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கும், தலை வாழை இலை ஒன்றினையும், தீப்பெட்டியோ, நெருப்புத் தணலோ இருந்தாற் கொண்டு வாருங்கள். மற்ற மடைக்குரிய பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, கற்பூரம், சூடம் எல்லாம் நாங்கள் கொண்டு வந்துள்ளோம் என்று பூசாரியார் சொல்ல அவர் வீட்டாரிடம் கேட்ட அனைத்தும் சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரு ஐந்து நிமிட இடைவெளிக்குள் சிவநாதன் மனைவி அழகம்மா இருவரும் கொண்டு கொடுக்க பூசாரியார், வளவின் முற்றத்திலே சீலையை விரித்து மடை வைத்தார். தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கை ஏற்றியும் தேங்காய் ஒன்றினை உடைத்து இரு பாதித் தேங்காயினை இரு பக்கமாக வைத்தும் கற்பூரத்தைக் கொழுத்தி சாம்பிராணிப் புகையைக் காட்டும் போது பூசாரியார்,

“ஆய்!”

என்ற சத்தத்துடன் வளவின் வடக்கு தெற்காக மும்முறையும், கிழக்கு

மேற்காக மும்முறையும் ஓடி ஓடி நடந்தவர் திடீரென வளவின் மத்தியிலே நின்று பெரும் சத்தமிட்டு: நான் அம்மா, உன்னைப் போல் மோகினி என்று என்னை எண்ணாதே! நான் நினைத்தால் உன்னைச் சாம்பலாக்கி விடுவேன். அதனால் நீ இந்த வளவினுள் எங்கெங்கே குடி கொண்டுள்ளாய் என்பதைச் சொல்! இப்பவே இதே கணத்தில் சொல்!" என்றபடி தன்னோடு ஒருவரை மண்வெட்டியையையும் எடுத்துக் கொண்டு தனக்குப் பின்னால் வரும்படி சைகை காட்ட எடுபிடிக்கு வந்தவர், அவருடன் பின் தொடரப் பூசாரியார் சரியாகத் தான் நின்ற இடத்தில் இருந்து அடியாளந்தபடி தண்ணீர்க் கிணற்றடிக்குப் போய் ஆசான் நான் காட்டுமிடத்தில் ஒரு முள அகல, நீள, ஆழத்தில் வெட்டுமென்றார். அவர் கட்டளையிட்டதும் எடுபிடி ஆள் வெட்டப் பூசாரியார்.

“சீச்சீ நிறுத்தும்! ஆசான்”

எனச் சொல்லி வீட்டுக்காரரும், சாத்திரியாரும் காணும்படி பொட்டல மொன்றினை எடுத்து ஆவேசம் கொண்டவராகப் பொட்டலத்தைப் பிரித்தார். அதனுள் அழுக்குப்படிந்த பேப்பரினால் சுத்தி சொப்பிங் பேக்கினுள் இருந்த போத்தல் ஒன்றினை எடுத்தார். அதன் மூடியைத் திறந்து அதனுள் இருந்த வசியம் செய்த பொடியினையும் இன்னும் சிலதையும் எடுத்துக் காட்டியதும், சிவநாதனுக்கு உணர்ச்சி மேலீட்டினால் எதையும் பேசமுடியாதவராக நிற்க, அவர் மனைவியோ அழ, சாத்திரியார் சிவநாதனிடம்,

“நான் பூசாரியாரைப் பற்றிச் சொன்னதானே!” என்றதும், பூசாரியார்

“சகலரையும் பேசாதீர்கள்” எனச் சைகை காட்டி மேலும் கிணற்றடியில் இருந்து அடியாளந்து படலையடிவரை சென்று படலையடியிலும் ஒரு முள ஆழ, அகல, நீளத்தில் வெட்டச் சொல்லி அங்குமோர் போத்தலை எடுத்து முன்பு காட்டியது போல் காட்டி:

“ஏ! மோகினியே! இந்த இரு இடங்கள் மட்டுந்தானா! இந்த வளவினுள் உனது இருப்பிடங்கள் சரி நீ ஓடு, இந்தப் பக்கமே வராமல் ஓடு” என்று சொன்னவர் திடீரென நிலத்தில் வீழ்ந்து விட்டார். வீழ்ந்தவரைச் சிவநாதனும் எடுபிடி நபரும் தூக்கி நிறுத்தச் சாத்திரியார், அழகம்மாவிடம்:

“பிள்ள கெதியாக் கொஞ்சம் ஒரு செம்பில்த் தண்ணீர் கொண்டோடி வா பிள்ள” என்று சொன்னதும், அழகம்மா தண்ணீர் கொண்டு கொடுக்க, சாத்திரியாரும் தனக்குத் தெரிந்த மந்திரமொன்றினைச் சொல்வது போல்

யாருக்கும் புரியாதபடி மெதுவாகச் சொல்லி பூசாரியாரின் முகத்தில் மும்முறை அடித்தும், ஆம்! தண்ணீரை அடித்ததும்: பூசாரியார் முகத்தைத் தொடைத்தபடி எழுந்தார்.

எழுந்த பூசாரியார் கிணற்றடி சென்று முகம், கை, கால் கழுவி முற்றத்திலே போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து, தான் பூசைப் பொருட்களுடன் கொண்டுவந்திருந்த சாராயப் போத்தலைத் திறந்து ஒரு கால்ப் பங்கினை சிவநாதனுக்கு நீட்டினார். சிவநாதன் அவர்கள்,

“ஐயோ! பூசாரியார் என்னை மன்னிக்க வேண்டும், நான் ஒரு காலத்திலும் இதனைப்பாவித்ததில்லை” என்று மறுக்க, சாத்திரியாரும் எடுபிடிக்கு வந்தவரும், பூசாரியாருமாகச் சேர்ந்து ஒரு போத்தல் சாராயத்தையும் குடித்து முடித்துவிட்டு வெளிக்கிட்டனர். வெளிக்கிடும்போது: சிவநாதன் அவர்களைப் பார்த்து:

“நாளை இரவைக்கு மகனின் பிரச்சினையையும், வளவைக் காவல் பண்ணும் பிரச்சினையையும் செய்து முடிப்போம். அதுபோக என்ன இப்ப திருப்தி தானே! இரண்டு புதையல்களையும் உங்கட கண்களால் கண்டீர்கள் தானே!” என்றதும்:

“ஓம்! பூசாரியார் உங்களுக்கு நாங்கள் வாழ்நாள் முற்றாக நன்றியுள்ள வர்களாகவே இருப்போம். சாத்திரியாரையும், உங்களையும் எங்களுக்குக் கடவுள்தான் கொண்டுவிட்டவர். இல்லையென்றால் நாங்கள் எங்கள் மகனைத் தப்பான வழி போக விட்டிருப்போம்” என்று சொன்னதோடு: கடையில் உள்ள சாமான்கள் சிலதையும் எடுத்து மூவருக்கும் மூன்று பொட்டலங்களும் கட்டி அனுப்பி வைத்தனர். அன்றுபோன மூவரும் அடுத்த நாள் இரவும் வந்து திருநாவுக்கரசுவிற்கு தலையில் வைக்க வசியம் செய்த எண்ணெய் எனச் சொல்லி எண்ணெய் ஒரு அரைக்காற் போத்தலும், அதனோடு ஒரு செம்பில் ஓதிய தண்ணீரையும் திருநீற்றையும் கொடுத்து அவற்றினை மகன் திருநாவுக்கரசுவுக்குப் பாவிக்கும் முறைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்ததோடு வளவின் நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு சிறுசிறு அச்சரக் கூடுகளும், சிறுசிறு சின்னிவிரல் அளவிலான நான்கு போத்தல்களுமாகக் கொண்டு மடுப் போட்டுத் தாட்டு நன்றாக காவல்ப் பண்ணியுள்ளதாக சிவநாதனிடம் கூறினர்.

மேலும் ஓதிய தண்ணீரையும் மூன்றுவேளை குடிக்கக் கொடுத்தும் அந்தத் தண்ணீரினாலே முகத்தைக் கழுவித் தொடைத்து விபூதியை நெற்றியில் தினமும் பூசக் கொடுத்து எண்ணையையும் தவறாமல்

தலையில் வைத்து வந்தால் உங்கள் மகனை எந்த ஒரு குறும்பரை, கரையாக்கன், மோகினி என்பனவும் அவரை அணுகமுடியாது. மட்டுமில்லாமல், பெட்டிப் பாம்பாக உங்கள் மகன் உங்கள் கட்டளையை எதிர்பார்த்து உங்களது காலடியிலே கிடப்பாரெனக் கூறி மூவரும் சிவநாதன் தம்பதியினரிடமிருந்து விடைபெற்றும் சென்றனர்.

05

கொழும்பில் வைத்து ஆரியதாச அவர்கள் திருநாவுக்கரசுவை அனுப்பி வைக்கும்போது சிறுசிறு நூல்களாக நான்கு நூல்களைக் கொடுத்து அனுப்பினார். அவை “அராஜகமா? சோசலிஸமா?”, “இயங்கியலா? நிலையியலா?”, பொதுவுடமைதான் என்ன?”, “சமூகமும் இயற்கையும்” எனும் நான்கு நூல்களுமாகும். இந்நான்கு நூல்களில் இரவுப் புகைவண்டிப் பயணத்தில் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இருநூல்களை மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலையம் வருவதற்குள் படித்து முடித்துவிட்டார். இந்த இரவுப் பயணத்தில் ஓரிரு மணிநேரம் நூலினைப் படிப்பதும், சற்று ஒரு கால் மணி நேரம் தான் கொழும்பிற்கு முதற் பயணம் அதுதான்! நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்த பயணமும், அதனால் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதமும், மேலும் அதேநேரம் சொல்லாமலே, வேண்டாமலே வந்த ஆரியதாச சகோதரரின் தொடர்பும், அவர் என்மீது காட்டும் எல்லையில்லா அன்பும், எனக்காகச் செலவு செய்யும் பணமும், அக்கறையும் எனனை வியக்க வைக்கிறது. இதற்காக நான் அவருக்கு என்ன கைமாறு செய்ய முடியும்?

அடுத்து அவரையும் அவர் சார்ந்துள்ள பொதுவுடமை அணியையும் ஒப்பீட்டுப் பார்க்கும் போது அவரைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் உள்ளது! ஆம்! பொதுவுடமைக்காரர்கள் கடவுள் மறுப்பாளர்கள், அவர்கள் கோயில்களுக்கெல்லாம் போகமாட்டார்கள், வணங்க மாட்டார்கள் என்றெல்லாம் பலர் சொல்லக் கேட்டதுண்டு. ஆனால் ஆரியதாச சகோதரர் அவர்கள் யாரும் சொல்லாமல், தூண்டாமல் என்னையும் அவர் தங்கையையும் செல்லக்கதிர்காமம், கிரிவிக்காரை, கதிர்காமம் எனக் கூட்டிப் போனார். பூசைப் பொருட்களான பூசைத்

தட்டினை எங்களுக்கெல்லாம் வாங்கித் தந்தும், எங்களுடன் அங்கெல்லாம் வந்தும் கோயில் சென்று கும்பிட்டு வணங்கினார்.

அதே நேரம் பொதுவுடைமை நூல்களையும் தந்து படிக்கச் சொல்லியுள்ளார். இதனாலே, இவரை என்ன அணி, என்ன இலட்சியம், கொள்கையுடையவர் என்றெல்லாம் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் உள்ளது. எது எப்படியிருந்தாலும் நான் அவருக்குச் செய்யும் நன்றிக்கடன், அவர் சொற்கேட்டு அவரது வழியில் நடப்பதுதான். நான் செய்யவுள்ள நன்றிக்கடன். மேலும் நான் மது அருந்துவது வீட்டில் அம்மா, அப்பா விற்குத் தெரியாமலே இருப்பதுபோல், நான் அவருக்கும் தெரியாமல் மது அருந்துவதென்பது “ஓளவையார்” கூறியதுபோல், மாதா, பிதா, குரு, தெய்வங்களாக அம்மா, அப்பாவையும், குருவாக ஆரியதாச சகோதரையும் மதித்தும், வழிபட்டு வாழவேண்டுமானால் நான் வீடு சென்றதும் இறக்கும்வரை மது அருந்துவதில்லை என்ற முடிவோடுதான் ஊரில், வீட்டில் கால்வைக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நான் என்ன மனிதன் என்றெல்லாம் தனக்குத் தானே கூறி ஓர் முடிவெடுத்தவனாகவே திருநாவுக்கரசு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

வீடு வந்தவனைத் தாயும், தந்தையும் மிகவும் சிறு குழந்தையைக் கட்டியணைத்துத் தழுவி முத்தம் கொடுப்பது போல் தாயும், தந்தையும் கட்டியணைத்தும் முத்தம் கொடுத்தும்: மகன் உனக்குக் கண்ணூறுபடாமல்த் தண்ணீர் ஒதி வைத்திருக்கின்றோம். அதனால் பல்லை விளக்கிக் கிணற்றுத் தண்ணீரில் வாயை மட்டும் கொப்பளித்துத் துப்பிவிட்டு, இந்தச் செம்பில் இருக்கும் தண்ணீரில் முகத்தைக் கழுவிடும், காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட வா மகன்! என்று ஒருமித்த குரலில் தாயும் தந்தையும் கூறியதும்: திருநாவுக்கரசு எதுவித மறுப்பும் சொல்லாது அவர்கள் சொன்னபடியே செம்புத் தண்ணீரில் மூன்று மிடறுத் தண்ணீரைக் குடித்தும், கொஞ்சத் தண்ணீரிலே முகத்தைக் கழுவிடும், அவர்கள் கொடுத்த திருநீற்றை நெற்றியில் பூசிடும், காலைச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டான்.

திருநாவுக்கரசு காலைச் சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட்டு முடித்தும் தாய் தந்தையரே தனது கொழும்புப் பயணம் பற்றிக் கேட்டறியும் முன்னமே: கொழும்புப் புகையிரத நிலையம் சென்றதும், அங்கே ஆரியதாச சகோதரர் புகையிரத நிலையத்திற்கே வந்து தன்னைக் கொழும்பு இராஜகிரியக் கட்டிடம் கூட்டிச் சென்றது முதல் அதன் பின் மாத்தறை, செல்லக் கதிர்காமம், கிரிவிகாரை, கதிர்காமம் மேலும் கொழும்பு - மாத்தறை ஆகிய இடங்களிலுள்ள முக்கியமான சுற்றுலாத் தலங்கள்,

நாடாளுமன்றம் ஆகிய அனைத்து இடங்களுக்கும் தான் கேட்காமலே அழைத்துச் சென்று காட்டியதையும், அவர் சலிக்காமல், மனங்கோணாமல் செய்த செலவுகளையும் ஒன்றுமே விடுபடாமல் கூறிப் புகழ்ந்தும் பெருமைப்பட்டான்!. தாய் தந்தையரும் மனதாலும், சொல்லாலும் வாழ்த்தினர். அந்தத் தம்பிக்கும், அவர் தாய், தந்தையர்க்கும், சகோதரி ஆகியோருக்கும் நோய் நொடியில்லாமல் பல காலம் வாழ வேண்டும் என்று கடவுளை வேண்டினர்.

“யாராய் இருந்தாலும், என்ன இனம், சாதி, சமயமாக இருந்தாலும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இப்படியில்லாமல் இருந்திருந்தால் என்ற மகனுக்கு நடந்த பிரச்சினைக்கு, அந்த ஆரியதாச மகன் மட்டும் ஓடிவந்து உதவவில்லையானால் என்ற மகனின் நிலையென்ன? கையில் காகசுமில்லை. அறிந்த, தெரிந்த மனிதர்களிடமில்லாமல் அவ்வளவு தொலைவான இடத்தில் இருந்து தனக்கு நடந்த ஆபத்தைத் தாய், தந்தையருக்கு அறிவிக்கவும் முடியாத இடத்தில் என்ற பிள்ளை என்ன செய்வான், கடவுள்மாதிரித் தான் அந்த மகன் வந்து காப்பாற்றியுள்ளார். இந்தத் தம்பியின் அறிவால் பறிபோன சாமான்களையும், மீட்டெடுத்துத் தந்திருக்கின்றார் தானே! இது யாராலும் முடியுமா? ஏன் மகன்! நீ அந்தத் தம்பியையும் கூட்டிற்று வந்திருக்கலாம்தானே!”

“நானும் அப்படித்தான் நினைச்சன் அம்மா! ஆனால் அவருக்கு நேரம், விடுமுறையில்லையம்மா. அவர் அரசாங்கக் கணக்குப் பரிசோதனை அதிகாரியாக இருக்கிறார். என்னைக் கொழும்பு வரும்படி அழைத்தும், மாத்தறைக்குக் கூட்டிப் போனதும் தொடர்ந்து ஏதோ பௌத்த சமயப் பண்டிகை காரணமாக இரு நாட்கள் அரசு விடுமுறையும், அதனோடு சனி, ஞாயிறு என நான்கு நாள் விடுமுறையிலும், இருநாள் அவரது சொந்த விடயம் காரணமாக என விடுமுறை பெற்றுமே கூட்டிப் போனார். பல இடங்களைக் காட்டி என்னை அனுப்பி வைத்தார். அதனையும் விடவும் அவரின் கட்சிப் பணிகள் என்று அவருக்கு வேலைப்பளுக்கள் அதிகம். விடுமுறை கிடைத்தாலும், கட்சிப் பணியில் ஈடுபடத்தான் நேரங்காணும். அதனால் இங்கெல்லாம் வர நேரங் கிடைக்காது”. எனத் திருநாவுக்கரசு சொன்னதும், அவனது தாய்:

“மகன்! நம்மட வளவுக்குள்ள உனக்கு ஏதோ கெட்ட தெய்வத்துக்குள்ளாவ செய்து நம்மட கிணற்றடியிலையும், படலையடியிலும் தாட்டு வச்சியிருக்கிறார்கள்.”

“இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அது மகன் நான் நீ கொழும்புக்குப் போகமுன்னம் உன்னைப்பற்றி ஒரு கெட்ட கனவுகண்டு அப்பாட்டச் சொன்னான். அவரும் நல்ல ஒரு சாத்திரி நம்மட பகுதியில இருக்கிறாராம் ஆனால் அவருக்கு நம்மைத் தெரியாது. அதனால் எதற்கும் மகனர் சாதகத்தையும் எடு அவருர கால பலனைப்பற்றிக் கேட்டுப் பார்ப்போம். கொழும்பு நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போனவருக்குத் தீமையும், நன்மையும் ஒரே நாளில் நடந்திருக்கு வா! போய் கேட்போம்” என்று சொல்ல நானும் வெளிக்கிட்டு ரெண்டு பேரும் உனர் சாதகத்தை வைத்துக் கேட்டதும்:

“உங்கள் மகனுக்குக் கெட்ட தெய்வம் ஒன்றினை ஏவி நீங்கள் குடியிருக்கும் வளவிற்றுக்குள் தாட்டு வைத்திருக்கு” என்று சொன்னதும்:

“அதனை அறிந்து எடுக்கும் வழிவகை என்ன சாத்திரியார்!” என்று அப்பா கேட்க, சாத்திரியார் சொன்னதையும் அதனைத் தொடர்ந்து வளவினுள் நடந்த அனைத்தையும் தாய் அழகம்மா சொல்லி முடித்தா. இத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திருநாவுக்கரசுவிரு இதனை நம்புவதா? அல்லது பொய் என்று சொல்லிப் புறந்தள்ளுவதா? ஆனால், வேறுயாரும் சொல்லியிருந்தால் புறந்தள்ளலாம். அம்மாவும் அப்பாவும் நேரடியாகப் பார்த்ததை, நடந்ததை சொல்லும் போது எப்படிப் பொய் என எண்ணிப் புறந்தள்ள முடியும்?

அது மட்டுமில்லாமல் இந்த ஊர், நகரங்களில் பலரால் அடிக்கடி செய்வினை, சூனியம், செய்ததாகவும், அவற்றினை மந்திரவாதிகள், பூசாரிமாரைக் கொண்டு கண்டெடுத்ததாகவும் சொல்லப்படும் வழமையான விடயங்களும் தான். சரி கொழும்பில் உள்ள ஆரியதாச சகோதரருக்கு அஞ்சல் எழுதும்போது அவருக்கு இவ்விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி இதன் உண்மைத் தன்மை என்ன என்பதைக் கேட்டறியலாம் என்று எண்ணியவனாக, எண்ணியபடி ஆரியதாச அவர்கட்கு, தான் ஊர் வந்துள்ளதாகவும், ஊருக்கு புகைவண்டியில் வரும்போது அவர் கொடுத்து விட்ட நூல்கள் இரண்டினைப் பயணத்திலே படித்தும் பல விடயங்களை அறிந்துள்ளதாகவும் எழுதித் தனது வீட்டில் நடந்ததாகத் தாய், தந்தையர் சொன்ன விடயத்தையும் எழுதி அதன் உண்மை என்ன என்பதை அறிய விரும்புகின்றேன் என்று எழுதியிருந்தார். திருநாவுக்கரசு எழுதிய அஞ்சலுக்கு ஏழு எட்டு நாட்களுக்குள் ஆரியதாசவின் பதில் அஞ்சல் வந்திருந்தது. அதில்:

அன்பின் தோழர் நீங்கள் எழுதிய கடிதம் கிடைக்கப்பெற்று பொதுவான விடயங்களைப் படித்து அறிந்ததோடு: பில்லி, சூனியம் பற்றியும் எழுதி உண்மை என்ன என்பதையும் கேட்டு எழுதியிருந்தீர்கள். இந்த சூனியம் என்பன உங்கள் மட்டக்களப்பில் மட்டுமல்ல இங்கே உள்ள கொழும்பு, காலி, மாத்தறை, கண்டி போன்ற அனைத்து மாவட்டங்களிலும் முழு இலங்கை, இந்தியா, ஆபிரிக்க நாடுகளான கென்யா, உகண்டா, தென்னாபிரிக்கா ஏன் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பொதுவுடைமை பூத்த ரஷ்யாவிலும் பேசப்படும் விடயந்தான். இதனைத் தமிழில் சொல்வதானால் “மனோதத்துவப் போர் முறை” என்றே சொல்லலாம்.

ஆம்! முதலாளித்துவ வல்லரசு நாடுகள் ஒன்றை ஒன்று ஆக்கிரமித்துப் போராடும் வேளைகளில் ஆயுத பலத்தால் மட்டுமன்றி உண்மைக்குப் புறம்பான பொய்களை இட்டுக்கட்டி எதிராளிகளையும் ஆட்சியாளர்களையும், படையினரையும் மனோதத்துவ ரீதியாகப் பயமுறுத்தி அவர்களைப் பலவீனர்களாக்குவதற்காக எதிரணியிரை விடத் தங்களிடம் சில மணிநேரத்துக்குள்ளே அழிக் கக் கூடிய பாரிய ஆயுதங்களும், எண்ணிக்கையில்லாத படையணியினரும் உள்ளதாகவும், எதிரணியினர் யுத்ததர்மத்தை மீறிக் குறுக்கு வழியில் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் பல ஆயிரம் அப்பாவி மக்களை கொன்று குவித்ததாகவும், நூற்றுக் கணக்கான பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தி அவர்களையும், கர்ப்பிணித் தாய்மார், பச்சிளம் பாலகர்களையும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொன்றுவிட்டதாகவும் செய்திகளைப் பரப்புவர்.

ஏனெனில், மேலே குறிப்பிட்டது போல் எதிரணி நாட்டினரை பயமுறுத்திப் பலயீனப்படுத்தவும், அவர்கள் மீது உலக நாட்டினரை வெறுப்படைய வைத்து அந்நாட்டினர் இந்நாட்டினருக்கு உதவி ஒத்தாசை செய்ய முன்வரக்கூடாது என்பதற்காகவுமே! இதுபோன்று தான்: சிறு உதாரணத்தைக் கூறுகின்றேன். ஆம்! எமது பொதுவுடைமை நாடுகளுக்கு எதிராக “நேட்டோ” வட அட்லாண்டிக் ஒப்பந்த ஸ்தாபனம், சீஐஏ (சென்ரல் இன்டலிஜன்ஸ் ஏஜென்சி) ஏன் தமிழில் அமெரிக்க ராணுவ மற்றும் சிவிலியன் உளவு ஏஜென்சிகளை ஒருங்கிணைக்கும் கேந்திரத்தினையும், யூஎஸ்ஐஏ (அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் அயல் நாட்டுப் பிரசார ஏஜென்சி) மற்றும் பிபிசி (பிரிட்டிஷ் பிராட்காஸ்ட்டிங் கார்ப்பரேசன்) போன்றவைகளையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதே நான் குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்கள் தற்சமயம் உங்களுக்கு விளங்காமல் இருக்கலாம். காலப்போக்கில் நான் நேரடியாகவும், இது போன்ற

கடிதங்களின் மூலமாகவும் விளங்கப்படுத்துவேன்.

அடுத்து உங்கள் வீட்டில் நடந்துள்ள விடயமும் ஒருவித மனோதத்துவ போர் முறைதான். ஆம்! ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தெரியாத அப்பாவி மக்களைச் சில தந்திரமுள்ள சாத்திரிகளும், பூசாரி, குருக்கள்மாரும் அவர்களின் அப்பாவித்தனத்தைப் பயன்படுத்தி, உங்களுக்குப் பேய் பார்வை கொண்டுள்ளது, உங்களைப் படுக்கையில் போட்டுக் கொல்லவும், நோய் ஏற்படவும், குடும்பத்தைப் பிரிக்கவும், சோம்பேறித் தன்மையை உண்டுபண்ணவும், வறுமைப்படவும், கல்வியில் நாட்டமில்லாமல் செய்யவும், உங்களுக்குச் செய்வினை, சூனியம் செய்து வைத்துள்ளனர் என்று மேலே சொன்னபடியே பல பொய்களை இட்டுக்கட்டி, மனோதத்துவ ரீதியாகப் பயமுறுத்திப் பல திருட்டுத்தனமானதும், நரித் தந்திரமானதுமான வழியில் பன்னெடுங்காலமாக மேலே சொன்ன கள்ளச் சாத்திரிமாரும், பூசாரிமாரும் உடல் வருத்தாமல் பிளைக்க வழி கண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

இவர்களின் செயல்களுக்குக் கல்வி அறிவில்லாத அப்பாவி பாமர மக்கள் மட்டுமல்லாமல் படித்த பெரும் பெரும் பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளும், மாணவ சமூகத்திற்குக் கல்வி கற்பிக்கும், ஆசிரிய, ஆசிரியர்களும், அதிபர்களும் ஏன் பொறுப்பு வாய்ந்த பெரும் பெரும் அரச அதிகாரிகளும் விதிவிலக்கில்லாமல் பலியாகிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். இதனை நாங்கள் எடுத்துச் சொன்னால் அந்த ஞானசூனியங்கள் எங்களைக் கடவுள் மறுப்பாளர்கள், நாஸ்த்திகர்கள் என்று அவர்களின் இலக்கணத்தில் கூறுவார்கள். “அறிவே இறைவனான கடவுளுக்கும்” இந்த மடமைத் தனத்திற்க்கும் என்ன சம்பந்தம்?

எனவே: இது விடயமாக அதிகம் எழுதிவிட்டேன் தோழர்! இறுதியாக மந்திரத்தால் மனிதன் எதையும் செய்யலாம். அடுத்து சாத்திரம் என்பது வடசொல், அதற்கான தமிழ்ச் சொல் கணிப்பு என்பதாகும். கணிப்பைப் பொய் என்று சொல்ல முடியாது. ஆம்! சகல துறைகளுக்கும் அறிவுள்ள கணியர்களால் கணிக்கப்பட்ட கணிப்புக்கள் உண்டு. அதனை அதனதன் துறைசார்ந்த வல்லார் கணிப்பே கணிப்பாகும். மற்றவை உங்கள் பதில் கண்டபின். இவ்வாறு திருநாவுக்கரசு கேட்ட கேள்விக்கான பதிலாக நீண்டதோர் விளக்கத்தினை ஆரியதாச எழுதியிருந்தார். ஆரியதாசையவர்கள் ஒரு பெரும்பாண்மை இனத்தவராயினும் தமிழில் உள்ள அநேகமான பழம்பெரும், இலக்கியங்களையும், இதிகாச புராணங்களையும் ஆய்வியல் ரீதியாகக் கற்றவர்.

இவைகளைக் கற்றுத்தேற வேண்டும் மென்பதனாலே தான் யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று வருட காலம் இருந்தபோது தமிழறிஞர், வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் பி.ஓ.எல் அவர்களிடம் தமிழையும், தமிழ் இலக்கணத்தையும், மாக்ஸிஸ்ச் சிந்தனையாளர், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களிடம் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்டேன் நான். என ஆரியதாச அவர்களே மாத்தறையில் இருந்து திருநாவுக்கரசுவுடன் கொழும்பு வரும்போது கூறியிருந்தார்.

திருநாவுக்கரசுவிற்கு நன்கு வாசிக்க வேண்டும், ஓய்ந்து ஒரு நிமிடமேனும் வீணே பொழுதைக் கழிக்கக்கூடாது. நான் அரச உத்தியோகம் பார்த்தாலும் எனக்குக் கிடைக்கும் நேரங்களிலே பிறமொழிகளான ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகியவற்றை முறையாக அம்மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்ற, அறிஞர்களைத் தேடிச்சென்று அவர்களிடம் ஓரளவிலேனும் கற்றுத் தேர்ந்தேன். அந்தவகையிலே மேற்சொன்ன வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் பி.ஓ.எல் ஆசானிடமும் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆசானிடமும் தமிழையும், இலக்கணத்தையும், இலக்கியத்தையும் கற்றேன் என்று ஆரியதாச சொன்னது, அவர் எழுதிய பதிலைப் படித்தபோது தான் அவர் சொன்ன விடயம் திருநாவுக்கரசுவிற்க்கு ஞாபகம் வந்தது. அடேங்கப்பா! இவர் இத்தனை வயதிற்குள் எத்தனை உண்மைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார்! எனத் திருநாவுக்கரசு ஆச்சரியப்பட்டார். ஆச்சரியப்பட்டதோடு நின்றுவிடாமல் வீட்டில் நடந்து முடிந்த விடயத்தையும் ஆய்ந்தறிய விரும்பினார்.

இதனிடையே திருநாவுக்கரசுவின் தாய், தந்தையர் இருவரும் மகன் கொழும்பில் இருந்து வந்த உடனே ஓதிய தண்ணீரையும், திருநீற்றினையும், எண்ணெய்யையும் உடனடியாகக் குடிக்கவும், நெற்றியில்ச் சாத்தவும், தலையில்ப் பூசவும் கொடுத்தபடியினால் பூசாரியாரின் அனைத்தும் செம்மையாக வேலை செய்து, மகனின் பழைய ஆம்! நான்கு மாதங்களாக இருந்து வந்த வெறுப்பு, சுடுசுடுப்புப் போன்ற குணங்கள் இல்லாமலும், எங்குபோனாலும் மாலை ஆறு மணிக்கு முன் வீடு வருவதுமான செயல்கள் மந்திரச் சக்தியினாலே ஏற்பட்டவைதானே! மகன் கொழும்பில் இருந்து வந்து இரண்டொரு நாளிலே இம்மாற்றம் மகனிடம் ஏற்பட்டுள்ளதே! இதனால் அந்தச் சாத்திரியாரையும், பூசாரியா ரையும் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் சரி, எவ்வளவு பணத்தைச் செலவு செய்தாலும் சரி பெறும்! பெறும்! என்று அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்ந்தனர்.

திருநாவுக்கரசரிடம் மற்றுமோர் மாற்றம் காணப்பட்டது. அது என்ன வென்றால்: திருநாவுக்கரசு தன் நண்பனான கரனைத் தேடி அவனது வீட்டுப் பக்கம் போவதுமில்லை. கரன் திருநாவுக்கரசவைத் தேடி வருவதுமில்லை! என்ன காரணமாக இருக்கலாம்? என சிவநாதன் மனைவி அழகம்மாவிடம் கேட்க: அதுதான் எனக்கும் தெரியாது என்று அழகம்மா சொன்னா! ஆம்! அவர்கள் கூறியது போல் திருநாவுக்கரசு கொழும்பில் இருந்து கடைசியாக வந்த நாள் முதல் நண்பனான கரனின் வீட்டுப் பக்கம் போனதேயில்லை. இதனால் கரனுக்குக் குடிக்க பணமில்லை என்பதோடு வழமையாக பாடிக் கறந்து ஓசியில் குடித்த நண்பன் திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டுப் பக்கம் வரவும் பயம். காரணம் தான் தானே திருநாவுக்கரசவிற்கு மதுப் பழக்கத்தை இரகசியமாக ஏற்படுத்தியவர். அதனால் அவரது தாய் தந்தையர் அறிந்திருந்தால் திட்டுவார்களே என்ற பயத்தினால்.

திருநாவுக்கரசு என்னதான் இருந்தாலும் கரனின் கெட்டவழியில் வீழ்ந்தது உண்மைதான். ஆனால் குறுகிய கால நட்பாயினும் ஆரியதாசயின் நட்பையும், நீண்டகால கரனின் நட்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் கரன் எவ்வளவு வஞ்சகமானதும், சுயநலத்தோடு கூடியதுமான முறையிலே தன்னோடு பழகியும், தன்னைச் சுரண்டி அனுபவித்தும் வந்தது மட்டுமில்லாமல் தனது தாய் தந்தையர்க்கே முரணான மதுப் பழக்கத்தினையும் ஊட்டித் தன்னைக் கெடுத்துவிட்டானே! நல்ல காலம் ஆரியதாசச் சகோதரன் நட்பும், தொடர்புமில்லையென்றால், கிடைக்கவில்லையென்றால் என் கெட்ட பழக்கம் அம்மா, அப்பாவும், ஊரும் அறிந்து ஒதுக்கும் நிலை வந்திருக்கும். எனவே, கரனின் நட்பு இறக்கும் வரை தேவைப்படாது. என்று இரண்டாவது முடிவெடுத்து விட்டான் திருநாவுக்கரசு.

மேலும் சாத்திரம், மந்திரம் என்ற மாயைகளைக் காட்டி தனது தந்தை, தாயை ஏமாற்றி நாற்பத்தையாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் பகல்க் கொள்ளைய டித்தவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வீட்டிலே சொல்லாமல் சாத்திரம் சொல்லிய சாத்திரியார் வீட்டைக் கேட்டறிந்து அவர் வீடு சென்றார். அவர் சென்ற நேரம் பிற்பகல் நான்கு மணியென்பதனால் சாத்திரியார் வீட்டில் அவர் மனைவியும் இரண்டு வளர்ந்த பெண் பிள்ளைகள், சாத்திரியார் ஆகிய நால்வருமிருந்தனர். திருநாவுக்கரசு:

“சாத்திரியார்!”

எனக் குரல் கொடுத்து வளவினுள் சென்றார். குரல் கொடுத்துச் சென்ற

இளைஞனான திருநாவுக்கரசவைக் கண்டதும்: வீட்டில் இருந்த நால்வரும் யாரிந்த இளைஞர், இந்நேரம் வாறார். என்று தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டிருக்க சாத்திரியார் எழுந்து முன்னோக்கி நடந்தவாறு.

“இப்போ சாத்திரம் பார்க்க ஏலாதே!” எனச் சொல்லியபடி வரவேற்றார். திருநாவுக்கரச சிரித்தபடி, ஆம்! வேண்டுமென்றே ஒப்புக்காகச் சிரித்தபடி:

“நீங்கள் நினைத்தால்ச் சொல்லலாந்தானே! சாத்திரம் கேட்க மட்டுமல்ல இன்னும் தனிமையிலே உங்களோடு பேசி ஆலோசிக்க வேண்டிய விடயமும் ஒன்றுள்ளது” என்று சொன்னதோடு அங்கு நின்ற ஏனைய மூவரையும் பார்த்தான். இவனுடைய பார்வையைப் புரிந்து கொண்ட சாத்திரியார்:

“சரி, என்ற சாத்திரம் சொல்லும் அறைக்குப் போவம் வாருங்க அங்கே போய்ப் பேசலாம்” எனக்கூறி சற்று எட்டத்தில் இருந்த ஒரு குட்டி அறைக்கு ஆம்! குட்டி அறை போலிருந்தாலும்: உயரமில்லாமல் அகல, நீளத்தில் விசாலமாகவும், நான்காறு ஆசனங்களைக் கொண்ட சிறிய செயலகம் போலிருந்தது. அந்த அறைக்கு சாத்திரியார் முன் சென்று ஒரு ஆசனத்தைக் காட்டி அதில் இருக்குமாறு பணித்தார். திருநாவுக்கரச,

“சாத்திரியார்! நான் சுற்றிவளைத்துப் பேசவில்லை. நான் கேட்கும் கேள்விக்கு மரியாதையாகவும், மறுப்பேதுமில்லாமலும் உண்மையைச் சொன்னீர்களானால் நான் போய் விடுவேன். இல்லையேல் இந்த நிமிடமே ஊரைக் கூட்டி ஊர் புதினம் பார்க்கவும், உனது செயலையும் உனது நண்பனான பூசாரியார் செயலையும், அம்பலப்படுத்திவிடுவது மட்டுமல்லாமல் நாற்பத்தையாயிரம் பணத்தை உங்கள் இருவரிடமிருந்தும் பெறும்வழி வகை கண்டபின்னேதான் இந்த இடத்தை விட்டுப் பேவேன். எனவே, மரியாதை வேண்டுமானால் உண்மையைக் கூறிவிடும். இல்ல நான் சொன்னபடிமட்டுமல்ல அதற்க்கும் மேலாக உனது வீட்டிலே இருந்தபடி காவல்த்துறையினர்க்கும் அறிவித்து நம்பிக்கை மோசடி செய்த குற்றத்திற்க்காக காப்புப் போட்டுக் கட்டி இழுத்துப் போகப் பண்ணுவேன்!” என்று திருநாவுக்கரச எச்சரிக்கை செய்ததும்: சாத்திரியாரின் கை, கால்கள் தன்னை மீறி நடுக்கம் எடுத்த நிலையில்.

“என்ன ஐயா! நான் என்ன உண்மையைச் சொல்ல வேணும் ஐயா!” எனக்கேட்டார். அவரின் கேள்விக்கு,

“நீ எங்கள் வளவினுள் செய்வினை உண்டு என்பதற்கான ஆதாரத்தைக் காட்ட இருமாயிற் போத்தல்களை வளவினுள் தாட்டுவைக்க ஆள்

அனுப்புனீரே! அவர், நீங்கள் தான் அவரை அனுப்பி வைத்தீர்களாம் என்று சொன்னார். அதனை நீ ஒப்புக் கொண்டு உண்மையைச் சொல்லி எங்கள் பணமான நாற்பத்தையாயிரத்தையும் தாரீர்களா? இல்லையா? எனக் கேட்டதும்:

“ஐயா! அந்தப்பாவி எல்லாத்தையும் சொல்லித்தானா! என்னை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள், காவல்த்துறையினரை அழைக்காதீர்கள். ஆனால் நாற்பத்தையாயிரம் இல்ல ஐயா! நான் சாத்திரம் சொல்லிய வகையில் வட்டாவினுள் ஐநூறு ரூபாய் உங்க அப்பன், அம்மை இருவரும் வைத்த வர்கள். அதன்பின் பூசாரியார் பதினையாயிரம் தந்தவர். அதில் அந்தப் பாவிக்குப் போத்தல்களைத் தாக்கச் சொல்லி மூவாயிரம் குடுத்தனான். அதனால் நான் வாங்கிய காசு பன்னிரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஐயா! அந்தப் பாவிக்குக் குடுத்த காசையும் சேர்த்து பதினையாயிரத்து ஐநூறையும் ஒரு கிழமைக்குள்ள தாறன் ஐயா! என்னை விட்டுவிடுங்க ஐயா!”

“அப்போ, மீதிக்காசு இருபத்தேளாயிரத்தினையும் யார் தாறது?”

“நானே பூசாரியாரிடம் வாங்கித் தாறன்.”

“அதை எப்போது வாங்கித் தாரீர்?”

“அதையும் நான் தரவேண்டிய பதினையாயிரத்தி ஐநூறையும் சேர்த்து நாற்பத்தி இரண்டாயிரத்தி ஐநூறையும் ஒரு கிழமையிலே தாறன். ஆனால் உளர் காலப்பிடித்துக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறன் ஐயா! காவல்த்துறையினரிடமோ, ஊரவரிடமோ சொல்லாதீர்கள். ஐயா!”

“அதைப்பற்றி நீங்கள் தரவேண்டிய நாற்பத்தி இரண்டாயிரத்தி ஐநூறும் கிடைத்த பின் யோசிப்பேன். ஆனால் கிழமைக்குள் இப்பணம் எனது வீடு வந்து சேர வேண்டும்.” எனச் சொல்லி சாத்திரியாரின் பதிவை எதிர்பாராமல் வெளியேறினான் திருநாவுக்கரசு.

திருநாவுக்கரசுவிடம் சாத்திரியார் கெஞ்சி மன்றாடித் தன்னை ஊரவர் முன்னிலையிலோ, காவல்த்துறையினர் முன்னிலையிலோ முறையிடாமல் விட்டுவிடுங்கள் உங்கள் பணத்தை ஒரு கிழமைக்குள் கொண்டு தருகின்றேன் என்று கூறியதையடுத்து, அன்று இரவே சூனியப் போத்தல்களைத் தாக்கச் சொன்னவனின் வீடு சென்று, அவனைக் கண்டு,

“அடப்பாவி! என்னிடம்பணத்தை வாங்கி உனது பஞ்சம், பசியைத் தீர்த்தும், பூசாரி ஊத்தித் தந்த சாராயத்தைக் குடித்துப்போட்டும் எங்கள் இருவரையும் காட்டிக் கொடுத்துப் போட்டீரே! நீ செய்த துரோகத்தினால் நானும், பூசாரியாரும், ஏன் நீயுந்தான் காவல் நிலையம், நீதிமன்றமென்று

போக வேண்டிய நிலை வந்தது மட்டுமல்ல, மூவரும் வாங்கிய பணத்தையும், குடித்த சாராயத்திற்க்கான பணத்தையும் சேர்த்துக் கடைக்காரருக்குக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதே” என்று திட்டினார், கோபம் மேலிட்டு அடிக்கவும் சென்றுவிட்டார். அவனோ,

“ஐயா! நான் கடவுளாணைப்படி எனது பிள்ளைகள் ஆணைப்படியாரையும் இதுநாள் வரை கண்டதுமில்லை, யாரும் இதுபற்றிக் கேட்டதுமில்லை. நான் சொன்னதுமில்லையென்று சத்தியம் பண்ணினான்.”

“அப்படி நீ சொல்லாவிட்டால் கடைக்காரரின் மகனிடம் யார் சொன்னது?”

“எனக்குத் தெரியாதாய்யா!” என்று சொல்லி மேலும் மேலும் சத்தியம் பண்ணினான். இதனையடுத்து அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு பூசாரியார் வீடு சென்று பூசாரியாரிடமும் முறையிட்டுக் கேட்டபோது தானும் சொல்லவில்லை! என்று கூற மூவரும் சொல்லவில்லையானால் இதனை யார் சொல்லியிருப்பா, சொல்ல முடியும்? நம் மூவருக்கு மட்டுந்தானே தெரியும் என்று ஆளையாள் சந்தேகப்பட்டபடி கலைந்தனர். கலைந்தாலும் சாத்திரியார் தன்னைத்தானே நொந்தவராக, வீடு சென்றும், அவர் சொல்லியபடி ஒரு கிழமை இடைவெளிக்குள் கடைக்காரரின் வீடு சென்ற போது கடைக்காரரும், அவர் மனைவியும் கடையிலில்லை. திருநாவுக்கரசு மட்டும் கடையில் நின்று வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். சாத்திரியார் நாற்பத்தி இரண்டாயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் காசினையும் திருநாவுக்கரசிடம் கொடுத்து:

“ஐயா! உங்களுக்கு கோடி புண்ணியமுண்டு. எங்களை ஒன்றும் செய்யாதீர்களாய்யா!” எனக் கண்ணீர் மல்கக் கெஞ்சி கும்பிட்ட கையோடு பணத்தினைக் கொடுத்தும் மன்றாடி நின்றார். இதனைக் கண்ட திருநாவுக்கரசு,

“சரி, நான் மன்னித்து யாரிடமும் சொல்லாமலும், காவல் நிலையம் செல்லாமலும் விட்டுவிடுகின்றேன். ஆனால் இப்படியான கேவலமான பிளைப்பை விட்டுவிட்டுத் திருந்தி எதையாவது உடல்வருந்திச் செய்து வாழப் பாருங்கள்” எனச் சாத்திரியாரை அனுப்பி வைத்த திருநாவுக்கரசு தனது மனத்துள்ளே! சாத்திரிகளையும், பூசாரி, குருக்கள்மாரையும் நாம் பிழை சொல்லவோ, குற்றம் காணவோ முடியாது! காரணம் அவர்களாக வராமல் இந்தத் தன்மப்பிக்கையும், பகுத்தறியும் சிந்தனையுமில்லாத ஆயிரக்கணக்கான, இலட்சக்கணக்கான ஆண்களும், பெண்களுந்தானே அவர்களைத்தேடி விட்டில் பூச்சி விளக்கில் விழும் செயலாகச் சென்று வீழ்கின்றனர். இச்செயல் ஒரு ஊரில் மட்டும், நகரத்தில் மட்டும், நாட்டில்

மட்டுமென்றில்லாமல் முழு உலகிலும் இருக்கும் போது அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அதிலும் பாமர மக்களைவிட இந்த நிலவுலகில் அரசர்கள், ஜனாதிபதிகள், பிரதம மந்திரிகள், அமைச்சர்கள், வணிகர்கள், பெரும் பெரும் கல்விமான்கள், படத் தளபதிகள், அதிகாரிகள் எனப் பண்ணெடுங்காலங்களாக சாத்திரிகளையும், போலிச் சாமியார்களையும், பூசாரி, குருக்கள்மாரையுமே வழிகாட்டும், வாழவைக்கம் தெய்வங்களாக எண்ணி அவர்களை நாடிச் செல்லும்போது படிக்காத, பாமர மக்களுக்கென்ன விதிவிலக்கா என எண்ணி திருநாவுக்கரசு, பாரதியாரின்:

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்
அஞ்சியஞ்சிக் சாவார் - இவர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே
வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார் - இந்த
மரத்தில் என்பார் அந்தக் குளத்தில் என்பார்
துஞ்சுது முகட்டில் என்பார் - மிகத்
துயர்படுவார் எண்ணிப் பயப்படுவார்

மந்திரவாதி என்பார் - சொன்ன
மாத்திரத்திலே மனக்கிலி பிடிப்பார்
யந்திர சூனியங்கள் - இன்னும்
எத்தனை ஆயிரம் இவர் துயர்கள்
தந்த பொருளைக் கொண்டே - ஜனம்
தாங்குவர் உலகத்தில் அரசரெலாம்
அந்த அரசியலை - இவர்
அஞ்சு தரு பேயென்றெண்ணி நெஞ்சம் அயர்வார்!

என்ற எட்டடிப் பாடலையும் பாடி அமைதியடைந்தார் திருநாவுக்கரசு.

06

ஆரியதாச அவர்கள், திருநாவுக்கரசு மீது அக்கறை கொண்டு அடிக்கடி தொலைபேசி மூலமாகவும், அஞ்சல் மூலமாகவும் பல விடயங்களை எழுதியும், உரையாடியும் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இதனால் திருநாவுக்கரசுவும், ஆரியதாசயை ஒரு முறையாவது வந்துபோங்க என்று வேண்டினார்.

இந்நிலையில் ஆரியதாச அவர்கட்கு அரசினால் மட்டக்களப்பிற்க்கு இடமாற்றம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த இடமாற்றத்தை ஏற்று திருநாவுக்கரசுவுக்கு அறிவிக்காமல் ஆரியதாச அவர்கள் மட்டக்களப்பிற்க்கு வந்து மட்டக்களப்பு மருத்துவமனையில் கடமை செய்துவருபவரும், மாத்தறையைப் பிறப்பிடமாகவும் கொண்டவருமான வைத்திய நிபுணர் ஒருவருடன் இணைந்து பன்சாலைக்கு அண்மித்த பகுதியில் வீடொன்றினை வாடகைக்கு எடுத்து அதிலே தங்கிக் கடமைக்குச் சென்று வரலானார். இத்தனையும் திருநாவுக்கரசு அறியார். அவர் தான் அறியச் சந்தர்ப்பம் இல்லையாயினும் ஆரியதாசவும், உடனே அறியப்படுத்தவும் விரும்பவில்லை, காரணம், அவர் தனக்காகச் சிரமப்படுவார் என்பதனாலேதான்.

அதுமட்டுமில்லாமல் டாக்டர் தனது நெருங்கிய உறவினரும், நண்பரும் என்பதோடு பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர் என்பதனாலும், ஆளுக்காள் உரையாடியும், தங்களது பொதுவுடைமைப் பணிகளை ஒன்றாக முன்னெடுப்பதற்கும் இலகுவாக இருக்கும் என்பதனாலும் வசதியானபடியினாலே இவ்வாறு முடிவெடுத்து இங்கே வைத்தியருடன் தங்கி வரலானார். வைத்தியரும் மருத்துவ விடுதியிருந்தும், நண்பருக்காக வெளியில் வாடகை வீட்டில் தங்கி வரலானார்.

ஆரியதாச திருநாவுக்கரசுவிற்கு அறிவிக்கவில்லையாயினும் வைத்தியரையும் அழைத்துக்கொண்டு திடீரென அவர் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று வைத்தியரிடம் திருநாவுக்கரசுவைப் பற்றிச் சொல்லியும், மூன்று வாரங்களுக்கு மேலாகக் கடமைசெய்து வந்தவர். ஒரு சனிக்கிழமை பின்னேரம்: வைத்தியரையும் அழைத்துக் கொண்டு, வைத்தியரின் காரிலே திருநாவுக்கரசுவின் இல்லம் சென்றனர். எதிர்பாராமல் ஆரியதாசவும் மற்றொருவரும் வரக்கண்ட திருநாவுக்கரசு செய்வதறியாது தாய், தந்தையிடம்,

“அம்மா! அப்பா! இவர்தான் ஆரியதாச சகோதரர். எனவே, மிகவிரைவில் குடிக்க, சாப்பிட அதை எடுங்க, இதை எடுங்க” எனச் சொல்லியும் அங்கிங்கென ஓடி ஓடி அவதிப்பட்டான். இதனைக் கவனித்த ஆரியதாச,

“சகோதரையா! நீங்கள் ஒன்றும் அவதிப்பட்டதீர்! நாங்கள் ஆறுதலாக இன்று அரை நாளிலும், இரவைக்குமாக நின்று, நாளை உங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு இங்குள்ள சில இடங்களையும் பார்க்க விரும்பு

கின்றோம். அதனால் அவதிப்படாதீர்கள், அம்மா, அப்பாவைக் கஸ்ரப் படுத்தாதீர்கள்” என்றார். இப்படி ஆரியதாச மனம்விட்டுச் சொன்னதும், திருநாவுக்கரசும், அவர்தாய், தந்தையர்களான சிவநாதனும், அழகம்மாவும் மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாக:

“இரவைக்கென்ன இரண்டு மூன்று நாட்களின் பின்னேதான் போவதானாலும் போகவேண்டும்” என்று அன்புக் கட்டளையிட்டனர். இதனையடுத்து அன்று இரவு ஐவரும் வழமைபோல் உணவருந்தி உறங்கச் சென்றனர். உறங்கச் சென்றவர்களில் சிவநாதனும், அழகம்மா இருவரும் தனி அறையொன்றினில் உறங்க, திருநாவுக்கரசுவும் வந்தவர்களான ஆரியதாச, வைத்தியர் மூவரும் பெரிய மண்டப மொன்றினுள் படுக்கைகள் விரித்துப் படுக்கையில் கெளிந்தவர்களுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. இதனால் பொதுவான நாட்டு நடப்பான பல விடயங்களைப் பேசலாயினர். இதனுள்ளே திருநாவுக்கரசு: ஆரியதாச அவர்களை விழித்து,

“சகோதரயா! நீங்கள் எனக்கு கடிதத்திலே நான் கேட்டகேள்விகளுக்கான பதிலில் நான் தெளிவுபெற்று உடனடியாகச் சாத்திரியாரின் வீடு சென்று நானும் அவரிடம் ஒரு பொய் சொல்லி அப்பா செலவு செய்த காசு அவ்வளவையும் அவராக வீடு வந்து தரக்கூடியபடி பண்ணி, குறிப்பிட்ட பணத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டேன்” என்று கூறினான். இதனைக்கேட்ட ஆரியதாச, அதுதான் சரியென்று சொல்லியும், தனது நண்பரான வைத்தியருக்கும் திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டில் நடந்த ஏமாற்று வித்தைகளையும், அதனூடாகச் செலவுசெய்த பணத்தினையும், திருநாவுக்கரசு சகோதரர் அவர்கள் மீட்டுவந்த செய்திகளையும் சிங்கள மொழியில் விளங்கப்படுத்தியதும், வைத்தியர் கேட்டு மகிழ்ந்ததோடு:

தானும் இந்தச் சமூகத்தில், நாடுகளில் உள்ள ஏமாற்றுப்பேர்வழிகள் பலரைக் கண்டுள்ளேன், கேள்விப்பட்டாள்ளேன். ஆம்! இந்தியாவின் கோடிக் கணக்கான பட்டதாரிகளில் சிலர் மேலை நாடுகளில் போதைப்பொருளுக்கு அடிமையான பல ஏமாளி மக்களிடையே பணம் பறிக்கும் நோக்கில் தங்களை ரிஷிகள், குருமார், யோகிகள் என்று கூறிக்கொண்டு எத்தனையோ பணம் பறிக்கும் வழி வகைகளைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். இதற்கு யோகக் கலையையும் முக்கியமான ஒன்றாகப் பயன்படுத்தி அதன் மூலம் தியானம் அது இது என்றெல்லாம் ஏமாற்றுகின்றார்கள். யோகக்கலை ஒரு உடலுக்கு உரமூட்டும் நல்லதொரு

பயிற்சியேயன்றி வேறு அதனைக் கற்றவர்கள் 300 வருடம் வாழ்கிறார்கள், கண்ணாடித் துண்டுகளையும், இரும்பாணிகளையும் உண்ணுகிறார்கள், நஞ்சையும் அருந்துகின்றார்கள், மூச்சை நிறுத்திப் பல மணிநேரம் இருக்கின்றார்கள், கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்கின்றார்கள் இப்படிப்பட்டவர்களில்: ஹடயோகி, ராஜயோகி, ஞானயோகி, குண்டல யோகிகள் என இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் தாங்கள் நினைத்த அத்தனையையும் செய்கின்றார்கள் என்பதெல்லாம் வெறும் புராணப் புளுகுகளே!

இதுபோல் தான் முற்பிறப்புப் பற்றிப் பேசுவதும், இறந்தவர்களின் ஆவியுடன் தொடர்பு கொண்டு பேசுவதென்பதும், சொந்த மொழியைவிட எந்தவொரு பிறமொழியும் தெரியாத ஒருவர் பன்மொழி பேசுகிறார் என்பதும், சோதிடம், கைரேகை, நியுமராலஜி, சுவடிகள் படித்துக்காட்டி முற்பிறப்பு, இப்பிறப்பு, இனிமேல் பிறக்கப்போகும் பிறப்புப் போன்ற எண்ணற்ற ஏமாற்று வித்தைகளை ஹிப்னாட்டிசம், மெஷ்மெரிசம் எனப் படித்து அதன் மூலமாகவும் செய்யும் யாவும் ஒருவித சயமயக்கமும், மனநோய்களும், நரம்புக் கோளாறு நோய்களுமே என்பதை வட அமெரிக்காவின் ஓகியோ நகரிலுள்ள டேனிஷன் பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த டாக்டர் எஃ.டி.குட்மன் என்ற மாதரசி முதல் அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த டாக்டர் டி.சி.வி. சிங் கொடைக்கானல், திரு வி. சம்பத், திரு.ஏ.மேனன், இங்கிலாந்தின் டாக்டர் ஃபென்னர் பிராக்வே, அமெரிக்க நாட்டவரும், நோபல் பரிசு பெற்றவருமான கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியர் ஹான்ஸ் ஆல்ஃப் வென் போன்ற ஆய்வியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர்.

உலகின் பல பாகங்களில் ஆங்காங்கே எத்தனையோ சிந்தனையாளர்களும், பகுத்தறிவாளர்களும் தோன்றி மனித சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த எண்ணிலாத் தியாகத்தைச் செய்து வந்தாலும்: அதற்கு எதிரிடையாக ரஷ்புடிகளும், ஓஸோக்கள், யோகிகள், ரிஷிகள், சாமிகள், பாபாக்களும்: கள்ளிகள், காளான்களாக ஊடுருவி உருவாகி மக்கள் சமூகத்தை மடைமையிலும், மூடத்தனத்திலும் மூழ்கச் செய்து தான் வருகின்றனர் என்று வைத்தியரும் மனவேதனைப்பட்டார். இதையெல்லாம் ஆரியதாச திருநாவுக்கரசுவிடிகுத் தமிழில் மிகவும் விளங்கப்படுத்திக் கூறியதும்: திருநாவுக்கரசு இந்தப் பொதுவுடைமை வாதிகள் எவ்வளவு அறிவுடையோராக இருக்கின்றார்கள்! எந்த நெறியைப்பற்றிக் கேட்டாலும் அதன் அடி முதல் நுனி வரை எந்த பொருளைப்பற்றியோ, நாட்டைப்

பற்றியோ, அந்நாடுகளிலுள்ள அரசியல் பற்றியோ, அரசியல் தலைவர்கள் பற்றியோ கேட்டாலும் உடனுக்குடன் புள்ளிவிபரங்களோடு, தக்க சான்றுகள், ஆதாரங்களோடு சொல்லும் ஆற்றல் அறிவுடையோராக இருக்கின்றார்களே! இவர்களெல்லாம் எத்தனை நூல்களைப் படித்திருப்பார்கள்! இவர்களுக்குத்தான் கலாநிதி, டாக்டர்கள் எனப் பட்டங்கள் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால்தான் கொடுக்கும் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும், அப் பட்டங்களைப் பெறுபவர்களுக்கும் பெருமை உண்டு என்று தனக் குள்ளே பலதை எண்ணி வியந்தவனாக, உறங்கினான் திருநாவுக்கரசு.

இவர்கள் மூவரும் நீண்ட நேரங்களாக உரையாடித் தூங்கினாலும், அடுத்த நாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து திருநாவுக்கரசுவின் வழிகாட்டலில் காலைக் கடன்களை கழித்தும், குளித்து உடை மாற்றி வந்தபோது அழகம்மா அவர்கள் அரிசிமாப் பிட்டு, சம்பல், ஆணம், தயிர், வாழைப்பழம், சீனியெல்லாம் எடுத்து மூவரையும் தரையில் ஆம்! மண்டபத்தின் தரையில் பாய் போட்டு அமரவைத்து அதில் இருக்கும் கறி, சம்பல், தயிர் ஆகிய எதை விரும்புகிறீர்களோ, அதை கேளுங்கள் தருகின்றேன் என்றதும்:

டாக்டரும், ஆரியதாசவும் தயிரையும், பிட்டையும் சாப்பிட்டுப் பார்ப் போமெனக் கூறப் பிட்டும் தயிரும், பழமும் பரிமாற அதனை உண்ணும் முறையை திருநாவுக்கரசு உண்டுகாட்ட, அதன்பின்னே, அதன்படியே உண்டவர்களான டாக்டரும், ஆரியதாசவும் நன்றாகவே, சுவையாகவே உள்ளது. எனக்கூறியும்: மகிழ்ந்தும் வயிறு நிரம்ப மனமார உண்டு எழுந்தனர். மேலும் இவர்கள் காரில் சென்று சில இடங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னதனால் திருநாவுக்கரசுவின் தாய்!

“மக்காள்! நீங்கள் எங்கெல்லாம் போகவேண்டுமென்று சொன்னீர்கள். நீங்கள் மதியம் வேளைக்குச் சாப்பிட வரமாட்டீர்கள். அதனால் நான் உங்க மூவருக்கும் சோறுகட்டி வைத்திருக்கிறேன். அதனை எடுத்துப் போய் மதியம் எங்காவது ஒரு மர நிழலில் இருந்து சாப்பிட்டுப் பின்னரம் ஆறுதலாகவே வாருங்கள்” எனக்கூறியும், ஒரு பெரும் பன்னாலான பையினுள் கமுகு மரத்தின் கோப்பத்தை மட்டைகளில் கட்டிய மூன்று கட்டுச் சோற்று மட்டைகளையும் மற்றுமோர் மூடிபோட்டு இறுக்கிய பெரும் தண்ணீர் பாத்திரம் ஒன்றினையும் மகன் திருநாவுக்கரசை அழைத்து அவரிடம் கொடுத்தார், காரினுள் பத்திரமாகக் கொண்டு

வைக்கும்படி. இதனைக் கேட்டும், கவனித்துக் கொண்டிருந்த வைத்தியர் அவர்களும், ஆரியதாச அவர்களும்,

“அதுவும் நல்லதுதான். ஆனால் அம்மாவுக்கு நாங்கள் பெரும் கஸ்தத்தைத் தந்துள்ளோமே!” என்றனர். அதற்கு அழகம்மா:

“அப்படி ஒன்றுமில்லை மக்காள். இது என் கடமைதானே! எங்கள் பிரதேசத்திற்கு எங்கள் வீட்டிற்கு இவ்வளவு பெரிய டாக்டரும், ஓடிற்றருமாக வந்த உங்களை சாதாரண மக்களாகிய நாங்கள் இதனைக்கூடச் செய்யவில்லையென்றால் நாங்கள் என்ன மனிதர்கள்!” என்று கூடவே சிவநாதனும் சொல்ல:

“நாங்கள் அப்படி ஒன்றும் உங்களை விடப் பெரிய டாக்டரும் இல்ல, ஓடிற்றருமில்ல. உங்கள் அன்பிற்க்கும், அரவணைப்பிற்க்கும் எங்கள் பட்டம், பதவியெல்லாம் வெறும் தூசிதான்!” என்று ஆளுக்காள் கூறியபடி வெளிக்கிட்டனர். இவர்கள் வெளிக்கிட்டு ஊர் அண்மித்த வயல் பிரதேசங்களையும் ஊவா மாகாண எல்லையான அம்பாரை, மகோயா வீதிக்குட்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான வயல் நிலங்களையும், சிற்றூர்களையும், பேராறுகளான சில ஆறுகள், உன்னிச்சை, உறுகாமம், அடச்சகல், புளுகுநாவி, தாந்தா, தும்பங்கேணி, நவகிரி, கடுக்காமுனை போன்ற சிறிய, பெரிய குளங்களையும் கண்டவர்களுக்கு மனதிலே பெரும் கவலையும், வேதனையும் பற்றிக்கொண்டது. இதனை வெளிப்படுத்துமுகமாக திருநாவுக்கரசுவிற்கு விளங்கும்படி:

“நாம் பார்த்து வந்த இத்தனை கிலோமீற்றர் இடைவெளிக்குள் எண்ணற்ற பல்லாயிரம் ஏக்கர் வயல் நிலங்களில் நீர் வசதியுள்ள ஆயிரக்கணக்கான வயல் நிலங்களும், வான் மழையையே எதிர்பார்த்து வரண்டு காணப்படும் பள்ளமானதும், ஆனால் நீர் வசதியற்ற நிலங்களுமாக, ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளன. இதனிடையே இரண்டிற்கும் இடையிலே பல்லாயிரக்கணக்கான மேட்டு நிலங்களும் காணப்படுகின்றன! எனவே, நீர் வசதியுள்ள பள்ளமான நிலங்களையும், நீர் வசதியற்ற பள்ளமான நிலங்களையும் சமன் செய்து நவீன முறையில் கூடுதலான விளைச்சலை உண்டிபண்ண வேண்டுமானால் அரசினர் உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தமென்ற முறையில்லாவிட்டாலும்: நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தினைக் கொண்டுவந்து பள்ள நிலங்களை மட்டும் உழுதொழிலை நிரந்தரமாகச் செய்யும் விவசாயிகளுக்கு குறிப்பாக, ஒரு குடும்பத்திற்கு மூன்று ஏக்கர் என்ற அடிப்படையில் பகிர்ந்தளித்தும்: அந்த மூன்று ஏக்கரில் இரண்டரை ஏக்கரில் விவசாயமும்

ஏனைய அரை ஏக்கர் நிலத்தில் வீடு, கிணறு, கழிப்பிட வசதியோடு தெங்கு, மா, பலா, வாழை போன்ற மரங்களையும் தங்களுக்குத் தேவையான மரக்கறி வகைகளையும் பயிரிட்டு அந்த அரை ஏக்கர் நிலத்திலே விவசாயக் குடும்பங்கள் கண்டிப்பாக வாழ்நாள் முற்றாக வாழ்ந்து வரவேண்டும்! இந்த நடைமுறையானது புதிதான முறையல்ல. அரசினரால் என்றோ கொலனித் திட்டத்தில் நடைமுறையில் உள்ள திட்டந்தான்.

ஆனால், அரசினர் நிலப்பிரபுக்களானவர்கள் நிலச்சுவாந்தர்களின் நிலங்களைச் சவிகரித்து, விவசாயிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிர்க்காமல், வளம் தருவதும், மழை வளம் உள்ளதுமான பல்லாயிரக் கணக்கான காடுகளை அழித்தே நிலமாக்கிக் கொடுத்தனர். ஆனால் நாங்கள் சொல்வது: நூற்றுக்கணக்கான, பள்ளமானதும், நீர்வசதி உள்ளதும், நீர்வசதி இல்லாததுமான நிலங்கள் நிலப்பிரபுக்களிடமே உள்ளது. அதனால் அந்நிலங்களைச் சவிகரித்து விவசாயிகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்தால்: ஒரு நிலப்பிரபு செய்துவரும் முப்பது ஏக்கர் நிலத்தைப் பத்து விவசாயக் குடும்பத்திற்கு பகிர்ந்தளித்தால் பத்துக் குடும்பம் வாழ்வது மட்டுமல்ல. அந்த முப்பது ஏக்கர் நிலத்தில் பத்து வீட்டு நிலங்களும் எண்ணற்ற மரங்களும் உருவாகி பசுமை தருவதோடு, எஞ்சியுள்ள இருபத்தைந்து ஏக்கர் நிலத்தில் நவீன முறையில் பத்து விவசாயிகளாலும் இந்த நிலச்சுவாந்தர்களின் இருநூற்றி ஐம்பது ஏக்கர் நிலத்தில் விளையும் விளைச்சலை இருபத்தைந்து ஏக்கர் நிலத்தில் விளைவிக்கலாம்.

அதேநேரம், பள்ள நிலமற்ற மேட்டு நிலங்களை எக்காரணம் கொண்டும் எதையும் செய்யாமல் காடடைய விடவேண்டும். ஆம்! காட்டினை உண்டாக்கிவிட வேண்டும். அப்படிவிடுவதனால் இயற்கை பொய்க்காமல் மழை வீழ்ச்சியும் ஏற்படும். காட்டில் மிருகங்கள், பறவைகள் போன்றவையும் பெருகிச் சுதந்திரமாக வாழும். இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கொரு மரத்தினைச் செயலகத்திற்கு ஒரு மரத்தினை நடுங்கள் என்று ஒப்புக்காக ஓலமிட்டால் தனிமரம் தோப்பாகுமா? காடாகுமா? மழைதான் பெய்யுமா? நாடுதான் வளம் பெறுமா? ஒரு நாட்டிற்கு இருக்க வேண்டிய இலக்க ணங்களைத் தமிழ் மொழியிலே திருவள்ளுவர் தான் எழுதித் தந்து சென்ற திருக்குறளிலே:

“இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு”

ஆம்! ஏரி, குளம் எனத் தேங்கும் நீரும் ஆறு, அவி, ஓடை போல, ஓடும் நீரும் ஆகிய இரு வகையான நீரும், உயர்ந்த மலைகளும்,

வான்பொழிய வரும் நீரும், இயற்கையான அரண்களும் ஒரு நாட்டின் உறுப்புக்களா மென்றும் இன்னும் ஒன்பது திருக்குறளில் அரசினருக்கும், அந்நாட்டு மக்களுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துக் கூறியுள்ளார். என்று ஆரியதாச கூறியதும்: திருநாவுக்கரசு: சீ! நானெல்லாம் ஒரு தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொல்வதைவிட நஞ்சைக் குடித்தேனும் இறப்பதே மேல்! எனத் தன்னைத்தானே நொந்தது மட்டுமில்லாமல், கற்பதானால் இப்படித்தான் கற்க வேண்டும். அறி அறிவு என்றால் இதுதான். அறிஞர்கள் என்றால் இவர்களைப் போன்றவர்கள்தான் என்று திருநாவுக்கரசு மனதால் பாராட்டியும், வியந்தும், பயணமானான். இவர்கள் பல இடங்கள் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில்: பொழுதும் மதியத்தால்ச் சரிந்து நேரம் ஒன்றரை மணிபோல் ஆனவேளையில் பசி ஏற்பட காரை ஒரு மர நிழலில் நிறுத்தி சோற்றுப் பொட்டலத்தையும், தண்ணீரையும் எடுத்து மூவரும் மூன்று பொட்டலங்களை எடுத்துப் பிரித்தனர்.

அந்த பாக்குமர கோப்பத்த மட்டையினுள் இருந்த இறால்க் குழம்பும், இறால் பொரியலும், வழதுளங்காய் வெள்ளைக் கறியும், மேலும் இருகறிகள் என மூன்று கறிகளும், பொரியலுமென இருந்தாலும், இறால்க் குளம்பினையும், இறால்ப் பொரியலையும் மேவ எக்கறியும் வேண்டியதில்லை என்ற எண்ணத்தில் கட்டிய சோற்றில் ஒரு அமிழ்தானும் மிஞ்சாமல் இருந்த பசிக்கும் உண்டு மகிழ்ந்து திருநாவுக்கரசியின் தாயைப் பாராட்டினார். திருநாவுக்கரசிடம்:

“தோழர்! நாங்கள் இப்படி ஒரு சுவையான கறியோடு கூடிய சோற்றினை உண்டதேயில்லை. ஆமாம்! ஒப்புக்காகச் சொல்லவில்லை. உண்மையாகவே சொல்லுகின்றோம்” என்றனர். சாப்பிட்டு ஒரு அரை மணிநேரம் உரையாடி இருந்துவிட்டு மேலும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். இந்தப் பயணத்திலே ‘காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்’ என்ற உவமைக்கேற்ப சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திச் சந்தேகங்களைக் கேட்டறிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்: ஆரியதாசையைப் பார்த்து,

“தோழர்! இரவு டாக்டர் சேர் அவர்கள், பல சாமிகள், சாதுக்கள், சாத்திரிகள், சாதனையாளர்களான பலரைப் பற்றிக் கூறினார்களே, ஆனால் அவர்களைப் பற்றிப் பெரிய பட்டதாரிகளும், பேராசிரியர், ஆய்வாளர்களும் மேலே சொன்னவர்களை அவதார புருஷர்கள், ஆண்டவனுக்குச் சமமானவர்களென்றெல்லாம் ஆய்வு நூல்களாகவும், வரலாற்று நூல்களாகவும், எழுதியுள்ளார்களே! எழுதுகிறார்களே! தினம்

தினம் அவர்களின் அற்புதங்கள் பற்றிப் பத்திரிக்கைகளில் பக்கம் பக்கமாக எழுதுகிறார்களே!”

“உண்மைதான்! அந்த ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்கள், அறிஞர்களெல்லாம் தான் தான் சார்ந்துள்ள சமயங்களை, இவர்களை வைத்து வளர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலும், அதைவிடப் பணம் வேண்டியுமே எழுதுகிறார்கள். பணம் என்பது பாதாளம் வரை செல்லுமென்பது முதுமொழி. பணத்தைக் கொடுத்தால், கயவர்களைக் கூட கடவுளென்றும், கருமித்தனமானவனை வள்ளலென்றும், திருடனை உத்தமன் என்றும், முட்டாளை பேரறிஞனென்றும் எழுத எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள் தானே! அறிஞன், ஆய்வாளன் என்றால் உள்ளதை உள்ளபடி பக்கச்சார்பற்ற முறையில் சொல்பவன், எழுதுபவன்தான் உண்மையான அறிஞன், ஆய்வாளனாக இருக்க முடியும்” என்றார் ஆரியதாசு.

திருநாவுக்கரசுவின் கேள்விக்கும், ஆரியதாசு அவர்களின் பதிலுக்கும் இடையில் பயணமும் நிறைவடைந்தபடி மாலை ஐந்து மணிபோல் மூவரும் திருநாவுக்கரசுவின் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். வீடு வந்தவர்களுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீரை முதலில் கொடுத்தும், பின் தேனீரைக் கொடுத்தும் ஆதரித்தபோது ஆரியதாசும், வைத்தியரும் அழகம்மா அம்மையாரின் கைவண்ணமான கறியோடு கூடிய சாப்பாட்டைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பாராட்டினர். அதற்கு அழகம்மா அவர்கள்,

“மக்காள்! நான் உங்களுக்காக எதையும் விஷேஷமாகச் செய்யவில்லை. வழமை போலத்தான் செய்தேன். ஆக்கினேன் வேறில்லை” என்றா. இதனையடுத்து இருவரும் உடனே மட்டக்களப்பு போக வெளிக்கிட்டனர். ஆனால், சிவநாதன் முதல் திருநாவுக்கரசு வரை அவர்களைப் போகவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தினர்.

“வேலைக்குப் போவதானாலும் அதிகாலை எழுந்து வெளிக்கிட்டும் போகலாந்தானே!”

என்று போகவிடாமல் நிறுத்தினர். அவர்களின் அன்புக் கட்டளையின் பேரில் நின்ற இருவரும் குளித்து, இரவு உணவை உண்டு, உறங்க முன் வைத்தியர்: ஆரியதாசு அவர்களிடம் சிங்களத்திலு:

“நீங்கள் சகோதரயா! நினைத்தால் இவர்களோடு இரண்டறக் கலந்து வாழ்நாள் முற்றாக இவர்களின் உறவும், தொடர்பும் துண்டிக்காமல் நீடிக்கச் செய்யலாம்” என்று கூறினார். இதனைப் புரிந்துகொண்ட ஆரியதாசு அவர்கள்,

“எனக்கும் அப்படி ஒரு எண்ணமுள்ளது. ஆனால் நாமாகக் கேளாது. கால ஓட்டத்தில் ஆம்! இன்னும் நாலாறு மாதங்களில் பொறுத்துப் பார்ப்போம். அதற்குள் ஒன்று தெரியவரும்” என்று இவர்கள் இருவரும் சிங்களத்தில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது திருநாவுக்கரசுவின் அம்மா,

“என்ன மகன், நீங்க குடும்பத்தில் எத்தனைபேர்? நீங்களும், அம்மா, அப்பாவுந்தானா? ஏன் உங்களோடு சகோதரங்கள் யாருமில்லையா?”

“ஏன் இல்லை. எனக்கு ஒரு தங்கை இருக்கிறா! என்று தோழர் திருநாவுக்கரசு உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?”

“இல்ல மகன், முதல் ஒரு நாள் மகனிடம் உங்களுக்கு எத்தனை சகோதரங்கள்? அம்மா, அப்பா இருக்கிறார்களா? கொழும்பு தானா சொந்த ஊர் என்று கேட்டபோது: அவர் ஏதோ எண்ணத்தில் தோழர் மட்டுந்தான். அம்மா, அப்பா இருக்கிறார்கள் ஊர் கொழும்பு இராஜகிரியவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றுசொன்னார். அதனால் தான் நீங்கள் மட்டுந்தானா என்று கேட்டன் மகன்!”

“ஓ! அது தோழர் அந்தக் காசு, சாமான்களைப் பறிகொடுத்து வந்த பயணத்தில் எனது சரியான விபரங்கள் தெரியாமல்ச் சொல்லியிருக்கலாம். அதன்பின் தோழர் கொழும்பு வந்தபோது! நான் எனது சொந்த ஊருக்குக் கூட்டிப்போய் எல்லா விபரங்களையும் சொன்னது மட்டுமல்ல எல்லாவற்றையும் கண்டுவந்தவர்தானே!” இந்த இருவர்களின் உரையாடலின்போது திருநாவுக்கரசு அவர்கள்: இவர்கள் இருவரும் மட்டக்களப்பிற்குப் போகும் போது எதையாவது கொடுத்துவிட வேண்டுமே என்பதனால், முன்கூட்டியே இவர்கள் வந்தபோது தனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவரிடம், நாளை எனக்கு அவித்த பனங்கிழங்கு ஒரு இருபத்தைந்தாவது நாளைக் காலை ஆறு மணிபோல் தரவேண்டுமென்றும், மற்றுமோர் நபரிடம் நாளைக் காலை ஆறுமணிபோல் நல்லாக் காய்ச்சி உறைமோரிட்டு உறைந்த தயிர்ச்சட்டி ஒன்று வேண்டுமென்றும், சொன்னதனால், அவையிரண்டையும் பார்க்கப் போயிருந்தார்.

அந்த இடைவெளியை அதாவது மகன் திருநாவுக்கரசு வீட்டில் இல்லாத நேரத்தைப் பயன்படுத்தியே அழகம்மா வேண்டுமென்றே ஆரியதாசவிடம் கதைகொடுத்து அவரின் மன நிலையை அறியவே அப்படிச் செய்தா. ஆனால் அழகம்மாவிற்கு முன்கூட்டியே ஆரிய தாசையின் குடும்ப விபரத்தை அறிந்திருந்தும் மகனை ஆரியதாசையுடன்

காலமெல்லாம் வாழக்கூடியபடி செய்தால், ஆரியதாச மகனைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனிப்பார். நாம் செத்துக் கெட்டுப் போனாலும் தனது ஒரே ஒரு மகன் எங்கையாவது நல்லா இருப்பானே! என்ற எண்ணந்தான். அழகம்மாவிிற்கும். சிவநாதனுக்கும். இதனால் சிவநாதன் அவர்கள் ஆரியதாசவிடம்.

"மகன்! நாங்களும் ஒரு நாளைக்கு உங்கள் ஊரையும் உங்க அம்மா, அப்பாவையும் பார்க்க விரும்புகிறோம் அதனால் நீங்கள் விடுமுறையில் வீட்டில் நிற்கும்போது மகனோடு அறிவித்துப் போட்டு வாறம். மகனுக்குத் தெரியுந்தானே உங்க இடம்' என்று சிவநாதன் சொன்னதும்,

"எனக்கும் இந்த வைத்தியர் தோழருக்கும் உங்களை மிகக்கிட்டத்தில ஒரு நாள் கூட்டிக்கொண்டு எங்கள் ஊர்ப் பகுதியைக் காட்ட வேண்டுமென்றுதான் எண்ணியுள்ளோம். அதனால் இன்னும் பதினைந்து பதினாறு நாள்களில் நோன்மதி தினமான வெசாக்கிற்கு வந்து கூட்டிற்றுப் போகின்றோம். இந்த வைத்தியர் தோழரின் காரிலே போய்ப் பார்க்க வேண்டிய சில இடத்தைப் பார்த்துவிட்டு இரண்டொரு நாட்களில் இதே காரில் திரும்பலாம். அதற்கு ஏற்ப இருங்கள்" என்றதும்,

"சரி மகன்"

என்றார் சிவநாதன். இதன்பின் அன்று இரவு பத்து மணி போல் உறங்கி, அதிகாலை நான்கரை மணிக்கெழுந்து வெளிக்கிட்டு சிவநாதன் அழகம்மா, திருநாவுக்கரசு மூவருக்கும் நன்றி சொல்லி வெளிக்கிட்டு இருந்தவேளை திருநாவுக்கரசுவின் ஏற்பாட்டில் அவித்த ஆம்! கூடச்சுட அவித்த பனங்கிழக்கும், இரு எருமைப் பால்த் தயிர்ச் சட்டிகளும், ஒரு இருபத் தைந்து கிலோ பொன்னி அரிசிச் சாக்கையும் காரினுள் வைத்து:

"நீங்கள் அறையில் சமைத்துத் சாப்பிடும்போது நாங்கள் இங்கே இருக்கக்கடைகளில் அரிசி வாங்காமல் இந்த அரிசியையே பாவியுங்கள்." எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் அதன் பின்னர் அரிசிச் சாக்கினை காரின் பின்பகுதியில் வைத்து தயிர்ச் சட்டியையும் அதனோடு ஆடாமல் வைத்துவிட்டு, பனங்கிழங்கை மட்டும் தங்களோடு முன் ஆசனத்திற்க்கு எடுத்துச் சென்று நாங்கள் பயணத்திலே கிழங்கினைச் சாப்பிடுவோம். மிகப் பிரியம் இக் கிழங்கில் எனச் சொல்லிப் பயணமாயினர்.

ஆரியதாசயும், வைத்தியரும் சென்றதன் பின், சிவநாதன் அவர்கள் மகனிடம்:

“மகன் அந்தத்தம்பி, ஆரியதாச எழுதும் கடிதங்களில் நீ கேட்ட கேள்விகளுக்கான பதில்கள் என்று என்ன என்னமோ எழுதியிருக்காரே அது என்ன கேள்வி மகன் நீ கேட்ட கேள்வியும்: அதற்கு அவர் எழுதிய பதிலும்.

“அது உங்களுக்கு விளங்காதப்பா?”

“அது மட்டுமில்ல நேற்று இரவு கனநேரத்திற்கெல்லாம், நீங்க மூவரும் கனக்கக் கதைத்துக்கொண்டு கிடந்தீர்களே! அதென்ன மகன்? அவர்கள் சொல்வதெல்லாம் உனக்கு விளங்குமா?” என்று சிவநாதன் கேட்டதும்:

“அதுசரி அப்பா, நான் கேள்விகள் கேட்டது, தோழர் பதில் எழுதிய தெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படியப்பா தெரியும்?”

“நீயும் அவர்களும் பேசும் போது கேட்டதனாலேதான் கேட்கிறேன்”.

“அதெல்லாம் உங்களுக்கு விளங்காது. எனக்கும் ஆரம்பத்தில் விளங்காமல்தான் இருந்தது. ஆனால் தோழர் தந்துவிட்ட இரண்டொரு நூல்களைப் படித்ததன் பின்னும் ஓரளவில் விளங்கலானேன்.”

“சரி மகன்! அப்பாவும் உன்னைப்போல் ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்பு படித்தவர்தானே! அப்பா ஆசையோடு கேட்கும்போது நீ அறிந்ததை அப்பாவிற்கும் சொல்லு மகன்” என்றா தாய் அழகம்மா.

“அப்பா! அவர்கள் எனக்குச் சொன்னதையே முடிந்தவரை சொல்லுறன். அப்பா! நமது மனித வாழ்க்கை என்றுமே இலகுவானதாய், எளிமையானதாய் இருந்ததில்லையாம். இனிமேல் இருக்கப்போவதுமில்லையாம். வரலாற்றுப் பாதையில் மனிதகுலம் போடும் நடைமலர்கள் துவப்பட்ட மென்மையான பாதையில் உலாவுவதைப் போன்றதல்ல. என்றும் மாறாக அவை: புரட்சிகளாலும், அரசு அமைப்புக்களின் மாற்றங்களும், சமாதானமான

நல்லண்டை உறவுகளும், இரத்தக் களரியான யுத்தங்களும், சுரண்டப்படும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகளின் கடுமையான உழைப்பும், சுரண்டும் முதலாளிகள், நிலப்பிரபுக்களின் செயலற்ற சோம்பேறித்தனமான வாழ்க்கையும், வண்ண விளக்குகள், பளிச்சிடும் பிரமாண்டமான நகரங்களும், ஆடர்ந்த காடுகளின் உள்ளே, எங்கோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் சாதாரண குக்கிராமங்களும் இவையெல்லாம் நிறைந்ததுதான் மனிதவரலாறாம்!

“இந்த அவலமானதும், அநியாயமானதுமான வாழ்க்கை மாறவேண்டுமானால் தனி மனிதர்களிடமுள்ள நிலங்களும், பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளும் அதேபோன்று உற்பத்திப் பொருட்களை உண்டு பண்ணும் உற்பத்திச் சாதனங்களான இயந்திரங்களும், உற்பத்திக் கருவிகளும், இயற்கையில் காற்றும், மழையும், வெயிலும், பொதுவாக இருப்பதுபோல், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பொதுவாக இருக்குமேயானால் மனித இனத்தின் பஞ்சமும், பசியும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் இல்லாதொழிந்துபோவது மட்டுமில்லாமல், பலர் வாடச் சிலர் உல்லாசமாய் வாழும் நிலையுமில்லாது போய் சுவாமி இராமலிங்க அடிகள் சொல்லியதுபோல் “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகமும்” என்ற அடிப்படையில் எல்லோரும் எல்லாம் பெற்று நிம்மதியாக மனிதம் வாழும் என்பதே அவர்களின் கூற்றாகும்”.

உலகையும், முழு மனித சமூகத்தையும் மாற்றியமைப்பது உற்பத்திக் கருவிகளும், உற்பத்திப் பொருட்களும், உற்பத்தி உறவுகளுமேதான்!. மனித சமூகம் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் குறிப்பிட்ட உற்பத்திச் சக்திகளும், இவற்றிற்கேற்ற உற்பத்தி உறவுகளும் உள்ளன. வரலாற்று வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்தில் ஆராயப்படும் போது சமூக உற்பத்தி குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறையில் நிலவுகின்றது. அந்தந்த உற்பத்தி முறையை நிர்ணயிக்கும் அம்சங்கள் எவையென்றால் உற்பத்திச் சாதனங்களின் மீதான சொத்துடைமைதான்!. ஒவ்வொரு உற்பத்தி முறையின் அடிப்படையிலும் உள்ளது. இதுதான் உற்பத்தி வளர்ச்சியின் எல்லா முக்கிய நியதிகளையும் நிர்ணயிக்கிறது. சொத்துடைமை வடிவம் தான் மனிதர்களின் உற்பத்தி உறவுகளை ஒரே முறையாக ஒன்றிணைக்கின்றது!. உழைப்பவர்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் உரிய முறையில் இணைய வழிகோலுகின்றது.

வரலாற்றிற்கு ஐந்து முக்கிய உற்பத்தி முறைகள் தெரியும். இதனைத்தான்

அரசியல், பொருளாதாரம் ஆராய்கின்றது!. ஒன்று “புராதன கூட்டுச் சமூக உற்பத்தி முறை”, இரண்டாவது “அடிமையுடைமை உற்பத்திமுறை”, மூன்றாவது “நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்திமுறை”, நான்காவது “முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறை”, ஐந்தாவது “பொதுவுடைமை (கம்யூனிச) உற்பத்திமுறை” என்கின்ற இந்த ஐந்து உற்பத்தி முறைகள் என்பதாகும்.

“ஆதியிலே இருந்த சமத்துவ சமுதாய உற்பத்திமுறையையும்” “அதன்பின் உருவான ஆண்டான் அடிமைச் சமூகத்தில் இருந்த உற்பத்தி முறையினையும்”, “நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் இருந்த உற்பத்தி முறையினையும்” “முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இருந்த உற்பத்தி முறையினையும்”, “இனிவரப்போகும் சோசலிசச் சமுதாயத்தில் ஏற்படப்போகும் உற்பத்தி முறையினையும்” மேலே சொன்ன ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பிலுமுள்ள உற்பத்தி உறவுகளையும், அதனால் ஏற்பட்ட, ஏற்படப்போகும் மாற்றங்கள், நடைமுறைகளையும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு மந்திரம் சொன்னதுபோல் சொல்லி முடித்ததும், தந்தை சிவநாதன் அவர்கள்.

“அடே மகன்! நீ சொன்னது போல் எனக்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை த்தான். எதுக்கும் அந்தத் தம்பி தந்த புத்தகத்தை நாளை தா! மகன் படிப்பம். மெய்தான்! நான் ஒன்றை மறந்துவிட்டேன்! அதுஎன்னவென்றால், நீ இரவு பனங்கிழங்கிற்கும், தயிருக்கும் சொல்லப்போன போது: அந்தத்தம்பி அவர்களுடன் கதையோடு கதையாக உங்கட ஊரையும், அம்மா, அப்பாவையும் ஒருதரம் வந்து பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னேன்.

அதற்கு அவர்கள் இருவரும் எங்களைக் கொண்டு காட்டவேண்டுமென்று முன்கூட்டியே எண்ணியுள்ளார்களாம்! அதனால் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்குள்ள அவர்களின் வெசாக் தினம் வருகிறதாம்! அதற்கு நம் மூவரையும் அந்த வைத்தியர் ஐயாவின் காரில் வந்து ஏற்றிப்போய் அவர்கள் ஊரையும், தாய், தகப்பனையும் காட்டிற்று இரண்டொரு நாளில் கொண்டு வீட்டில் விடுவார்களாம். அதற்கு ஏற்ப நம்மைத் தயாராக இருக்கட்டுமாம் என்று சொன்னார்கள்.

அதனால் போற நாளைச் சரியாக இந்த நாள் தான் என்று அறிந்து நாமும் சும்மா கையாட்டிக் கொண்டு போயிற்று வாறது சரியில்லை. அதனால் வைத்தியருக்கும், ஆரியதாச தம்பிக்கும் கனக்க இல்லா விட்டாலும் பதினைந்து பதினைந்து கிலோ அரிசியும், தயிர் பாளை இரண்டும், நெய், தேன் எனத்தேடி வாங்கியும் போகவேணும். அரிசியையும்,

தயிரையும் இரண்டொரு நாளைக்குள்ள ஓழுங்கு செய்யலாம். ஆனால் நல்ல தேனையும், நெய்யையும் உடனே எடுக்க ஏலாது. அதனால் முன்கூட்டியே தேடி எடுத்து வைத்தோமானால் அவர்கள் சொல்லும் நாளில் பிரச்சினையில்லாமல் அங்க இங்க என ஓடாமல் போயிரலாம். அவலும் வாங்க வேணும். அதனையும் உடனே காத்தான்குடிக் கடையில் வாங்கலாம். தேனும், நெய்யும் கிடைக்கவில்லையானால் அவலையும், முந்திரிப் பருப்பையும் வாங்கித்து அரிசியையும், தயிரையும் எடுத்துப் போக வேண்டியதுதான்.” என்று ஓயாமல் சிவநாதன் சொன்னதும்:

“இதற்கெல்லாம் கணக்க காச வேணுமே!” என்றா அழகம்மா!

“காசவேணும் தான். நாம் மூவரும் பஸ்சிலையோ, புகைவண்டியிலோ போய் வாறதென்றால் காசதேவையில்லையா? அந்தக் காச காறில்ப் போய் வருவதானால் மிச்சந்தானே! அதே காசை நாம் அவர்களுக்கு இப்படியான சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு கொடுக்கலாந்தானே! என்று சொன்ன போது: திருநாவுக்கரசு,

“அப்பா! அம்மா! நான் நல்லதொரு கதையை உங்களுக்குச் சொல்ல வில்லை. அதுதான் அந்தச் சாத்திரி, பூசாரிமாராகிய கள்ளனுகளின் கதையை என்றதும்: தாயும், தந்தையும் ஒருமித்த குரலில்,

“ஐயோ! மகன்! அவர்களைக் கள்ளனுகள் என்று சொல்லாத மகன்! அவர்கள் இருவருந்தான் நம்மட வளவினுள் செய்வினையை எடுக்கவும், வளவைக் காவல் பண்ணவும், ஏன் உன்னைப் பிடித்திருந்த கெட்ட சனியனை வெட்டிவிலக்கவும் செய்தவர்கள். அவர்கள் இருவரும் இல்லையென்றால் நாம் இப்படி நிம்மதியாக இருக்க முடிந்திருக்குமா?” என்று இருவரும் சொல்ல: திருநாவுக்கரசு ஆத்திரத்தோடு,

“சும்மா! இருங்கப்பா! உங்களுக்குத் தெரியுமா? நான் செய்த வேலை!” என்று கேள்வி கேட்டவனாக, அவன் சாத்திரியார் வீடு சென்றது முதல் சாத்திரியார் ரூபாய் நாற்பத்தி இரண்டாயிரத்தி ஐந்துறு ரூபாய் காசினையும் வீடு தேடி வந்து என் காலில் விழாத குறையாக தன்னைக் காவல்த் துறையினரிடம், முறையிட்டுப் பிரச்சினைப்படுத்தாமலும், ஊரவரிடம் சொல்லாமலும் காப்பாற்றுங்க ஐயா! என்று மன்றாடிச் சென்றதையும் சொன்னதும்:

“அப்படியா மகன்! அந்தக் கள்ளன் இரண்டு பேரையும் காவல்த் துறையினரிடம் முறையிட்டு நாலரெண்டப் போட்டு அடைத்தல்லவா

செய்திருக்க வேண்டும்”.

“அவர்களை அடைப்பதையும் விட முதலில் உங்களைத்தான் இத்தனையும் செய்யவேண்டும். அவர்களா உங்களைத் தேடி வந்து சாத்திரம் சொன்னவர்கள், அவர்களா, நம் வீடு வந்து செய்வினை வளவினுள் இருக்கு அதனை எடுத்தும், வளவைக் காவற் பண்ணியும், திருநீறும், எண்ணெயும் உங்கள் மகனுக்குப் பூசவும் வைக்கவும் தாரோம் என்று சொன்னவர்கள்” என்று தாயையும், தந்தையையும் திட்டினான்.

மகன் திட்டியது நம்மட அறியாத் தனத்திற்கு தீட்டுவது மட்டுமல்ல அவர் சொன்னதுபோல் நம்மைத்தான் அடிக்கவும், அடைக்கவும் வேண்டுமென இருவருமே மனதால் நொந்தனர். அடுத்து மகனின் புத்திசாதுரியத்தை மெச்சியபடி அவரை அமைதியடையவும் அவரது கோபத்தை அடக்கவேண்டியும் உரையாடலை திசைதிருப்புமுமாக:

“மகன்! உன்ர தோழர் இவ்வளவெல்லாம் அறிவாளியாக இருப்பதோடு உன்னையும் தன்ர நிலைக்கு ஒரு அளவில் உருவாக்கி விட்டார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்! இப்படிப்பட்டவர் இதுநாள் வரை ஏன் கல்யாணம் முடிக்காமல் இருக்கிறார்?”

“அவர் கல்யாணம் முடிக்காமல் இருப்பதில் இரண்டு காரணங்கள் உண்டம்மா! ஒன்று தான் சார்ந்துள்ள பொதுவுடைமை அடிப்படையில் மனித சமுதாயத்திற்குத் தன்னால் இயன்ற பணியினைச் செய்ய வேண்டுமென்பது. இரண்டாவதாக அவர் உட்பட நால்வருக்கும் வாழ அவர் மட்டுந்தான் உழைத்து வாழ வேண்டும். அவருடைய அப்பா இருதய நோயாளி, வளர்ந்த படிக்கும் தங்கை இந்நிலையில் அவர் திருமணம் செய்தால் தந்தையையும், தங்கையையும் காப்பாற்ற அவரது தாய் ஒருவரால் என்ன செய்யமுடியும்? அதன் இருகாரணங்களுக்காகவுமே அவர் திருமணம் செய்யாமல் இருக்கலாம். அப்படிச் செய்வாரோ அல்லது திருமணம் செய்யாமலே வாழ்நாள் முற்றாக இப்படியே இருப்பாரோ என்பதைத் தனது தங்கையின் திருமணத்தின் பின்புதான் சொல்ல முடியும் என்பதே எனது எண்ணம்”.

“உனது தோழர் திருமணம் முடித்தால்தான் நீயும் முடிப்பாயா? அவர் முடிக்கவில்லையென்றால் நீயும் அவரைப்போல் முடிக்காமல் இருப்பாயா?” என்று தாய் அழகம்மா அவர்கள் கேட்டதும்:

“அதைப்பற்றிக் காலம் வரும்போது யோசிப்போம்” என்றான் திருநாவுக்கரசு.

“அப்படியெல்லாம் காலம் வரும் மட்டும் எங்களால் காத்திருக்க ஏலாது. எப்போது காலம் வாறதும், நீ கல்யாணம் முடிப்பதும்? உனது தோழருக்காவது அவர் கல்யாணம் முடித்தாலும் சரி, முடிக்காவிட்டாலும் சரி அவருக்கு ஒரு தங்கையிருக்கா. ஆனால் எங்கட கண்முடியபின் உனக்கு யார் இருக்கா? உன்னைப் பார்க்க? அதனால் ஒன்றில் நீயாக யாரையும் விரும்பியிருந்தால் சொல்லும், அவர் யார், என்ன சாதி, குலம், கோத்திரமெல்லாம் பாராமல் நாங்கள் நல்ல விருப்பத்தோடு நீ பார்க்கும் பெண்ணை நிச்சயம் முடித்து வைப்போம். அப்படி யாரையும் நீ விரும்பவில்லையானால் நாங்கள் பார்க்கும் பெண்ணை மகன் நீ தட்டிக் கழிக்காமல் முடிக்க வேண்டும்” என்று தந்தை சிவநாதனும் கூறினார்.

இவர்கள் இருவரினதும் பேச்சைக் கேட்டதும்:

“என்ன ஒரு நாளும்லாதபடி இன்று இருவரும் திருமணம் அது இது என்றெல்லாம் பேசறயளே இப்போதைக்கு அதைப் பற்றிய அவசியமும், அவசரமும் தான் என்ன?”

“அப்படியில்ல மகன்! காலமொன்றும் நமக்கு மட்டும் வரப்போறதில்ல, அதனால் நமக்காகக் காத்திருக்கப் போவதில்ல நாமதான் காலத்தோடு இணைந்து அந்தக் காலப்பகுதிக்குள்ளே நாமே செய்ய வேண்டிய செயல்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். அப்படியில்லாத பட்சத்தில் “காலமில்லாக் காலத்தில் கப்பலேறிக் கப்பல் தரை தட்டாமல் நடுக் கடலில் நிற்கிறதே கதிரேசா! கதிரேசா! கப்பலைக் கரைக்குக் கொண்டுபோய் விடுமப்பா!” என்று கத்துவதிலும், கதறுவதிலும் கண்ணீர் விடுவதிலும், பயனில்லை என்பதை நீ அறியாதவனல்ல!”

ஆமாம்! துருவப் பிரதேசத்தில் கடல்பனியால்க் கல்லாவதும், அதுபின் சூரிய ஒளிபட்டுக் கரைந்துருகி பழைய நிலைக்கு வருவதும் இயற்கையின் நியதி! அந்த நியதிக்கேற்ப காலமறிந்து கப்பலேறுவதும் கப்பலைச் செலுத்தி கரைசேர்ப்பதும் பயணிகளினதும், மாலுமியினதும் அறிவு பூர்வமான நியதியாகும். எனவேதான் ஒவ்வொன்றையும் அந்தந்தக் காலத்திலே செய்யவேண்டுமென்றதும்: திருநாவுக்கரசு

“நான் இதுவரை எந்த ஒரு பெண்ணையும் உங்களை அறியாமல் விரும்பியதுமில்லை. இனிமேல் அப்படி விரும்பப் போறவனுமல்ல. அதனால் நான் இருப்பது உங்களுக்குப் பாரமானால் தொல்லையானால் நீங்கள் நினைப்பதைப்போல் எனக்குத் திருமணத்தைச் செய்து எங்கோ ஒரு இடத்திற்கு வெருட்டிவிடுங்கள்” என்று சொன்னான். ஆனால்

அவன் மனதார அப்படிச் சொல்லாமல் சும்மா ஒப்புக்காகவே சொன்னதும்: தாய் அழகம்மா மகனையனுகிக் கட்டியனைத்து.

“அப்பாவோ, நானோ உன்னை எங்காவது வெருட்டிவிட வேண்டுமென்று எண்ணுவோமா? சொல்லுவோமா? நீ எங்களுக்குப் பாரமா? தொல்லையா? அப்படியான எண்ணத்தில்ச் சொல்லவில்லை உனக்கும், திருமணம் செய்யக்கூடிய வயது. இந்த வயதிற்குள் நீ திருமணம் செய்தீரானால் உனக்கு ஒரு நாற்பத்தைந்து ஐம்பது வயதிற்குள் உனக்கும் ஆண்களாகவோ, பெண்களாகவோ இருபது, இருபத்தி ஐந்து வயதில் இரண்டொரு பிள்ளைகள் இருப்பார்கள். அப்படியிருந்தால் உனக்கும் சரி, உனது மனைவிக்கும் சரி, பின்னிட்ட வயது முதிர்ந்த காலத்தில் அவர்கள் உங்களுக்கு உதவியாக இருப்பார்கள். அது மட்டுமல்ல இந்த வயதிலே பிள்ளைகளைப் பெற்றால் அவர்களை இந்த இளமைக் காலத்திலே எப்பாடுபட்டாவது அந்தப் பிள்ளைகளை வளர்த்து விடுவீர்கள். உங்களுக்கு வயதாகி செயற்பட முடியாத காலகட்டத்தில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள்.

அஃதில்லாமல் காலங்கடந்து திருமணம் செய்தால் அந்தப் பிள்ளைகளை உங்களால் பாடுபட்டு வளர்க்கவும் முடியாது. உங்களுக்கு வயதான காலப்பகுதியில் உங்களுக்கு உதவ முடியாத இளம் சிறார்களாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள்” என்று அழகம்மா இவ்வளவு விளக்கங்களையும் கொடுக்க, திருநாவுக்கரசும் உணர்ச்சிமேலீட்டால் தாயைப் பிடித்து அணைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கினான்.

சிவநாதனும் அட எங்கப்பா! என் மனைவி இவ்வளவு புத்திசாலியா? என எண்ணிப் பிரமித்து நின்றார். இந்நிலையில் திருநாவுக்கரசு:

“உங்கள் சொல்லை நான் ஓரிரு மாதகாலம் தட்டிக் கழித்து வந்தது உண்மைதான்! அதற்கான காரணம் கூடாத. தீய எண்ணங்கொண்ட ஒருவரை நண்பரென்றெண்ணிப் பழகியதன் பயனே! அதனாலேதான் நீங்கள் சாத்திரியை மந்திரவாதியைத் தேடவும், வீணாகப் பணத்தைச் செலவு செய்யவும் ஏற்பட்டது! ஆனால், இப்ப சொல்லுகின்றேன். நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் அதை நான் தட்டிக் கழிக்கமாட்டேன்” என்று மிகக் கடுமையான தொனியில்ச் சொன்னதும் மூவரும் அமைதியாயினர். அவரவர் கடமைகளைச் செய்யலாயினர்.

திருநாவுக்கரசுவின் தந்தை, தாய் இருவரிடமும்: தங்களை எங்கள் பிரதேசமான தென்மாகாணத்திற்குக் குறிப்பாக மாத்தறைக்குக் கூட்டிப் போக வருவோம் என்று சொல்லிச் சென்றவர்கள் சொன்னபடி வெசாக் தினத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னமே ஒரு பிற்பொழுது வந்து,

“வெளிக்கிடலாமா? இரவோடு இரவாகப் போகலாம் இரவில் போனால் வெயிலும் இருக்காது, களைப்பானால் காரிலே அமைதியாகத் தூங்கிய படியே போகலாந்தானே!” என்று சொல்லி அழைத்தனர். அதற்கு சிவநாதன் அவர்கள்:

“தம்பி! முதன் முதல் வாற நாங்கள் இரவில்ப் போனால் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு போய்க் குறிப்பிட்ட இடத்தில் கண்களை அவிழ்த்து விட்டதுபோலிருக்கும். அதனால் பகலில் போனால் பல ஊர்களையும், நகரங்களையும் பார்த்துப் போகலாம். ஆனால் கண்டிப்பாக இரவில் தான் போக வேண்டுமென்றால் போவோம்” என்றார். இதனை ஓரளவில்ப் புரிந்து கொண்ட வைத்தியர் அவர்கள் ஆரியதாசையிடம், “

இந்த ஐயா சொல்வது சரி! ஏனெனில் நாம் தான் அடிக்கடி எங்கெல்லாம் போகிறோம், வருகிறோம். இன்னும் இறக்கும்வரைக்கும் போகத்தான் போறோம், வரத்தான் போறோம். ஆனால் இவர்கள் அப்படியல்ல. பல வருடங்களுக்குப் பின்னோ, அல்லது சில வருடங்களுக்குப் பின்னோ என்றாவது இருந்திருந்துபோட்டு போக, வரவேண்டிவருந்தான். அவர்கள் சொல்வது போல் பல ஊர்களை, மனிதர்களை, கட்டடங்களைக் காடுகள், மலைகள், பாலங்கள் எனப் பலதைப் பார்த்து வரலாமல்லவா? அதனால் காலை பகலிலே போவோமென்றார்”. ஆரியதாசையும் சரியென ஏற்றுக்

“காலையில் போவோம் அப்பா!”

என்று சொன்னார். இதன்பின் அன்று இரவும் நின்று உண்டு குடித்துப் படுக்கையிலே வழமையான பொதுவானதும், தனிப்பட்டதுமான சிலதைப் பற்றிப் பேசியும், விவாதித்தும், தெரிவித்தும், தெளிவுபெற்றும், இரவு ஒன்பதரை மணிபோல் உறங்கலாயினர். இவர்கள் இருவரும் உறங்கினாலும்,

திருநாவுக்கரசு முதல் தாய், தந்தையர் மூவரும் சற்றுத் தாமதித்து இரவு பதினொரு மணிபோல தூங்கினர். இந்தத் தாமதத்திற்க்கான காரணம் மூவருக்கும் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கான உடைதுணிகளை எடுத்து, ஒழுங்குபண்ணியும், கடைச் சாமான்களைப் பத்திரமாக அறைகளிலே, ஒதுக்கி வைத்தும், வந்தவர்களுக்காகக் கொடுத்துவிடக் கொண்டுபோக வாங்கிய அவல், முந்திரிப் பருப்பு, தேன், நெய், அரிசி ஆகிய பொருட்களைப், பண்டங்களை இரு வீட்டாருக்குமெனத் தனித்தனியே பிரித்தும், பங்கிட்டுப் பொட்டலங்கள், பொதிகளாகக் கட்டி வைத்தும், தங்கள் கைச் செலவிற்க்கான காசு போன்ற ஏகப்பட்ட பொருட்கள் அனைத்தையும் எடுத்தும், ஒழுங்குபடுத்திய பின்னேதான் உறங்கினர்.

இதிலும், அழகம்மா மேலும் விரைவில் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து ஐவருக்குமான காலைச் சாப்பாட்டினையும், சோர்வு, சோம்பேறித்தனம் எதுவுமின்றிச் சமைத்து முடித்தும், குளித்து முடிக்க நேரமும் காலை ஆறு மணியானது! இதனிடையே, ஐந்து மணிபோல் எழுந்து குளித்து வெளிவந்த நால்வருக்குமான தேனீர், காலை உணவெனக் கொடுத்து முடிக்கவும், அவர்களும் உண்டு வெளிக்கிடவும், காலை ஏழரை மணியைத் தாண்டியது! அதன்பின்புதான் அழகம்மா, நின்றநிலையில் ஒருபிடிச் சோற்றினை உண்டும் உடைமாற்றித் தானும், வீட்டினதும், கடையினதும் கதவுகளைப் பூட்டிவர: முன்னமே வெளிக்கிட்டவர்கள்: அழகம்மா இன்னும் வெளிக்கிடவில்லையே என எதிர்பார்த்தபடி நின்றனர்.

ஆனால், அழகம்மா செய்த பணிகளில் பத்தில் ஒன்றைத் தானும் மகன் திருநாவுக்கரசோ, தந்தை சிவநாதனோ செய்தார்களில்லை. பதிலுக்கு கணவனும் மகனும்! ஆம்! கணவனான சிவநாதன்:

“இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான்! ஒரு பயணம் போவதானால் சட்டுப்புட்டென்று வெளிக்கிடமாட்டார்கள். சீலை உடுக்கவே ஒருமணி, இரண்டு மணிநேரமாகும்”

என்றும் இன்னும் சிலதைச் சொல்லியும் கணவன் சிவநாதனும், மகன் திருநாவுக்கரசும் குறை சொல்லியபடியே நின்றனர். இந்நிலையிலே

“என்னை எதிர்பார்த்தும், என்னைக் குறை சொல்லியும் நிற்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன். ஒரு பொறுப்புள்ள வீட்டுப் பொம்பிளை உங்களைப் போல் வெளிக்கிட்டு வரமுடியுமா? சாப்பிட்ட பாத்திர பண்டங்களைக் கழுவிக் கவுக்க வேண்டும், மற்றமற்ற பாவனைப் பொருட்களையும், ஏனையவற்றையும் ஒதுங்கப் பண்ணி வீடு, வளவு எனக்கூட்டிப் பெருக்

கியும் கதவு போன்ற எல்லாவற்றையும் பூட்டி முடித்தல்லவா! வர வேண்டும்” என்று அலுத்துக் களைத்த நிலையில் அழகம்மா சொன்னபோது தான் கணவன் சிவநாதனுக்கும், மகன் திருநாவுக்கரசிற்குக்கும் உண்மைநிலை பிறந்து அழகம்மாவை அனுதாபத்தோடு பார்த்தபடி காரில் ஏறி வெளிக்கிட்டனர்.

இவர்களது பயணம் ஆம்! ஆரியதாச, வைத்தியர் ஆகியோர் மட்டக்களப்பிற்கு வரும்போது மாத்தறையில் இருந்து தெவுன்தர, கன்தர, கொட்டகொட, திக்வெல, நாக்குலுகமுல, தங்கல்ல, ரன்ன, கூங்கம, நோனகம, அம்வலன்தொட்ட, அம்பாந்தோட்டை, வீரலில, புத்தல, மொனறாகலை, கூலன்தாவ, நாக்கல்ல, அமுனோகந்தூர, மொறகஹமட, வக்கினிகஹெவெல, மெதகம, கனூல்வெல, விபுல, அக்கிராயன்கும்புர, பதியத்தலாவ, கல்லடி, சேரன்கட, கெக்கிரிச்சேன, மகாஓயா, புல்லுமலை, தும்பாலஞ்சோலை, கரடியனாறு, செங்கலடியெனப் பல இடங்களைக் கடந்து நேரே மாத்தறைப் பேரூந்திலோ அல்லது காலிப் பேரூந்திலோ வருவதுதான் அநேகமான சிங்கள மக்களின் பயணமாகும். இதற்கான காரணம்: ஏறாவுரையண்டிய கடற்கரைச் சிற்றூரானதும் மீன்பிடித் தொழிலுக்கு உகந்ததுமான புன்னைக்குடாச் சிற்றூரில் பல வருடங்களுக்கு முன் காலி, மாத்தறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சிங்கள மீனவக் குடும்பங்கள் அங்குவந்து குடியேறி வாழ்ந்து வருவதனால் அவர்களின் காலி, மாத்தறைப் போக்குவரத்து வசதி கருதி இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையினரின் பேரூந்து ஒழுங்கு நடைமுறையில் உள்ளதனால், மேற்குறிப்பிட்டுள்ள பாதையினூடாகவே போய் வரலாயினர்.

ஆனால் இன்று வைத்தியரும், ஆரியதாச அவர்களினதும் காரின் பயணமானது பாதைமாறி, கல்முனை, காரைதீவு, சம்மாந்துறை, அம்பாறை, முவாங்கல, டமண, சியம்பலாண்டுல, மொனறாகலையெனப் பாதை மாறிச் சென்றனர். இப்படிச் செல்லும்போது திருநாவுக்கரசு:

“நாம் மாத்தறை போகவில்லையா? ஏன் இதால போறோம்?”

“மாத்தறைதான் போகின்றோம். நான் கொழும்பில் இருந்து உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மாத்தறைக்குப் போகும்போது கொள்ளப்பிட்டி, ஆம்! கவனமாகக் கேளுங்க! உங்களுக்கு மாத்தறைபோகும் வரை கொழும்பில் இருந்து கடந்து சென்ற இடங்களை முடிந்த வரை கூறுகின்றேன் எழுதிக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்களிடம் தினமும் நாட்குறிப்பு எழுத வேண்டுமென்று முன்னமே சொன்னன்தானே! அதன்படி (டயரி) வைத்திருக்கிறீர்

தானே! வைத்திருந்தால் எழுதிக் கொள்ளும், கொழும்பு கோட்டை, கொள்ளப்பிட்டி, பம்பலப்பிட்டி, வெள்ளவத்தை, தெஹிவளை, கல்கிஸ்ஸ, இரத்தமலானை, அகூலான, மொறட்டுவ, பாணந்துறை, வாத்துவ, வல்கடுவ, களுத்துறை, கட்டுக்குருந்த, பயாகல, மக்கோணா, வேருவல, ஹெட்டிமுல்ல, அளுத்தகம், வெந்தொட்ட, இந்துருவ, கொஸ்கொட, அகூங்கல், வல்ப்பிட்டிய, அம்பலாங்கொட, கஹவ, ஹிக்கடுவ, தொடந்துவ, வுஸ்ஸா, கிந்தொட்ட, காலி, உணவட்டுன, ஹவராதுவ, அகங்கம், வெலிகம், மிரிஸ்ஸ, சுமவுருகமுல, மாத்தறை இத்தனை ஊர்களையும், நகரங்களையும் இடங்களையும் கடந்தே நான் உங்களை அழைத்துச் சென்றேன்.

இப்போது போகும் பாதையில் மாத்தறை போகும்வரை வரும் ஊர்களையும், நகரங்களையும் குறித்துக் கொள்ளும். இதன்படி குறிப்பெடுத்தால் நீங்கள் யாரிடமும் கேட்காமல் விசாரிக்காமல் எங்கும், எவர் உதவியு மில்லாமல் பயணம் பண்ணலாமல்லவா? என்று ஆரியதாச சொன்னதும், திருநாவுக்கரசு காரைதீவில் இருந்து ஊர்களினதும், நகரங்களினதும் பெயர்களைக் குறித்தபடியே பயணித்தான். திருநாவுக்கரசுவின் தாய், தந்தையரும் ஆரியதாசையிடம் தெரியாத இடங்களைக் கேட்டும், இன்னும் பொதுவான விடயங்களைப் பற்றி உரையாடியும் பயணிக்கும் போது, அம்பாறை, மூவாங்கலை டமணை, ஏழாம் கட்டை எனக் கடந்து சியம்பலாண்டுவ சந்திப்பில் உள்ள சிறு கடைகளை உள்ளடக்கிய சிறிய தொரு நகரில் காரை நிறுத்தி தேனீர் அருந்தியும், பாலப்பழம் வாங்கிப் பணத்திலே சாப்பிட்டுப் போகவுமான ஏற்பாட்டுடன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். தேனீர் அருந்திக் காரில் ஏறிய சிவநாதன் அவர்கள்:

“என்ன மகன் இங்க மழை பெய்திருக்கு. இங்கால அடிக்கடி மழை பெய்யுமா?”

“ஆமா அப்பா! இங்கால பக்கம் சற்று செறிவான காடுகளும், உயர்ந்த மலைகளும் இயற்கையால் அமைந்திருப்பதனால் அடிக்கடி மழை பெய்யும். அப்பா நீங்களும் சிலதை விளங்கிக் கொள்ள வேணும். நமது நாடு சிறியதொரு நாடாயினும்: இந்த உலகத்தில் எந்த நாட்டிலுமில்லாத சீதோஷ்ண, அதாவது வெப்ப, தப்ப நிலைகளினால் ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றுமோர் இடத்திற்கு நூற்றுக் கணக்கான கிலோமீற்றர் தூரம் பயணம் பண்ணுவோமானால் பத்துப் பதினைந்து கிலோமீற்றரைத் தாண்டிச் செல்லும் போது காலநிலையின் மாற்றங்களை உணர முடியும்.

ஆம்! வெயிலிலோ அல்லது குளிரிலோ, காற்றிலோ அந்த மாற்றத்தை

உணர முடியும் என்று சிறுவிளக்கம் கொடுத்துவிட்டு, திருநாவுக்கரசவைக் குரல் கொடுத்து,

“சகோதரயா! நாம் எந்த நேரமும், ஒன்றில் பயனுள்ள வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அப்படியான நேரங்கள் இல்லாமல் ஓய்ந்திருக்கும் நேரங்களிலோ, பயணங்களிலோ தனித்திருக்கும் போது அல்லது தனித்துப் பயணிக்கும் போது அறிவுள்ள நல்லறிஞர்களின் நூல்களைப் படிக்க வேண்டும். இப்படி ஓர் இருவர் பயணிக்கும் நேரங்களில் சில பலதைப் பற்றி உரையாடியும், விவாதித்தும், சந்தேகமாவனவற்றை தெரிந்து கொள்ளும்படியும் உரையாடிச் செல்ல வேண்டும். அதனால் நாம் பலதை உரையாடிச் செல்லலாமல்லவா? அப்படி உரையாடிச் செல்வது உங்களுக்கு கஸ்ரமாக இருக்குமா?”

“ஐயோ! அப்படியில்லை எனக்கு முழுமையான விருப்பமே!

“அம்மா, அப்பாக்கு எப்படி?”

“எங்களுக்கும் விருப்பந்தான் மகன்! நாங்களும் பலதைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாவிட்டாலும், உங்கள் மூலம் சிலதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாந்தானே! அப்படி உங்கள் தொடர்பாலும், உங்களது அறிவுரை களின்படி எங்கள் மகனும் நடந்து கொள்கின்றார். முன்பெல்லாம் வீட்டில் இருந்தாலும், அடிக்கடி ஊர்சுற்றியும் திரிவார். ஆனால் உங்கள் தொடர்பு என்று ஏற்பட்டதோ அன்றில் இருந்து மகன் அத்தியாவசியமான கடைக்குப் போய் இல்லாத சாமான்களை வாங்கி வாறது, வங்கிக்குப் போவது, கடையில் நின்று வியாபாரம் செய்வது, ஓய்வாய் இருக்கும் போது புத்தகங்களைப் படிப்பது ஆகிய வேலைகளைவிட வேறு எங்கும் செல்லவேமாட்டார்! இது எங்களுக்கே பெரும் புதுமையாகவே இருந்தது. அதனால் நீங்கள் கதைக்க வேண்டியதைக் கதைத்து வாங்க மகன்!” என்றார் சிவநாதன். இதனைத் தொடர்ந்து ஆரியதாச தோழர்,

“இன்று உலகெலாம் மனித சுதந்திரத்தைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தச் சுதந்திரம் அடிமட்ட ஏழைகளுக்கும், நடுத்தர மக்களுக்கும் இருக்கிறதா? இந்த முதலாளித்துவ, தரகு முதலாளித்துவ, ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ அமைப்பிலே மனித சுதந்திரத்தின் அர்த்தம் தான் என்ன? அவை சமுதாயத்திலே எத்தனை பேருக்குக் கிடைக்கின்றது என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கதைப்போம். எல்லாச் சுதந்திரத்திற்கும் அடிப்படை பொருளாதார சுதந்திரந்தான். அந்தப் பொருளாதார சுதந்திரம் எத்தனை பேருக்குக் கிடைக்கிறது?

யாரிடத்தில் பணமிருக்கின்றதோ! அதாவது யார் யாரிடத்தில் பணமிருக்கின்றதோ அவர்களுக்கு மட்டுந்தான் சுதந்திரம் இருக்கின்றது.

அதைவிட மனித சுதந்திரம் என்ற வார்த்தைக்கு இந்த உலகின் எல்லா மூலை முடுக்குகளையும் தேடிப்பார்த்தாலும், எந்த முதலாளிக் கொள்கை நாட்டிலும் மனித சுதந்திரத்தைக் காணமுடியாது. அது ஒரு பொருளற்ற சொல்! அந்தச் சுதந்திரமென்பது மதத்தின்பேரில், கடவுளின் பேரில் போலி வார்த்தைகளாலும், மெஜிக், உலகப் பிரசித்தி பெற்ற இஸ்ரேல் நாட்டின் இரவு விடுதி காவல்க்காரரான, 'யூரி கெல்லர்' மற்றும் ஏகப்பட்ட சாதுக்கள், சாமிகள், பாவாக்கள், யோகிகள் ஆகியோருக்கு இருக்கிற சுதந்திரத்தில் மேலே சொன்ன ஏழைகள், நடுத்தர மக்களுக்கு ஆயிரத்தில் ஒருவிகிதமாவது சுதந்திரமுண்டா? எனவே, நாங்கள் மெஜிக்காரர்களல்ல மக்களை ஏமாற்றி மூட்டை மூட்டையாய் பணம் சம்பாதிப்பவர்களல்ல உண்மையைச் சொல்பவர்கள். நன்மையைச் செய்பவர்கள் ஆகிய எமக்கெலாம் சொல்லச் சுதந்திரமில்லை.

நாம் சொல்லும் பொதுவுடைமை என்பது: சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் அறிவியல் ரீதியான பொதுவுடைமைக் கொள்கை மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களையும், உற்பத்தி செய்வதில், இயந்திரங்களை முற்றிலும் உபயோகிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறது. பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதில் குறைவான நேரம் செலவாவதற்காக, இயந்திரங்களில் நாள் தோறும் வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றது.

உலகத்தில் வேலை செய்யத் தகுதியுள்ள எல்லா மனிதர்களும், ஒரு மணிநேரம் உழைத்தால் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உணவு, உடை, வீடு, தோட்டம், தெரு, பள்ளிக்கூடம், மருத்துவமனை, நாடகமன்றம் முதலியன கிடைப்பதற்கு போதுமானது என்ற நிலைவரும்! அவ்வித நிலையில் உறங்குவதற்காக எட்டு மணி நேரத்தை ஒதுக்கினாலும், ஏனைய 16 மணி நேரத்தில் மனிதர்கள் இந்த உலகில் நிம்மதியாகச் சுவர்க்கத்தில் இருப்பதுபோல் இருந்துகொண்டு: கவிதை, இசை, கலை இவைகளை வளர்க்கவும், உடற்பயிற்சி, விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடவும், மனித மேம்பாட்டுக்காக அறிவியல் ரீதியான மருத்துவத்துறையிலும், உற்பத்தித் துறையிலும் மென்மேலும் பலதைச் சுதந்திரமாகவும், சுயமாகவும் கண்டுபிடிக்கலாம். இதுவும் இதுபோன்ற எண்ணற்ற சேவைகளைச் செய்யலாம். இத்தனைக்கும் ஒரு நாட்டின் நிலங்களும், உற்பத்திக்

கருவிகளான இயந்திரங்களும் அதன்மூலம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருட்களும், பண்டங்களும் தனிநபர்களுக்கன்றி பொதுவாய் இருந்தால் மட்டுமே” என்று ஆரியதாச சொல்லிக் கொண்டிருக்க,

பாதையில் புத்தலைத் தாண்டி ஒரு மணி நேர இடைவெளிக்குள் வைத்தியர் ஓட்டிக்கொண்டு வந்த கார் செல்லக்கதிர்காம நகரில் தரித்து நின்றது. கார் நின்றதும், ஆரியதாச: அழகம்மா, சிவநாதன் இருவரையும் பார்த்து.

“அம்மா, அப்பா இதுதான் செல்லக் கதிர்காமம். இறங்குங்கள் கோயிலையும், மாணிக்க கெங்கையினையும் வந்து பாருங்கள். பார்த்துவிட்டு கோயிலைக் கும்பிட்டுப் போவோம்” என்றதும், வைத்தியர், திருநாவுக்கரசு ஆகிய எல்லோருமே கங்கையில் இறங்கி முகங்கைகால்கள் கழுவிடும், தேங்காய், கற்பூரமென வாங்கியும் கோயிலையடைந்து கற்பூரம் கொழுத்தித் தேங்காய் உடைத்து வணங்கித் தாமதியாமல் மேலும் பயணமாயினர்.

இவர்கள் தாமதியாமல் உடன்பயணிக்க வேண்டிய காரணம் நேரமும், மதியத்தைக் கடந்து ஒருமணி போல் ஆனதால் கதிர்காமம் சென்று குளித்து அங்கும் கோயிலை வழிபட்டபின் கோயிலிலோ அல்லது கடையிலோ நிலமைக்கேற்ப மதியம் சாப்பிடலாம் என்ற எண்ணத்திலே சென்றனர். சென்றவர்கள் ஒரு பத்து நிமிட இடைவெளிக்குள் கதிர்காமத்தினை யடைந்தும் அவர்கள் எண்ணியதுபோல் கதிர்காமத்தின் மாணிக்க கங்கையில் முழுகி உடைகள் மாற்றி, கோயில் கடமைக்கெனப் பூசைத் தட்டுகளும், கற்பூரம், தேங்காய் என வாங்கிக் கொண்டு பூசைத் தட்டுக்களை கப்புகனாரிடம் கொடுத்தும் கற்பூரம் கொழுத்தித் தேங்காய் உடைத்துக் கோயிலைச் சுற்றி வலம் வந்து வணங்கி அதன்பின்னே மேலும்: மலர்கள், சந்தனக் குச்சிகளென வாங்கிக் கொண்டு கிரிவிகாரை சென்று அங்கும் வணங்கி வழிபட்டு வரும்போது, வைத்தியர் அவர்கள் ஆரியதாசவிடம் சிங்கள மொழியில்

“மதியச் சாப்பாட்டை எங்கு சாப்பிடலாம்” என்று கேட்க:

“எங்காவது வசதிக்கேற்ப சாப்பிடலாம்” என்று ஆரியதாச பதில் சொன்ன அதே நேரம் தெய்வானையம்மன் கோயில்ப் பக்கமிருந்து ஒருவர் வந்து.

“சாமிகள்! நீங்களெல்லாம் மதியம் சாப்பிடவில்லையா? வாருங்கள் எங்கள் மடத்தில் சாப்பிடலாம்” என்று அழைத்ததும் ஆரியதாச

வைத்தியரிடம் சிங்களத்தில் விளங்கப்படுத்த, வைத்தியரும்:

“மிச்சம் நல்லது வாருங்கள் போய்ச் சாப்பிடலாம்” என்றதும், அழைத்த வரின் பின்னால் ஐவரும் போய்ச் செட்டிமார் மடத்தில் சாப்பிட்டும் அவர்களுக்கு ஆம்! அழைத்துக் கொண்டுபோய் உணவளித்த நபர் உள்ளிட்ட சிலருக்கு நன்றி சொல்லியும் வெளிக்கிட்டு, ஒரு ஒன்றரை மணி நேரம் வரை ஆலய வீதிகள், கடைவீதிகள் எனப் பார்த்தும் வாங்க வேண்டிய ஒரு சில பொருட்களை கதிர்காமம் வந்த ஞாபகமாக அழகம்மா சிவநாதன் ஆகியோர் வாங்கியும் பிற்பகல் மூன்றரை நான்கு மணிபோல் கார் ஏறி மாத்தறை பயணமாயினர்.

பயணமானவர்கள் இரவு ஏழு மணிபோல் மாத்தறையை அடைந்தனர். முன்கூட்டியே சொல்லாமற் கொள்ளாமல் திடீரென ஆரியதாசையின் வீட்டில் போய் இறங்கியதும், ஆரியதாசையின் அம்மா, அப்பா, தங்கை மூவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில்: ஆரியதாச அவர்களின் அம்மாவிற்க்கும், தங்கைக்கும் கையும் ஓடல்ல, காலும் ஓடல்ல. இருந்தும்: தங்களைத் தாங்களே சமாளித்தவர்களாக வந்த ஐவருக்கும் தண்ணீர், தேனீர் என முதலில் குடிக்கக் கொடுத்தும், பின் ஆரியதாசயின் தங்கை அழகம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு, கழிப்பிடத்தையும், குளிக்கும் மறைவான அறை, கிணற்றடி போன்றவற்றை காட்டியும், அழகம்மா இயற்கைக் கடமையை முடித்தபின் தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் அழகம்மாவோடு உரையாடியும் மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தா.

இச் செயலானது அழகம்மாவிற்க்கு உள்பூர்வமான மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்க அவ, தனக்குள் வேற்று இனத்துப் பிள்ளையானாலும் நல்ல முக இலட்சணமும், பண்புமான பிள்ளையாகவே இருக்கின்றா. அதனால் வந்த கையோடே! இந்தப் பிள்ளையை மகனுக்குத் திருமணம் முடித்து வைக்க தாய், தந்தையரிடம் கேட்டுத்தான் திரும்ப வேண்டும் என மனதினுள் எண்ணலானா.

இதே போல் ஆரியதாசயும், சிவநாதன் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய் கழிப்பிட அறை, குளியலறை, கிணற்றடிகளை காட்டி குளித்துவரும்படி சவர்க்காரம், துண்டுகள் என எடுத்தும், கொடுத்தும்விட்டு மண்டபம் திரும்பினார். அன்று இரவே வைத்தியர் அவர்கள் தனது இல்லம் போகவேன வெளிக்கிட்டதும், போகாதீர்கள் இரவைக்கு நின்று காலை வந்தவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு உங்கள் வீட்டைக் காட்டவும் செய்யலாந்தானே என்று சொல்லியும், தடுத்ததும், அதனை

ஏற்றுக்கொண்ட வைத்தியர் அவர்கள் அன்று இரவு அங்கே எல்லோரு டனும் தங்கினார்.

அன்று மாத்தறை இல்லத்தில் ஆண்கள் நான்குபேரும் ஆம்! சிவநாதன் உட்பட நான்கு ஆண்களிலும் வைத்தியரும். ஆரியதாசயின் தந்தையும் சிங்கள மொழியில் பலதைப் பேசி மகிழ அதனைத் தமிழில் சிவநாதனுக்கு விளங்கும்படி கூறி விளங்கப்படுத்தி நால்வருமே மகிழும்படி செய்தார் ஆரியதாச. இதுபோல் ஆரியதாசயின் அம்மாவும், அவர் தங்கையும் அழகம்மாவையும் அழைத்துக்கொண்டு சமையலறையிலே உரையாடிய படி சமையல் வேலைகளை முடித்து அனைவரும் உணவருந்திவிட்டு உறங்கலாயினர்.

உறங்கியவர்கள் அடுத்த நாள் காலை எழுந்து கடன்களை முடித்தும், காலை உணவை உண்டு வெளிக்கிட்டு வைத்தியரின் இல்லம் மற்றும் சில முக்கியமான இடங்களுக்குச் சென்று திரும்பி வந்து, ஆரியதாச, அவரது தங்கை என அறுவரும் வைத்தியரின் வீட்டிலே மதிய உணவை உண்டும், பிற்பகல் 14.00 மணி ஆம்! இரண்டு மணிக்கு வெளிக்கிட்டு பல இடங்களில் விதவிதமாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட வெசாக் கூடுகளையும் பார்த்து இரவு எட்டு மணிபோல் ஆரியதாச அவர்களின் வீடு திரும்பினர். ஆரியதாசயின் வீடு வந்ததும் வைத்தியர் அவர்கள்,

“நான் மேலும் தாமதிக்கல்ல...”

என்றதும் ஆரியதாச காரணம் கேட்க:

“என்ன என்றால் நாம் காலை மட்டக்களப்பிற்குத் திரும்பனும். அதனால் பயணத்திற்கான உடை அது இது என்று ஒழுங்கு செய்யனும் இல்லையா? அதனால் வீட்டிற்கு போய் காலை ஏழு மணிக்குள் வருவேன் அதற்கேற்ப எல்லோரும் வெளிக்கிட்டுத் தயாராய் நில்லுங்கள்” என்று அங்கு நின்ற அனைவரிடமும் விடைபெற்று தனதில்லம் சென்றார்.

வைத்தியர் சென்றபின் ஆரியதாசயின் தங்கையை விட மூவரும், சிவநாதன் ஆகிய மூவரில் திருநாவுக்கரசவைவிட தாயும், தந்தையுமென ஐவர் மட்டுமே ஒரு ஒதுக்குப் புறமாக உள்ள வெளியிலே ஆசனங்களைப் போட்டு இருந்து: ஆரியதாச அவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர் என்பதைப் பற்றியும் அவர் திருநாவுக்கரசவிற்கு செய்த தன்னலமற்ற உதவிகள் பற்றியும், அவரது நட்பு கிடைத்ததில் இருந்து திருநாவுக்கரசவிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியும் அளவளாவி விட்டு.

“திருநாவுக்கரசுவிற்றும், ஆரியதாச அவர்களின் தங்கைக்கும் திருமணம் பண்ணி வைக்கவேண்டும்! அது விடயமாகக் கேட்டுப்போகவே நாங்கள் இருவரும் மட்டக்களப்பில் இருந்து இவ்வளவு தூரம் வந்துள்ளோம். எங்களுக்கு எங்கள் பகுதியில் ஒரு பெண்ணில்லாமல் வரவில்லை. ஆனால் உங்கள் மகனான ஆரியதாசயின் குணநலம் காரணமாக அவருடன் எனது மகன் காலமெல்லாம் இணைந்து வாழவேண்டும், அதற்கான வழி உங்கள் மகளை எங்கள் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் மட்டுமே அவர்கள் காலமெல்லாம் இணைந்து வாழ முடியும் என்பதனாலே கேட்கிறோம். உங்கள் சம்மதம் என்ன?” என்று அழகம்மா கேட்டதும்:

இவர்களுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. நிலமையைப் புரிந்துகொண்ட ஆரியதாச தனது தாய், தந்தையருக்கு விளங்க வைத்தும், தனது எண்ணத்தையும், திருநாவுக்கரசுவைப் பற்றி தான் ஏலவே அவர்களிடம் கூறியதையும் நினைவிற்க்குக் கொண்டு வந்ததும் ஆரியதாசயின் தாய்:

“எங்களுக்குச் சம்மதம் தான்! ஆனா! அவரின் விருப்பம் தான் எப்படியோ என்று தெரியாது” என்றா.

“எங்களுக்கு அடிக்கடி இங்க வந்து போறது கஸ்ரம்தானே! இப்போ பெரியவங்க எல்லோருக்கும் சம்மதம். அந்தப் பொண்ணையும் கூட்டி வந்து கேளுங்களன், முடிவத் தெரிஞ்சு கொள்வம்.” என்றார் சிவநாதன். சிவநாதன் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்ட ஆரியதாச அவர்களின் முடிவையே செயற்படுத்துவதற்காக, தன் தாய், தந்தையரிடம் கண்ணாலேயே சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர். தன் தங்கையை அழைத்து வெளிப்படையாகவே கேட்டார். கேட்டதும் அவர் தங்கையோ,

“என்னிடம் என்னத்த கேக்கிறது, நீங்க மூணு பேரும் சம்மதம் என்றால் எனக்கும் சம்மதம்”

இதனையடுத்து அன்று இரவு அனைவரும் மகிழ்ச்சியில் நீண்ட நேரமாக உரையாடியும், இரவு உணவினை ஒரே மேசையில் அமர்ந்திருந்து உண்ணும் வேளையில் சிவநாதன்

“நாங்கள் காலை வேளைக்கு வெளிக்கிட்டுப் போயிருவம்! ஆனால் கண்டிப்பாக நீங்கள் பிள்ளையையும் கூட்டிற்று வாருங்கள். வரும்போது வந்தவுடன் திரும்பும்படியாக இல்லாமல், நான்காறு நாட்கள் தங்கி நின்ற

வரக்கூடியவாறு ஏற்பாட்டுடன் வாருங்கள். ஒன்றை நாங்கள் உங்களிடம் கேட்க மறந்து போனோம். அது என்னவென்றால் கல்யாணத்திற்க்குப் பின் பிள்ளையை எங்கட வீட்டில் வந்து வாழ்வதில் உங்களுக்கு ஏதும் பிரச்சினையில்லையே!” என்றதும்.

“இல்லையில்லை! எங்கட முறையில் பெண் மாப்பிள்ளையின் வீட்டில்தான் காலமெல்லாம் வாழ வேண்டும்.”

“அப்படியென்றாற் சரி!”

இந்த முடிவுடனே அனைவரும் அன்றிரவு தூங்கச் சென்றனர். தூங்கி அதிகாலையில் எழுந்தவர்கள். காலையில் வேலைகளை முடித்து எடுக்கவும், வைத்தியரின் கார் வரவும் சரியாக இருந்தது. கார் வரும் சத்தம் கேட்டு தங்களது வேகத்தை சற்று அதிகப்படுத்தியவர்கள். தங்களது பொருட்களை அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அனைவரிடமும் விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

புறப்பட்டு அங்கிருந்து வரும் வழியில் மாத்தறையில் தொடங்கி கொழும்பு ஊடாக வந்த பாதைநெடுக ஆம்! கதுறுவெல வரை வெசாக் தோரணங்களையும், வெசாக் கூடுகளையும் கண்டுகளித்தவர்களாக, தங்களின் ஊருக்கு மாலை ஐந்து மணிபோல் வந்து இவர்கள் மூவரையும் இறக்கிவிட்டுவிட்டு அன்றிரவும் ஊரில் நின்று அடுத்த நாள் காலை வைத்தியரும், ஆரியதாசவும் மட்டுநகர் சென்றனர்.

09

சிவநாதன் குடும்பத்தினர் தங்களது சொந்தங்களை விட்டுவிட்டு மாத்தறை சென்று ஆரியதாசயின் தங்கையான மனோகரியை தனது மகன் திருநாவுக்கரசுவிற்ருு பெண் கேட்டுப் போன விடயமானது, இங்குள்ள நடைமுறைக்குப் பிழையாயினும், நல்லதென மனதில்படும் விடயத்திற்க்கு சமூக நடைமுறை பார்க்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்பது தான் சிவநாதனினதும், மனைவியினதும் எண்ணம். இந்த எண்ணத்திற்க்கும் இவ்வளவு தூரம் மாத்தறைக்குப் போகவேண்டிய தற்க்குமான காரண காரியமில்லாமலில்லை.

ஆம்! சற்று மூன்று மாதகாலத்திற்கு முன் மகன் திருநாவுக்கரசுவின் செயற்பாட்டில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதும், அதனால் சாத்திரம் கேட்டதும் சாத்திரத்தில்: மகனுக்கு மோகினிக்குள் எால் செய்துள்ளது என்றும் சொல்லிய சாத்திரமானது இன்றைய நிலையிற் பொய்யாயினும், நாளை ஒரு நாள் யாராயினும் இப்படி ஒரு கெடுமதியை மகனுக்குச் செய்தார்களேயானால்: என்ன செய்வது?

அதனால், அப்படி ஒரு நிலை வருமுன் தூரமானாலும் இனத்தில் சிங்கள இனமானாலும் ஆரியதாசை ஒருவரே எதிர்காலத்தில் மகன் திருநாவுக்கரசவிற்கு உதவியாய் இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலே இப்படி ஒரு முடிவினை எடுத்துச் சென்றனர். மனோகரியைப் பெண் கேட்டுச் சம்மதம் பெற்றுவந்தனர். இதனால் சிவநாதன், அழகம்மா இருவருக்கும் பெரும் நிம்மதி போல் இருந்தது.

ஆனால், திருநாவுக்கரசவைப் பொறுத்தவரை திருமணமொன்று அவசியம் தானா? ஆரியதாச தோழரைப் போல் எந்தவித கட்டுப்பாடுகள், தளைகள் இல்லாமல் வாழ்ந்தால் என்ன? குடும்பமென்றால் பெரும் சுமையும், கட்டுப்பாடும், பொறுப்புக்களும் ஏற்படுமே! அம்மா, அப்பா இருவரின் விருப்பத்தின் பேரில் தலையைக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதே என்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்நிலையில் மாத்தறையில் இருந்து மனோகரி திருநாவுக்கரசுவின் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு,

“நீங்கள் மட்டக்களப்பிற்குப் போனதும்: நாங்கள் நலமாக வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். அம்மா, அப்பாவிற்க்கும் வைத்தியர் வீட்டாருக்கும் நாங்கள் வந்துவிட்டதாகக் கூறுங்கள் என்று சொன்னீர்கள். அதன்பின் ஒரு தொடர்புமில்லை. என்ன காரணம், எங்களுடன் ஏதும் கோபமா? அல்லது ஏதாவது பிரச்சினையா, பிரச்சினைகள் எதுவுமில்லையென்றால் அம்மா, அப்பாட்டச் சொல்லிப்போட்டு மாத்தறைக்கு வாருங்கள்.

நீங்கள் இருமுறை வந்துள்ளீர்கள் தானே! அதனால் பயமில்லாமல் இங்கிருந்தும் ஏறாவூர், புன்னைக்குடாவில் இருந்தும் மாத்தறைக்கு நேரடி பஸ் இருக்கின்றதாம். நான் இங்கு விசாரித்தறிந்தேன். அதில் ஏறி வாருங்கள். அந்த பேரூந்து மாத்தறை பேரூந்து நிலையத்திற்கு வரும் நேரத்திற்கு நான் பேரூந்து நிலையம் வந்து கூட்டிற்று வருவேன். எதுக்கும் அம்மா, அப்பாவிடம் போனைக் கொடுத்துக் கதைக்கச் சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னதும்:

திருநாவுக்கரசுவும் பதிலுக்கு உரையாடியும் நான் அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு கண்டிப்பாக வருகின்றேன் என்று சொல்லி விட்டுத் தனது தாயாரிடம் தொலைபேசியைக் கொடுத்தான். போனைக் கொடுத்ததும்: மனோகரியுடன் அழகம்மாவும், சிவநாதனும் சில நிமிடங்கள் உரையாடினர். இறுதியில் திருநாவுக்கரசு மாத்தறைக்கு வந்தால், அவருடன் அம்மா, அப்பா, நான் மூவருமோ அல்லது நான் மட்டுமோ வசதியைப் பொறுத்து வருகின்றோம். என்று மனோகரி கூறிவிட்டுப் போனை வைத்தா.

மனோகரியின் உரையாடலின் பேரில், அதாவது மாத்தறைக்கு திருநாவுக்கரசுவை வரச் சொன்ன விடயத்தை திருநாவுக்கரசு தனது தாய், தந்தை இருவரிடமும் சொன்னான். அதற்கு அவர்கள்:

“அந்தப்பிள்ளை ஆசையோடு வரச் சொல்லும்போது நீ போகத்தானே வேணும் மகன்! மாத்தறைக்கு நேரே போற பேரூந்து, இங்க ஏறாவூர் புன்னைக்குடாவில் இருந்து போகுதாமே.”

“போகுதுதான். ஆனால், அது எந்த நாளும்மில்ல. ஒரு மாதத்தில நாலு நாள் மட்டுந்தானாம். அதாவது ஒரு கிழமைக்கு ஒரு நாள் மட்டுந்தான். அதையும் என்னென்ன நாளில் போகும் என்று கேட்டறிய வேணும். அதைப்பற்றி ஆரியதாச தோழரிடம் கேட்டால் சொல்லுவார். நான் போற எப்ப என்று முடிவெடுத்து அவவுக்கு முன்கூட்டியே இன்ன நாள் பேரூந்தில், இத்தன மணிக்கு வெளிக்கிட்டு வாற பேரூந்தில் ஏறாவூரில் இருந்து வருகின்றேன் என்று சொன்னால் தானே அதற்கேற்ப அவ மாத்தறை பேரூந்து நிலையத்திற்குப் போய் என்னை எதிர்பார்த்து நிற்பா” என்று திருநாவுக்கரசு சொன்னதும்.

அது பிரச்சினையில்ல நீ அந்த ஆரியதாச தம்பியிட்ட மாத்தறை போற பேரூந்து எந்தெந்த நாளில் இருக்குதென்று கேட்டீரானால்: அதன் படி அந்த நாளில் போகலாந்தானே ! என்று சிவநாதன் சொன்ன உடனே திருநாவுக்கரசு ஆரியதாசயிடம் தொடர்பு கொள்ளப் போனை எடுக்கையில்:

திருநாவுக்கரசுவின் தொலைபேசிக்கு பிறிதொரு அழைப்பு வந்து அலறத்தொடங்கியது. யாராக இருக்குமோ என்ற கேள்வியோடு தொலைபேசியை எடுத்து,

“ஹலோ யார்?” என்றதும்,

“அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா? நான் தான் ஆரியதாச! நீங்கள் இப்போது எங்கு நிற்கின்றீர்கள். வீட்டிலே நிற்கின்றீர்கள் என்றால்:

உங்கள் தேசிய அடையாள அட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு பிற்பகல் மூன்று மணிபோல் மட்டக்களப்பு எங்கள் செயலகம் தெரிந்தால்ச் செயலகத்திற்க்கோ, தெரியாவிட்டால் காந்திப் பூங்காவிற்க்கோ வாருங்கள். எதிர்பார்க்கின்றேன்” என்று சொல்லியதோடு தொடர்பை நிறுத்திவிட்டார்.

ஆரியதாச தொடர்பு கொண்டதும் அவராகப் தொலைபேசி அழைப்பை துண்டித்ததும், திருநாவுக்கரசுவிற் கு உள்மனதில் ஓர் இனம்புரியாத கவலையை உருவாக்கியது. தோழர் தொடர்பு கொண்டதும், நான்: யார் நீங்கள் என்று கேட்டது கோபமாக இருக்குமோ? அதனால்தான் தொடர்பை இடையில் நிறுத்தினாரோ? என்னைப் பேச அவர் விடவில்லையே! சரி, எதற்க்கும் வரச் சொல்லியுள்ளார் தானே! போய் பார்ப்போம் என்ற முடிவோடு விடயத்தைத் தாய், தந்தையர்களிடம் சொல்லியும் வெளிக்கிட்டு போனார்.

திருநாவுக்கரசு பேருந்தில் இருந்து இறங்கிக் காந்திப் பூங்கா அருகே நுழைந்ததும்: ஆரியதாச சிரித்த முகத்தோடு, திருநாவுக்கரசுவை எதிர்கொண்டு வந்து.

“என்ன தோழர்! நான் திடீரென விடயம் எதையும் சொல்லாமல் வரச் சொன்னதால் பயந்து விட்டீர்களா? பயப்பட எதுவுமில்லை. வாருங்கள் தேனீர்க் கடைக்குச் சென்று ஒரு பிளேன் டியைக் குடித்துவிட்டு ஏனைய வற்றைப் பார்ப்போம்” எனத் திருநாவுக்கரசுவை அழைத்துக் கொண்டு லெட்சுமி பவானில் ஒரு பிளேன் டியைக் குடித்து வெளிக்கிட்டு, லேக் ஸ்ரூடியோவிற்க்குள் சென்று திருநாவுக்கரசுவை பாஸ்போட் அளவில் புகைப்படம் எடுக்க வைத்து, கையோடு புகைப்படங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நடையிலே திருமலை வீதியில் அமைந்துள்ள ஐவர் மோட்டார் சைக்கிள் தரகரின் காட்சியறைக்குச் சென்றனர். சென்றதும்: ஆரியதாசையவர்கள்: திருநாவுக்கரசிடம்.

“உங்களுக்குப் பிடித்த நிறத்தில் ஆண்கள் ஓடும் சைக்கிளானாலும் சரி, பெண்கள் ஓடும் சைக்கிளானாலும் சரி பார்த்துச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்” என்றார்.

“மோட்டார் சைக்கிள் வாங்க என்னிடம் ஏது காசு, அதுவுமில்லாமல் எனக்கெதற்க்கு மோட்டார் சைக்கிள்” என்று கேட்டும் ஆச்சரியப் பட்டவனாகவும் நின்றான் திருநாவுக்கரசு! ஆரியதாசவும் வேண்டுமென்றே!

“நான் உங்களிடம் காசு இருந்தால் ஐம்பது, அறுபதாயிரத்தினையும், தேசிய அடையாள அட்டையையும்: உங்கள் சிறிய வாகனங்கள், ஆம்!

மோட்டார் சைக்கிள் உட்பட ஓடக்கூடிய சாரதி அனுமதிப் பத்திரம் இருக்குதானே! அதனையும் எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள் என்றுதானே! சொன்னேன். அப்படிச் சொல்லியும் காசு எடுக்காமல் வந்து என்னிடம் ஏது காசு என்று சொல்லுகின்றீர்களே! நான் சொன்னதை முழுமையாகக் கேட்கவில்லையா?" என்றார்.

"இல்லையே! நான் சரியாகக் கேட்டனான்தானே! ஆனால் நீங்கள் காசைப்பற்றியோ, சாரதி அனுமதிப் பத்திரத்தினைப் பற்றியோ சொல்ல வில்லையே!"

"நான் சொன்னேன். ஒன்றில் நீங்க முழுமையாக நான் சொன்ன விடயங்களைக் கேட்கல்ல, இல்ல: நீங்க கேட்டாலும் மறந்து போயிட்டீங்க! சரி பரவாயில்லை, நாளையோ, அல்லது நாளை மறுநாளோ காசைக் கொண்டு கட்டுவோம். இப்போது நான் சொன்னது போல் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளைப் பாருங்க" என்று சொன்னதும்: திருநாவுக்கரசு தோழரின் சொல்லை மறுத்து வாதிடலாமா? ஏதோ அவர் சொல்லியபடியே செய்வோம் என்று எண்ணியவனாக: பெண்கள் ஓடக்கூடிய நல்ல கருமையான சைக்கிளைக் காட்டினான்.

"ஏன்! ஆண்கள் ஓடக்கூடிய மோட்டார் சைக்கிளில் விருப்பமில்லையா? அல்லது தங்கச்சியும், நீங்களும் ஓடலாமென்ற எண்ணத்தில், தங்கச்சியின் நிறத்திற்கு ஏற்றாற்போல கருமை நிறத்தில் தெரிவு செய்துள்ளீர்களா?" என்ற கேள்வியோடு, சிரித்தவாறே மேலும் நேரத்தை வீண்விரயம் செய்யமுடியாது என்ற எண்ணத்தோடு: திருநாவுக்கரசுவை அழைத்துக் கொண்டு தரகுக் காட்சியறையின் பொறுப்பாளரைக் கண்டு எல்லா விடயங்களையும் பேசியதன் அடிப்படையில், திருநாவுக்கரசு காட்டிய சைக்கிளுக்கு முற்பணமாக ஒரு இலட்சம் ரூபாயினைக் (100,000/=) கட்டியும், தவணையடிப்படையில் மீதிப் பணத்தினைக் கட்ட வேண்டுமென்ற நிபந்தனைப்படி படிவத்தில் திருநாவுக்கரசினைக் கையொப்பம் வைக்கச் சொல்லியும், மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்து திருநாவுக்கரசுவிடம் கொடுத்து:

"நீங்கள் ஒன்றையும் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். நான் சும்மா ஒப்புக்காக விளையாட்டாகச் சொன்னேன். சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு இரவாகும் முன் வீட்டிற்குப் போங்கள். சாரதி அனுமதிப் பத்திரம் இருக்கு தானே!"

"ஓமோம், அது எந்த நாளும் எனது மணிபர்சிலே இருக்கிறது. நல்ல

காலம் நான் முதன் முதலில் கொழும்பு போகும் போது ஏதோ தவறுதலாக வீட்டிலே வைத்தபடியே சென்றேன். இல்லையென்றால் அதையும் அன்று முச்சக்கரவண்டிக்காரரிடம் பறிகொடுத்திருப்பேன்." என்று ஆரம்ப நிகழ்வை ஞாபகப்படுத்தியும், மேலும் மனோகரி தன்னை வரச் சொன்ன விடயத்தையும், ஆரியதாசவிடம் சொன்னான். ஆரியதாசையும்:

"ஆமாம்! அதையும் நான் அறிவேன். தங்கச்சியிடம் நான் தான் உங்களைத் தனியே வரச் சொல்லும் என்று சொன்னேன். போகச் செலவுக் காக இக் காசை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிக் காசை எடுக்க எத்தனிக்கையில்:

"தயை கூர்ந்து காசை எடுக்காதீர்கள். என்னிடம் காசு இருக்கின்றது" என்று திருநாவுக்கரசு ஆரியதாசவைத் தடுத்தும், காசு வாங்க மறுத்துமுள்ளதனால்.

"சரி, நீங்கள் போற நாளைப் போனில் சொல்லிவிட்டு, இதே காந்திப் பூங்காவிடம் வாருங்க நான் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு ஏறாவூர் சென்று மாத்தறை போற பேருந்தில் ஆசனத்தையும் முன்கூட்டியே பதிவு செய்து ஏற்றிவிடுகின்றேன். சைக்கிளின் இலக்கத் தகடு கிடைத்ததும், ஆண்டு வரிப் பத்திரத்தினைப் பிரதேச செயலகத்தில் எடுக்கலாம். அம்மா, அப்பா இருவரிடமும் நான் நலன் கேட்டதாகச் சொல்லுங்க" எனக் கூறி திருநாவுக்கரசுவை அனுப்பி வைத்தார் ஆரியதாச.

மாலை ஆறரை மணிபோல், திருநாவுக்கரசு வீட்டில் புது மோட்டார் சைக்கிளுடன் வந்திறங்கியதும்,

"இங்கே! பார்த்தீர்களா, மகன் நம்மிடம் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் புது மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கி வாறான். முழுக் காசையும் கட்டி வாங்கி வாறானா இல்ல, கொஞ்சக் காசுக் கட்டி மாசா மாசம் கட்டுற என்று வாங்கித்து வாறானா என்று தெரியல்லையே!"

"சரி எப்படி வாங்கி வந்தால் என்ன? நல்லது தானே!"

"நானும் பிழை என்று உங்களிட்ட சொல்லல்ல. நம்மட்டச் சொல்லாமல் வாங்கி வாறானே என்று தான் சொன்னேன். ஆனால் நம்மிடம் சொல்லியிருந்தால் வாங்க வேண்டாமென்றா சொல்லியிருப்போம். அவருக்கென்றொன்று வேணும்தானே" என்று பலவிதமான எண்ணத்தில் இருந்தவர்களிடம்:

"அம்மா! இந்தத் தோழர் செய்த வேலையக் கேளுங்க அம்மா! என்னை

தேசிய அடையாள அட்டையை எடுத்துக் கொண்டு காந்திப் பூங்காவிற்கு வாருங்கள் என்று மட்டுந்தான் சொன்னார். நான் அங்கே போனதும், என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு மோட்டார் சைக்கிள் காட்சியறையில் ஒரு இலட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்து வாங்கித் தந்து, ஒன்றையும் யோசிக்காமல் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள் என்று சொன்னார். இப்படி ஒன்றிற்குத்தான் அழைக்கின்றார் எனத் தெரிந்திருந்தால் நான் போயிருக்கவேமாட்டன்.”

“தங்கச்சியைக் கல்யாணம் கட்டப் போற மைத்துனருக்கு நம்மட தமிழர்களின் நடைமுறைப்படி பெரிதாக ஆதன, சீதனமில்லாவிட்டாலும், ஒரு குடிசை வீடு வளவாவது பெண்ணுக்குச் சீதனம் கொடுப்பார்கள் தானே! அதனால் மைத்துனருக்கு இதையாவது கொடுப்போம் என்ற எண்ணத்தில் வாங்கித் தந்துள்ளார் போலும்.

“அடே மகன்! உன்ர தொடர்பு அந்தத் தம்பிக்கு ஏற்பட்ட பிறகு, இந்தக் குறுகிய நான்காறு மாத காலப் பகுதிக்குள் அவர் உனக்காக எவ்வளவு தான் பணத்தை செலவு செய்துள்ளார்” என்று சொன்னார் சிவநாதன் அவர்கள்.

இதனையடுத்து, திருநாவுக்கரசு மனோகரியின் அழைப்பின் காரணமாக கைத்துக்காகச் சில சாமான்களையும் வாங்கிக் கொண்டு, முன்கூட்டியே மனோகரிக்கு அறிவித்துவிட்டும், ஆரியதாசு சொன்னது போல் மட்டுநகர் சென்று அவருடன், ஏறாவுரிலுள்ள மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தடியில் இருந்து மாத்தறை செல்லும் பேரூந்தில் முன்பதிவு செய்த ஆசன வசதியோடு ஆரியதாசு ஏற்றிவிடப் பயணமானார். பயணத்தில் எதுவித அலுப்புச் சலிப்புமில்லாமல் பேரூந்தில் அமர்ந்து பயணித்தவர்களில் அநேகமானோர் சிங்கள ஆண்களும், பெண்களும், நன்கு தமிழ் பேசக்கூடியவர்களுமே பயணித்தனர். இடையில் ஏறியவர்களும், இறங்கியவர்களும் தமிழர்களும், இஸ்லாமியர்களும் தான்.

மாகோயாச் சந்தியில் இருந்தும், மேலும் விபுலைச் சந்தி வரையும் ஒரு சில வியாபார இஸ்லாமியர்கள் ஏறினர், இறங்கினர். அதன்பின் விபுலைச் சந்தியில் இருந்து மாத்தறை போகும் வரை பேரூந்தில் சிங்களவர்களே தொடர்ந்து இருந்து வந்தனர். சிங்களவர்களானாலும் திருநாவுக்கரசுடன் பக்கத்தக்குப் பக்கமான ஆசனத்தில் இருந்தவர்கள் நடுத்தர வயது ஆண்கள் பெண்களே இவர்கள். திருநாவுக்கரசுடன் நன்கு கதைத்துப் பேசியும், தாங்கள் கொண்டு சென்ற சில நொறுக்குத் தீனிகளையும், குடிநீர், தேனீர் போன்றவற்றையும் கொடுத்தும் சென்றனர்.

இதனிடையே ஆரியதாசவும் சிவநாதன், அழகம்மா ஆகியோரும் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு திருநாவுக்கரசுவின் பயண நிலவரம் பற்றிக் கேட்டறிந்தபடி இருந்தனர். பஸ்சும் இரு இடங்களில் தேனீருக்காகவும், சாப்பாட்டிற்காகவும் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் தரித்து நின்றாலும், மாலை ஆறு மணிபோல் மாத்தறை பேரூந்து நிலையத்தினை அடைந்தது. பேரூந்து நின்றதும் பயணிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக இறங்கிக் கொண்டிருக்க, திருநாவுக்கரசு மாத்திரம் ஆட்கள் இறங்கட்டும், நாம் ஆறுதலாக இறங்கலாம் என்று இருந்தவனிடம், பின்பக்கமாக வந்த மனோகரி:

“என்ன பஸ்ஸால் இறங்காமல், திரும்பவும் மட்டக்களப்பிற்குப் போகலாம் என்ற எண்ணமா? அப்படியென்றாலும் பஸ் உடனே திரும்பாது நாளைக் காலைதான் திரும்பும், இறங்குங்க வீடு போக”

மனோகரி எதுவித சலனமோ, கட்டுமீறிய காதல், உணர்ச்சி, அச்சம், நாணம் என்பன போன்ற எந்தவொரு அபிநயங்களும்மில்லாமல் இயல்பாக நாலு, பத்து வருடங்களாகத் திருமணம் செய்து வாழ்ந்த ஒரு மனைவியைப் போல உரையாடியும், திருநாவுக்கரசுவினை தனது பெண்கள் ஓடும் மோட்டார் சைக்கிளில் அழைத்தும் சென்றாள். இதற்குள் மனோகரி பஸ்ஸில் ஏறியதையும், தன்னிடம் வந்ததையும் அறியாமல் இருந்த திருநாவுக்கரசுவிற்கு மனோகரி எதிர்பாராமல் வந்ததையும், அவள் கிண்டலாகப் பேசியதையும் கேட்டதும் மனதிலே மகிழ்சியையும் வெட்கத்தையும் உண்டுபண்ணின. மேலும் இதற்கு முன்னர் சந்தித்த வேளைகளில் அவள் இவ்வாறு பேசியதில்லை. இதனால் மனோகரியின் மோட்டார் சைக்கிளில் அமர்ந்திருந்தவன் எதையும் பேசாமல் கசாப்புக் கடைக்கு இழுத்துச் செல்லும் ஆட்டின் நிலையிலே இருந்தவனிடம், மனோகரி:

“என்ன எதையும் பேசாமல் வாறீர்கள்.? நான் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு கொல்லப் போகின்றேன் என்ற பயமா?, அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் செய்துவிடமாட்டோம் பயப்படாமல் வாருங்கள்” என்று மேலும் கிண்டல் செய்ததும், சிரித்தவனாக:

“இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? என்பது போல் அமைதியாக, அப்பாலியாக இருந்த நீங்க, இப்போ இப்படியெல்லாம் கிண்டலாகப் பேசுவதையிட்டு ஆச்சரியமும், மறுபக்கம் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கின்றது.” என்று சொன்னான்.

“எனக்குப் பூனை என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்று விளங்கவில்லையே” என மனோகரி கூறியதும்: அதனை தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாகச் சொல்லி விளங்கப்படுத்தியதும், மனோகரி திருநாவுக்கரசின் கன்னத்தில் கிள்ளி, ஆம்! ஒரு கையால் மோட்டார் சைக்கிளைப்பிடித்துக் கொண்டும், ஒரு கையால் கன்னத்தைக் கிள்ளியும், தன்னை மறந்த நிலையில் வாய் விட்டுச் சிரித்தும்:

“மாத்தையா! அப்படி “அகிங்ஸ்க்க” மாதிரி இருந்தது அப்போது! ஆனா இப்ப ஓயா மகே மாத்தையா! மணமாலையா!” என்று சிங்களத்திலும், தமிழிலும் சொல்லிச் சிரித்தாள். இவர்களின் கிண்டல், கேலிகளினிடையே மனோகரியின் வீடு அண்மித்ததும், இருவரும் அமைதியாக இறங்கி வீட்டினுள் சென்றனர். வீட்டினுள் சென்ற திருநாவுக்கரசினை இன்முகத்தோடு கைகூப்பி வரவேற்ற மனோகரியின் தாயும், தந்தையும் உள்பூர்வமாக மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்ததோடு, திருநாவுக்கரசவிற்கு தண்ணீரும், தேனீரும் குடிக்கக் கொடுத்தும், சிங்கள மொழியிலே புத்தே புத்தே என விழித்தும்: சிலதைக் கேட்க அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளில் சிலவற்றிற்கு சிங்களத்தில் பதில் சொல்ல, இடையில் வந்த மனோகரி:

தாய், தந்தையர் கேட்ட விடயங்களை திருநாவுக்கரசவிற்குத் தமிழில் விளங்கப்படுத்தியும், திருநாவுக்கரசு சொன்ன பதில்களைத் தாய், தந்தையருக்கு சிங்களத்தில் விளங்கப்படுத்தியும் உரையாடி அன்று இரவு உண்டு, தங்கி மறுநாட் காலை, மனோகரி திருநாவுக்கரசவை தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு மாத்தறை நகரின் கடைத் தெருக்கள், சந்தைகள், புகையிரத நிலையம் போன்ற பல இடங்களைக் காட்டியும் மேலும் சில உறவுக்காரர்களின் இல்லங்கள் மற்றும் தனது சிநேகிதியின் இல்லம் எனச் சென்று இவர்தான் எனது மாத்தையா எனச் சொல்லி அறிமுகப்படுத்தியும்!, நாங்கள் திருமணம் செய்தபின் மட்டக்களப்பில் எனது மாத்தையாவின் வீட்டிலேதான் வாழப்போகின்றோம் இருந்தும்! அம்மா, அப்பாவையும் உங்களையும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துத் தங்கித்தான் செல்வோமென்று கூறியும், தனக்கு மோட்டார் சைக்கிளைத் தந்துதவிய இணைபிரியாத் தோழியும், சக மாணவியுமாகியவரின் வீட்டிலே மதியச் சாப்பாட்டினை அவர்களின் கட்டாயத்தின் பேரிலும் உண்டனர்.

சாப்பிட்ட பின்னர் சிறிது நேரம் மூவருமாக இருந்து உரையாடிவிட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு இருவரும் மாலையாகும்வரை கடற்கரையில் இருந்து தங்களுக்கு பிடித்தமானவற்றை பேசியும், தெரிந்துகொண்டுவிட்டு, மாலை ஐந்து மணியைக் கடந்ததும், தனது தோழியின் வீட்டிற்குச்

சென்று அவளது மோட்டார் சைக்கிளைக் கொடுத்துவிட்டு, விடைபெற்று அவர்களது வீடு வெகு தூரத்தில் இல்லாதபடியால், இருவரும் கால்நடையாகவே அங்கிருந்து புறப்பட்டு வீடு வந்தனர்.

இத்தனை நேரமாகியும் மதியச் சாப்பாட்டிற்கு ஏன் வரவில்லை என்றோ, இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போனீர்கள் என்றோ தாயோ, தந்தையோ மனோகரியிடம் கேட்கவில்லை. காரணம் தாய், தந்தையர் இருவரினது ஏற்பாட்டிலும், அனுமதியின் பேரிலுமே அங்கு சென்று திரும்பினர் மனோகரியை யாரும் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும், வாழ வேண்டும் எனச் சொல்லியதில்லை. ஆனால் தாய், தந்தை, தனயன் ஆகிய மூவரினதும் இயல்பான நடையுடை, வாழ்க்கை எதுவோ, அதுதான் மனோகரியின் இயல்பான செயற்பாடுகளும், வாழ்க்கையுமாக இருந்தது. ஆனால் கடுமையான குறும்புக்காரி! சிநேகிதிகளிடமும், நெருங்கிப் பழகும் உறவினர்களிடமும் ஓயாது கிண்டல் கேலி பண்ணியபடியே நடந்து கொள்வாள்.

சுத்தித் திரிந்து வந்த இருவரும், மனோகரியின் தாய், தந்தையரும் அன்று இரவுச் சாப்பாட்டினை உண்டு உறங்கினாலும், முன்கூட்டியே எண்ணியருந்த எண்ணப்படி அதிகாலையில் எழுந்து காலைக் கடன்கள் முதல் காலைச் சாப்பாடென முடித்தும் பயணத்திற்கான ஏற்பாட்டுடன் நால்வரும் முச்சக்கரவண்டி ஒன்றில் ஏறி பஸ் நிலையம் வந்து, பஸ் ஏறியும் பயணித்து தங்களையே அறியாதபடி மனோகரியின் தாய்க்கும், தந்தைக்கும் அலுப்பும், களைப்பும் ஏற்பட்டது. ஆனால் மனோகரிக்கும், திருநாவுக்கரசிற்கும் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. காரணம் வயதும், இளமையுமே.

இந்நிலையில் மாலை ஏழு மணியளவில் பஸ் ஏறாவுவர் வந்ததும், ஏறாவுரில் ஆரியதாச அவர்கள் வைத்தியரின் காரைக் கொண்டு வந்து பஸ்ஸில் வருபவர்களை ஏற்றிப்போக காத்துப் பார்த்து நின்றார். நின்றவர் தந்தை, திருநாவுக்கரசு ஆகியோர் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்குவதைக் கண்டதும் வேகமாக அவர்களிடம் வந்து கைப் பைகளை வாங்கிக் கொண்டு காரில் வைத்துவிட்டு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு அங்கேயிருந்த தேனீர்க் கடை ஒன்றினுள் இருக்க வைத்து, கடைக்காரரிடம்

“முதலாளி! தயிர்ப் பானைகள் இருக்கல்லவா?”

“தயிர்ப் பானைகள் இல்லை, தயிர்ச் சட்டிகள் தான் இருக்கின்றது. ஒரு சட்டி நூறு ரூபாய் தான்” என்றார் கடைக்கார முதலாளி.

“பரவாயில்லை. ஒரு சட்டித் தயிரை எடுத்து ஐந்து பேருக்கும் அடித்துத் தாருங்கள்” என்று சொல்லியதன்பேரில் கடைக்காரர் தயிரை மண் கிளாஸ் ஐந்தை எடுத்து ஐந்திலும் இட்டு, அளவாய்ச் சீனியும் போட்டு கொஞ்சமாக கித்துள் பாணியையும் தனியாகக் கொடுத்தார் ஆரியதாசயின் அம்மாவும், அப்பாவும் விரும்பிக் குடித்தவர்கள், அவர்களுக்கிருந்த களைப்பு எங்கே ஓடி மறைந்ததோ தெரியவில்லை எனும் அளவிற்க்கு உடலில் தென்பும் உற்சாகமுமாக இருந்தது.

இதன்பின் ஆரியதாச அவர்கள் திருநாவுக்கரசவிடம் கார்ச் சாவியைக் கொடுத்துக் “காரை எடுங்கள்” என்றார். இதனைச் சொன்னதும் அண்ணன் கிண்டலாகவே சொல்லுகிறார். அப்படித்தான் என்றாலும் இவரால் இந்தக் காரை ஓட்ட முடியுமா? என்ற கேள்வியோடும், அலட்சியத்தோடும் மனோகரி காரில் ஏறினா. இவளுக்கிருந்த அலட்சியமும், கேள்வியுந்தான் ஆரியதாசயின் அம்மா, அப்பாவிற் குமிருந்தது. ஆனால் எதுவித மறுப்பும் பயமுமில்லாமல் காரின் சாவியைப் பெற்றுக் கொண்ட திருநாவுக்கரச காரின் முன் ஆசனத்தில் ஏறி அமர்ந்து பாதுகாப்புப் பட்டியையும் எடுத்திழுத்து உடலின் முன்பாக மாட்டிக்கொண்டு காரை இயக்கி எந்தவித தடுமாற்றமுமின்றி ஓட்டிக் கொண்டிருக்க, மனோகரிக்கு உணர்ச்சி மேலீட்டால் காரில் இருக்கும் அனைவரையும் பொருட்படுத்தாது திருநாவுக்கரசவை கட்டிப் பிடித்து முத்தமிடவேண்டும் போல் தோன்றியது. அப்பாவி போல் இருந்த இவரிடமா? இந்த ஆற்றல் எல்லாம் இருக்கின்றது. எனக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டதே, தெரிந்திருந்தால் நான் அண்ணன் அமர்ந்துள்ள முன் ஆசனத்திலல்லவா அவர்கூட அவருக்கருகில் அமர்ந்திருப்பேன். சரி! இப்போதும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை என்ற மன ஆறுதலோடும், துணிவோடும்:

“அண்ணா! நான் முன் சீற்றில் இருந்து வரட்டுமா? அப்படி இருந்தால் எனக்கு இந்த ஊர்கள், நகரங்களைப் பார்க்கலாந்தானே!”

“சரி, தோழர்! காரைச் சற்று நிறுத்துங்கள். பிள்ளை மனோகரி இங்கே வந்து இருக்கப்போறாவாம்” என்றதும், திருநாவுக்கரச காரை வீதியின் ஓரமாக நிறுத்த, மனோகரி துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் முன் சீற்றில் ஏறி அமர்ந்தாள். முன் சீற்றில் அமர்ந்தாலும் திருநாவுக்கரசிடம் எதையும் கதைக்காமல் ஓரிரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டபடியும், அண்ணன், அம்மா, அப்பா ஆகியோர் முன்னிலையில் அநாவசியமாக உரையாடுவது அழகல்ல என்ற எண்ணத்தில் மனோகரி

இருந்தாலும், கார் வெளிக்கிட்ட ஏறாவூரில் இருந்து திருநாவுக்கரசுவின் இல்லம் வரும்வரை இவர்கள் நான்கு பேரும் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் உரையாடியே வரலாயினர். இந்த உரையாடலுக்கிடையிலே திருநாவுக்கரசுவின் படலையில் கார் வந்து நின்றது.

கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டதும், சிவநாதனும், அழகம்மாவும் படலையைத் திறந்து பார்த்தபோது நிலவொளியில் காரின் சாரதியின் ஆசனத்தில் மகன் திருநாவுக்கரசுவும், பக்கத்திலே மருமகள் மனோகரியும் அமர்ந்திருந்தா. இக் காட்சியைக் கண்டதும் இருவருக்கும் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியாக இருந்தது! இருந்தும் அதனை வெளிக்காட்டாது பின்சீற்றிலே வலதுபக்க கண்ணாடியருகாக அமர்ந்திருந்த மனோகரியின் தாய் மாலினி இறங்கி வர, அழகம்மா போய் அவளைக் கட்டியணைத்து வளவினுள் அழைத்துச் சென்றா. இதனைத் தொடர்ந்து சிவநாதனும் பதிலுக்கு ஆரியதாசவையும், தந்தையான பிரேமதிலக்க அவர்களையும் வாருங்கள் என அழைத்துச் சென்றார்.

இறுதியாக இருந்த இவர்களை யாரும் அழைக்க வரப்போவதில்லை. யாரும் அழைக்கவும் இல்லை தாங்கள் இருவருமாக இறங்கி ஏதோ கதைத்தவாறும், சிரித்தவாறும் சென்றனர். முன்னால் சென்றவர்களுக்கும் இதுதான் நடக்கும் என்பது தெரிந்திருந்ததனாலே அவர்கள் முன்னமே சென்றிருந்தனர்.

இவர்கள் அனைவரும் வருவதை அறிந்திருந்ததனாலும், அதற்கு தயாராவதற்காக, வெடிக்காரர் ஒருவரிடம் சொல்லிவைத்து வாங்கிய மான் இறைச்சியை குழம்புக்கறி வைத்தும், வழுவிலங்காய் ஆக்கல், இறால் வறட்டல், மரவள்ளிக் கிழங்கு ஆணமென ஆக்கி வைத்த கறிகளுடனும், தயிர் வாழைப்பழங்களோடு கூடிய உணவை அழகம்ம உண்ணக் கொடுத்தும், அவர்கள் கறிகளைச் சாப்பிட்டு இறுதியிலே:

“இந்தத் தயிரையும், தேங்காய்ப் பாலையும், வாழைப் பழத்தினையும் உண்டு பாருங்கள்” எனக் கட்டாயப்படுத்தி மச்சாள் மாலினி, மருமகள் மனோகரி, அண்ணன் பிரேமதிலக்க ஆகிய மூவருக்கும் உண்ணக் கொடுத்தா. ஆனால், ஆரியதாச இவர்கள் கட்டாயப்படுத்தாமலே பெற்று மனவிருப்பத்தோடும், முன்கூட்டியே உண்டு பழகிய பழக்கத்தினாலும் அந்தச் சுவையை நாக்கு அறிந்திருந்ததாலும் உண்டு மகிழ்ந்தார். உணவை உண்டவர்கள் அநேகமான நேரம் உரையாடியிருக்காமல் பயணம் பண்ணிய களைப்பிலே அவர்களுக்கு அவர்களுக்கெனப் போட்டுக்

கொடுத்த பாய், தலையணைப் படுக்கையிலே வீழ்ந்து உணர்வற்று விடியும்வரை உறங்கினர்.

ஆனால் வீட்டுக்காரரான சிவநாதனும், அழகம்மாவும் சற்று தாமதித்தே உறங்கினர். உறங்கியவர்களில் ஆரியதாச காலையில் வேளைக்கு எழுந்து செயலகம் சென்றார். ஏனையவர்கள் நேரங் கடந்தெழுந்து வந்த வீட்டில் நான்காறு நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள்.

10

மாத்தறை இருந்து வரும் தனது தாய், தந்தையர் ஆகியோரை பஸ்சிலே சென்று பஸ்சிலே கூட்டிவர இருந்த ஆரியதாசவை! அவரது நண்பர் வைத்தியர் கொல்வின் சில்வா:

“சகோதரயா! எனக்கு இன்றும் நாளையும் விடுமுறைதான். அப்படி அவசரமாக மருத்துவமனை போகவேண்டி வந்தாலும் அதனை நான் சமாளித்து எப்படியோ போய் வருவேன். அதனால் நீங்கள் காரை எடுத்துக் கொண்டு போய், அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு, தோழர் திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டிலே விட்டு நீங்களும் அங்கே தங்கி நில்லுங்கள். நின்று அம்மா, அப்பா இருவரும் வந்திருக்கும் போதே உங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையையும் சொல்லுங்கள். சொன்னால்தானே வீண் அலைச்சல் இல்லாமலும், செலவுமில்லாமல் இரு விடயங்களையும் ஒரே நாளில் முடிக்கலாம்” என்று வைத்தியர் கொல்வின் சில்வா அவர்கள் சொன்னதும், ஆரியதாச.

“கார் கொண்டுபோய் வருபவர்களை ஏற்றிவருவதனால், நீங்களும் வாருங்கள் வந்தால் எனது விடயத்தினை நான் கதைப்பதைவிட, நீங்களே அம்மா, அப்பா இருவரிடமும் கதைக்கலாம். நான் கதைக்க விரும்பவில்லை. அதனால் வாரீர்களா?” என்றதும்

“நான் வரலாம். ஆனால், மிச்சம் தூரத்தில் இருந்து கஸ்ரப்பட்டு வருபவர்கள், மேலும் காரில் நெரிசலால் கஸ்ரப்பட்டல்லவா பயணம் பண்ண வேண்டிவரும்! அம்மா, அப்பா, தங்கை, திருநாவுக்கரசு தோழர், நாமிருவர் என எல்லாம் ஆறுபேரல்லவா? பின் சீற்றில் மூவர்

அமர்ந்திருந்தும், முன்சீற்றில் ஒருவரும், றைவிங் செய்பவருடன் ஐந்துபேர் வந்தால்த் தான் ஆறுதலாக இருக்கும். அதனால் நீங்கள் மட்டும் போய் வாருங்கள்” என்று வைத்தியர் சொல்ல. அதனை ஏற்றுக் கொண்டபடியே ஆரியதாச காரை எடுத்துச் சென்றார்.

சென்றவர் வேலை முடிந்ததும், காரை வைத்துக்கொண்டு இங்கே நிற்பது சரியில்லை என்ற எண்ணத்தினால். திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டில் இருந்து அதிகாலை எழுந்து செயலத்தில் முக்கியமான எழுத்து வேலைகள் இருக்கின்றது. அதனால் நான் போயிற்று நாளையறுநாள் வருகின்றேன் என்று பொய் கூறிவிட்டு தாங்கள் தரித்து தங்கியிருக்கும் வாடகை வீட்டிற்கே வந்தார்.

வாடகை வீட்டில் வைத்தியரும் வெஷாக் விடுமுறை காரணமாக மருத்துவமனை போகாமல் நின்றவர். ஆரியதாச அவசரமாகக் காலையிலேயே காரை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தோடி வருவதைக் கண்டு:

“என்ன அவ்வளவு அவசரமாக ஓடி வருகின்றீர்கள்? இன்று முற்றாக அம்மா, அப்பா, தங்கை எல்லோருடனும் இருந்து மகிழ்ச்சியாக உரையாடி, எல்லோருமிருந்து உணவருந்தியிருக்கலாந்தானே! அதன் பின்னர் ஆறுதலாக மாலை ஆறுமணி போல வந்திருக்கலாந்தானே!”

“வந்திருக்கலாம். ஆனால், உங்களுக்கு திடீர் என்று அவசர கிசிச்சை ஏதும் செய்ய வேண்டி அல்லது சோதிக்க வேண்டி வந்தால் கார் வேண்டாமல்லவா? நான் எதுவித முக்கியமான வேலையுமில்லாமல் நின்றாலும், காரையும் வைத்துக் கொண்டு நிற்க ஏலுமா?”

“சரி. அதுபோக உங்களது விடயத்தைப் பற்றி அவர்களிடம் கூறவில்லையா?”

“நான் தானே உங்ககிட்ட சொன்னேனே. என்ற பிரச்சினையை நான் அவங்ககிட்ட சொல்லாம நீங்க சொன்னீங்க எண்டாத்தான் சரியா இருக்குமென்று. மறந்து போயிட்டிங்களா?” என்று ஆரியதாச வெட்கப் பட்டுக் கொண்டே தனது நண்பனை பார்த்துக் கூறியதும், அந்த வெட்கத் தைப் புரிந்துகொண்ட தன் நண்பன்:

“ஆமா! ஆமா! உண்மையிலே நான் மறந்தே போயிட்டன். சரி இன்னைக்கு லீவுதானே! பின்னேரம் ஐந்து மணி போல அம்மாவையும், அப்பாவையும் இங்க வரச் சொல்லுவம். அவர்கள் வந்தால் இங்கே

நின்று இரவுச் சாப்பாட்டினையும் சாப்பிட வசதியாய் இருக்கும். இன்றைய நாளை விட்டோமானால், நாம் இருவருக்கும் விடுமுறையே இல்லை. ஆம்! நீங்கள் செயலகம் செல்ல வேண்டும். நான் மருத்துவமனை போக வேண்டும். போய் மாலை வந்தாலும் இதுபோல் இருக்காது. இந்தப் பிரச்சினை இப்படியே கிடப்பில் கிடக்கும். அதனால் திருநாவுக்கரசு தோழருக்கு தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி அம்மா, அப்பா இருவரையும் பிற்பகல் நான்கு மணிபோல் ஒரு ஓட்டோவைப் பிடித்துக் ஏற்றி நமது இடத்திற்கு அனுப்பிவிடச் சொல்லுவோம்.” என்று வைத்தியர் கொல்வின் சில்வா சொல்ல.

ஆரியதாச அவர்களும், மனோகரிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி, வைத்தியர் அவர்கள் சொல்லியபடி, அம்மா, அப்பா இருவரையும் அனுப்பி விடுங்கள். நீங்கள் வராமல் அங்கேயே நில்லுங்கள். மூவரும் இங்கே வந்தால், வீட்டிலுள்ளவர்கள் எங்களை தவறாக நினைத்துக் கொள்வார்கள். அதனால் அம்மா, அப்பா இருவரையும் ஒரு ஆட்டோ பிடித்து அனுப்பி வைப்புகள். இடம் திருநாவுக்கரசு தோழருக்கு சொல்லுகின்றேன் அவருக்கு அது தெரியும். அவரிடம் சொல்லிவிடும் என்று மனோகரியிடமும், திருநாவுக்கரசுவிருக்கு அழைப்பை எடுத்து தாயையும், தந்தையையும் அனுப்பி வைக்குமாறு கூறி தங்களது இருப்பிடத்தின் முகவரியைக் கூறினார். இதே நேரம் வைத்தியர் தனது நண்பரான சட்டத்தரணி ஒருவரையும் கண்டிப்பாகத் தங்கள் இடத்திற்கு இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு வாருங்கள் என்று அறிவித்திருந்தார். இதனோடு நின்றுவிடாமல் வருபவர்கள் மூவருக்கும் இரவுச் சாப்பாட்டினைக் கொடுப்பதற்கான பிஞ்சிப் பலாக்காய் (பொலஸ்) ஆம்! இவர்க் இருவர் உட்பட வருபவர்கள் மூவருக்கும் இதன்மீதுதான் நல்ல விருப்பம் என்பதனால் பிஞ்சுப் பலாக்காய், இறால், தயிர், கித்துள் பாணிக்குப் பதிலாக தமிழர்களின் முறைப்படி பழம், சீனி, பப்படம், ஊறுகாய் என வாங்கியும் இராச் சமையலுக்கான ஒழுங்கினைச் செய்தனர்.

இவர்கள் இருவரும் நல்ல சுவைபட மீன், இறைச்சியை விட மரக்கறி வகைகளை தரமான மறையிலே சமைப்பார்கள். அடுத்து இவர்கள் இருவரினதும் வழமையான சமையல் மிகமிக எளிமையானதாகவும், சிக்கனமானதாகவுமே இருக்கும். ஏனையவர்களைப் போல் கண்டவற்றையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு சமைக்கவும் மாட்டார்கள், அளவுக்கதிகமாகவும் சமைக்கமாட்டார்கள். விசேடமாக மட்டக்களப்பிற்கு வந்ததன் பின் காலைச் சாப்பாட்டினைப் பழஞ்சோறும், தேங்காய்ப்

பால், ஊறுகாயும் அல்லது தயிர், பழஞ்சோறு என உண்ணவும் பழகிக் கொண்டனர். இதனை திருநாவுக்கரசின் தொடர்பின் ஊடாகவே கற்றுக் கொண்டனர்.

“தோழர் நீங்கள் வழமையாக வீட்டிலே என்ன சாப்பிடுவீர்கள்”

என்று இராஜகிரியவில் இவர்கள் சாப்பிடும்போது கேட்டபோது: நானும், வீட்டில் உள்ள அம்மா, அப்பாவும் தினமும் மூன்றுவேளையும் சோறுதான் சாப்பிடுவோம். நாங்கள் மட்டுமல்ல, எங்கள் ஊர்ப் பகுதிகளிலுள்ளோரில் பலர் மூன்று வேளையும் சோறே சாப்பிடுவார்கள். அதிலும் குறிப்பாக காலை உணவாக இருந்தால் பழஞ்சோற்றில் தயிர் அல்லது ஊறுகாய் சேர்த்தே சாப்பிடுவோம். இப்படிக்காலை உணவை பழஞ்சோற்று உணவாக உண்பதனால், உடலில் எந்தவித வாய்வுத் தொல்லையோ, வேறு எந்தவித தொல்லைகளோ இல்லாமல், அன்று முற்றாக உடல்நிலை நன்றாகவே இருக்குமென்று சொன்னதை ஆரியதாசவும் கைக்கொண்டு உண்டுவந்தது மட்டுமில்லாமல், ஆங்கில வைத்தியத்தையே கற்றுக் கொண்ட ஒரு வைத்திய நிபுணரையும் உண்ண உட்படுத்திவிட்டார்.

அடுத்து வைத்தியரின் ஆலோசனையின் பேரில் வரவழைக்கப்பட்ட ஆரியதாசையின் அம்மாவும், அப்பாவும் மாலை முச்சக்கரவண்டியில் வந்து விட்டனர். பின்னாலேயே புதிய மோட்டார் சைக்கிளில் தனது சகோதரியும், திருநாவுக்கரசும் வந்திருந்தனர். எனினும் அவர்கள் வந்தது, முச்சக்கரவண்டி ஓட்டுனரிடம் கூறிய விலாசத்தில் ஏதும் தவறு நடந்துவிட்டால் தொலை பேசியில் தொடர்புகொண்டு இடத்தை கண்டுபிடித்தாவது கூட்டிக் கொண்டு போய் தங்களிடம் சேர்க்கலாமே என்ற நல்லெண்ணத்தில் தான் என்று கூறினர்.

ஆரியதாசவின் அம்மாவும், அப்பாவும் சொன்ன மாதிரிவந்துவிட்டனர். ஆனால் சட்டத்தரணியவர் வரவில்லை காரணம், தனக்கு முக்கியமானதொரு வழக்கு ஓரிரு நாளில் இருப்பதனால் அந்த வழக்கு விடயமான குற்றவியல் சட்டம் விடயமாகச் சிலதைப் படித்துத் தெரிந்து, குறிப்பெடுக்க வேண்டியதை தனக்கு மூத்த சட்டத்தரணியும், பயிற்றுவிப்பாளருமானவர் பணித்திருப்பதனால் இன்றுவர முடியவில்லை. இந்த வழக்கு நாளை மறுநாள் முடிந்ததும் வருகின்றேன் என்று அறிவித்திருந்தா. இதனால் வந்த விருந்தினர்களான ஆரியதாசையின் அம்மா, அப்பா இருவருடன் தாங்களும் இணைந்து இரவு உணவை உண்டு முடித்ததும் வைத்தியர்

அவர்கள்: ஆரியதாச அவர்களின் அம்மா, அப்பா இருவரிடமும்:

“முக்கியமான விடயம் ஒன்றினைப் பற்றிக் கூறவே உங்களை வரச் சொன்னேன். அது யாதெனில்: உங்கள் மகனும் எனது தோழருமான ஆரியதாச அவர்களை நமது பகுதி திக்வெல்லையைச் சேர்ந்த இளம் சட்டத்தரணியான இஸ்லாமியச் சகோதரி ஒருவர், எப்படியும் நானறிய நான்கு ஐந்து வருடங்களாக விரும்பித் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு கேட்டு வற்புறுத்தி வருகின்றா! இவர் சட்டத்தரணி மட்டுமல்ல, எங்கள் பொதுவுடைமை அமைப்பின் இளைஞர் பிரிவுச் செயலாளருமாவார். ஆனால் தோழருக்கும் விருப்பம் இருக்கின்றது. தங்கை மனோகரி இருக்கும்போது அவரின் திருமணத்தின் பின்னே அம்மா, அப்பா இருவரிடமும் கேட்டு அவர்கள் சம்மதித்தால் மட்டுமே திருமணம் செய்ய முடியும். அதற்குள் தங்கச்சிக்கு முன்னும், அம்மா, அப்பா சம்மதமில்லாமலும் என்னால் உங்களைத் திருமணம்செய்யத் தற்போதைக்கு முடியாது! என்று கூறியே வருடங்களைக் கடத்திவருகின்றார். அந்தச் சகோதரி சட்டக் கல்லூரிக்குப் போக நாலாறு மாதங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட காதல் தொடர்பு, ஆனால், அந்தச் சகோதரி சட்டக் கல்லூரியில் இருந்து வெளிக்கிட்டு இப்போது இங்கே மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்திலே சத்தியப்பிரமாணம் பண்ணி, தனது சிநேகிதியும் மூத்த சட்டத்தரணியுமானவரின் வீட்டிலே தங்கி, அவரின் பயிற்சியிலே வழக்குகளைப் பேசி வருகின்றா” என்று நீண்டதோர் உரையாகக் கூறி நிறுத்தினார் வைத்தியர் கொல்வின் சில்வா.

வைத்தியர் கூறிய விடயங்களை மிக அக்கறை, ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆரியதாசையின் தந்தை:

“மகன் திருமணம் முடிக்க நாங்கள் என்ன விரும்பாமல் இருப்போமா? மனோகரி மகளுக்குத்தான் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளதே. அதனால் மகன் இன்னுமிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே! எனது பிள்ளைகள் இருவரும் எதை விரும்பினாலும், எதைச் செய்ய எண்ணினாலும், நாங்கள் இருவரும் அவர்களின் விருப்பத்திற்கும், எண்ணத்திற்கும் எதிர்மாறாக இருக்கமாட்டோம். காரணம் அவர்கள் எக்காலத்திலும் எங்களின் மனம் புண்படும்படி நடந்தவர்களல்ல. எங்கள் எண்ணமெல்லாம் எந்நிலையிலும் எங்காவது உடல்நலத்தோடும், தொல்லைகள் பிரச்சினைகள் இல்லாமல் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் இருவரினதும் ஆசை” என்று ஆரியதாசயின் தந்தை சொல்லி முடித்ததும், ஆரியதாசயின் தாய்,

“எனது மகன் எங்களுக்காகவும், தனது தங்கைக்காகவும் இத்தனை வருடங்கள் இருந்தது போதாதா? மகன் திருமணம் முடிக்க ஒரு அளவில் சம்மதம் தெரிவித்ததே எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் அந்தப் பெண் ஒரு இஸ்லாமியப் பெண் என்று சொல்லும்போது, அதனால் அந்தப் பெண்ணின் தாய், தந்தையர் அவர்களின் சமூகத்தினரால் பெரும் பிரச்சினைவரும். அப்படியில்லாமல் மகன் என்ன அவர்களின் சமயத்திற்க்கே போய் அப் பெண்ணை மணம் முடிக்கப் போறாரா? அப்படி அவர்களின் சமயத்திற்க்குப் போவதானால், செத்தாலும் சரி! இந்தக் கல்யாணத்திற்க்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்”. என்று தனது எண்ணத்தைச் சொன்னா.

இதன் பின்னே காலங்கடந்து ஞானம் பிறந்த நிலையாக, மனைவி சொன்னபின்புதான்! ஆரியதாசியின் தந்தையான பிரேமதிலக்க அவர்களும்:

“அதென்றால் சரிதான். மகன் அந்தப் பெண்ணுக்காக நமது பௌத்த சமயத்தைவிட்டு இஸ்லாத்திற்க்குப் போவதானால் நானும் சம்மதிக்க முடியாது! மாத்தையா” என்றார். அதற்கு வைத்தியர் அவர்கள்:

“நான் சொல்வதைப் பொறுமையாகக் கேளுங்கள். தோழர் ஆரியதாச அவர்கள் எமது சமயத்தைத் துறந்து இஸ்லாத்திற்க்குப் போவதுமில்லை. இதேபோல் அந்த இளம் சட்டத்தரணியான செல்வி. நாசிரா முஸ்தபா அவர்களும் எமது சமயமான பௌத்தத்திற்க்கு வரப்போறதுமில்லை. அவர்கள் இருவரும் சாதி, இனம், மதம் கடந்த (யதார்த்த) உண்மையான பொதுவுடைமைவாதிகள்! மட்டுமல்ல. நீங்கள் எழுப்பிய பிரச்சினையை அந்தப் பெண் ஆரியதாச சகோதரரை விரும்பிய ஆரம்பகாலத்திலே தோழரும், ஏன் நானுந்தான் எழுப்பி, சமயப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் கேட்டதும், அந்தப் பெண்:

“சகோதரர்களா! நான் எனது தாய், தந்தையரிடம் இதனைக்கூறி அவர்களின் முழுமையான சம்மதத்தினைப் பெற்றபின்னேதான் ஆரியதாச தோழரைத் திருமணம் செய்ய முடிவெடுத்தேன். அதுமட்டுமல்ல நான் வயது வந்த (மேஜர்) பெண் என்பதோடு, இலங்கை சோசலிசக் குடியரசில் பிறந்து வாழும் கோடிக்கணக்கான மக்களில் நானும் ஒருத்தி. அவர்களுக்குள்ள பிறப்புரிமைச் சுதந்திரம் எனக்குமுண்டு என்பதனாலும் இதையெல்லாம் விடவும் நானொரு பொதுவுடைமை சிந்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டு செயற்படும் பெண் என்ற வகையிலும் எனது எண்ணத்திற்க்கும், செயலுக்கும் எவரும் தலையிட முடியாது!” என்று உறுதியாகக் கூறியதன்

பேரிலேயே இந்த முடிவிற்க்கு வந்தோம்.

“அப்படியென்றால் எங்களுக்குப் பிரச்சினையில்லை. சரி! கல்யாணத்தை எப்போ, எப்படி செய்ய எண்ணியுள்ளீர்கள்?” என்று பிரேமதிலக்க அவர்கள் வைத்தியரிடம் கேட்டதும், நீங்கள் விரும்பினால், மனோகரியின் திருமணத்தோடு ஒரே நாளில், ஒரே இடத்தில் சிக்கனமாக ஒரே செலவில் செய்யலாம்” அடுத்தது

“திருமணம் செய்யப்போவது உங்கள் பிள்ளைகள். அதனால் யாரும் தீர்மானிப்பதில்லை. நீங்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். உங்கள் தீர்மானத்தை எதிர்த்து எவரும் ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள், இப்படிச் செய்தீர்கள் என்று கேட்கப் போறதுமில்லைக் கேட்கவும் எவருக்கும் உரிமையுமில்லை. இவை இத்தனைக்கும் மேலாக அநேகமானோர் திருமணத்தின்பேரில் இலட்சக் கணக்கில், கோடிக்கணக்கில் செலவு செய்கின்றனர். அப்படிச் செலவு செய்தும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களை அழைத்தும், ஆடு, கோழி, மாடு என வெட்டி நெய்ச்சோறு, கொடுத்து திருமணம் செய்யும் செலவை திருமணம் செய்யும் தம்பதியினரின் கையில் கொடுத்து இந்தப் பணத்தை வைத்து ஏதாவதொரு தொழிலைச் செய்து வாழுங்கள் என்று கொடுத்தாலே அது பெரும் வரப்பிரசாதமாகும்.

“நீங்கள் சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு உண்மைதான் மாத்தையா! அதனால் நீங்களே பார்த்து யோசித்து, எப்படி, எங்கே செய்யிற என்று சொன்னால் இருவரின் திருமணத்தையும் ஒரே நாளில்ச் செய்வோம்.

நான் சொல்வதானால், தாயும், தந்தையுமான நீங்களும் மகள் மனோகரியும் பல கிலோமீற்றர் தூரத்திலுள்ள மாத்தறையில் மனோகரியைத் திருமணம் பண்ணப்போற மாப்பிள்ளையும், தோழர் ஆரியதாசயும், ஆரியதாச தோழரைத் திருமணம் செய்யப்போற செல்வி, நாஷிரா முஸ்தபா சட்டத்தரணியுமான நாங்கள் மூவரும் தொழில் ரீதியில் மட்டக்களப்பிலே. எனவே, சுத்தி வளைக்காமல் நான் சொல்வதானால்: நீங்கள் இங்கு வந்துள்ள இந்த நாளிலே மட்டக்களப்புக் கச்சேரியிலே இருவரினது திருமணப் பதிவினையும் பண்ணி இரு திருமணத்திலும் சம்பந்தப்பட்டவர்களான: செல்வி, நாஷிரா, அவரது தாய், தந்தை, சிநேகிதி, சிநேகிதியின் கணவரான சட்டத்தரணிகள் என மூவர் உட்பட ஐந்துபேரும், திருநாவுக்கரசு தோழர், அவரது தாய், தந்தையர் இன்னும் யாராவது நெருங்கிய சொந்தக்காரர்கள் இருந்தால் அவர்களின் பேரிலும் சராசரி ஐந்துபேர். நீங்கள் நால்வர். உங்கள் சார்பாக மாத்தறையில்

இருந்து வரக்கூடியவர்கள் இருந்தால் அவர்களின் பேரிலும் இருவரோ, மூவரோ என என்னையும் இணைத்தால் இந்த பதினேழு, பதினெட்டுப் பேருக்கும் ஒரு சாப்பாட்டுக் கடையிலையோ, வீட்டிலையோ, சாதாரண மரக்கறி, தயிரோடு ஒருவேளைச் சாப்பாட்டினையும் ஒழுங்கு செய்து இருதிருமணத்தினையும் முடித்துவிடலாம்.

திருமணம் முடிந்ததும், மனோகரி மாப்பிள்ளையின் வீட்டிலே நிற்க, நீங்கள் மாத்தறை போகும்போது ஒருவார விடுமுறையிலே நாம் எல்லோரும், அதாவது நாஷிராவிற்கும் கார் இருக்கின்றது. இந்த இரு காரர்களிலும் ஆரியதாச தோழர், நாஷிரா, அவரது தாய், தந்தையர்களையும் இருநாள் மட்டக்களப்பிலே நிற்க வைத்து அவர்கள் இருவர் என நாம் ஏழுபேருமோ அல்லது மனோகரி திருநாவுக்கரசு தோழரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஒன்பதுபேருமே மாத்தறை போய், ஒரு வாரம் நின்று பின் தோழரும், நாஷிராவும், மனோகரி, திருநாவுக்கரசுவும் ஆறுதலாக மட்டக்களப்பிற்குத் திரும்பலாம்.

ஆனால், நான் மட்டும் உங்களோடு வந்து அடுத்த நாளே உடன் மருத்துவமனைக்குத் திரும்ப வேண்டும். காலப்போக்கில் அதாவது நாலாறு மாதங்களின் பின் நாஷிரா, மாத்தறை அல்லது காலி நீதிமன்றிற்குச் சத்தியப்பிரமாணம் பண்ணியும், தோழரும் காலிக்கோ அல்லது மாத்தறைக்கோ மாறுதல் பெற்று வந்து உங்களோடு நிரந்தரமாக இருந்து வாழலாந்தானே!" என்று வைத்தியர் அவர்கள் எப்படியும் ஒரு மணித்தியாலத்திற்க்கும் மேல் சொல்லிய வழிகளோடு, சரியெனப்பட அதன்பின்னே படுக்கைக்குச் சென்றனர்.

இதற்கிடையில் வைத்தியர் ஆரியதாசயின் தாய், தந்தையருடன் அவரது விடயமாகப் பேச ஆரம்பிக்கும்போதே, இந்த உரையாடலில் தான் இருப்பது சரியில்லை என்ற எண்ணத்தில்:

"நீங்கள் கதைத்திருங்கள். நான் பன்சாலைப் பக்கம் சற்றுப் போய் வரவேண்டும். சாது காலையில்: நேரம் கிடைத்தால் இன்று மாலை ஒரு தரம் பன்சாலைக்குக்கு வந்து போங்க என்று போண் பண்ணினவர். எனவே, என்ன விடயமாக இருக்கலாமென கேட்டுவருகின்றேன்"

என ஒப்புக்காகச் சொல்லி வெசாக் கூடுகளையும், வெசாக் பார்க்க வந்துள்ள ஆட்களையும் ஒருதரம் பார்த்து நேரத்தைக் கடத்தியபடி வருமோமென்று போனவர், சொல்லி வைத்தாற்போல இவர்களின்

உரையாடல் முடிந்து ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் வந்து தூங்கினார்.

அடுத்த நாள் காலை எழுந்து வெளிக்கிட்டு ஆரியதாச அவர்களை வைத்தியர் அவர்கள்: தன்னை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் மருத்துவமனையில் விட்டுவிட்டு, உங்களது தாய், தந்தையரையும் ஏற்றிக்கொண்டு திருநாவுக்கரசு தோழரின் வீட்டில் விட்டு வரும்படியும், போய்வர நேரம் போதவில்லையானால் இன்று மட்டும் விடுமுறையில் அம்மா, அப்பா, திருநாவுக்கரசு தோழர் வீட்டாருடனும் நின்று, பிற்பகல் ஐந்து, ஆறு மணிபோல் வாருங்கள். நேற்றையதைப் போன்று அவசரப்பட்டு வராதீர்கள் என்று அன்புக் கட்டளையாகக் கூறி ஆரியதாசயை அனுப்பிவைத்தார் அவரது பெற்றோருடன்.

அதன்படி ஆரியதாச தனது தாய், தந்தையரை ஏற்றிக்கொண்டு திருநாவுக்கரசுவின் வீடு செல்லும்போது, தாயும், தந்தையும் வைத்தியர் கூறிய அறிவுரைகளை, அதாவது உங்கள் இருவரினது கல்யாண விடயமாகக் கூறிய விடயங்களைக் கேள் மகன்! என்று இரவு தங்கள் மூவருக்குமிடையில் நடந்த உரையாடல்கள் அனைத்தையும் கூறினர். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டபடி காரினை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த ஆரியதாச,

“அப்பா! அம்மா! அவர் சொல்லியதனைத்தும் சரி, அடுத்து நம்மால் வைத்தியருக்குத்தான் பெரும் தொல்லை. அடிக்கடி நாம் அவரின் காரைப் பயன்படுத்துவதுமான பிரச்சினைகள் அதிகம். அதனால், நாஷிராவின் அம்மா, அப்பாவை அவவிடம் சொல்லி வரச் சொல்லுவோம். நாமும், மனோகரியின் சிநேகிதிக்கும், இன்னும் வரக்கூடிய ஆட்கள் யாரெனப் பார்த்து அதிகமில்லாமல் இரண்டொரு பேருக்கு அதாவது வரக்கூடிய ஆட்களுக்கு எதிர்வரும் புதன்கீழமை காலை பத்து மணிபோல் மட்டக்களப்பில் நிற்கக்கூடியபடி செவ்வாய்க்கீழமை இரவு புகையிரதத்திலே வரச் சொல்லிச் சொல்வோம். இவர்கள் வந்தாற் சரி, வராட்டிச் சரி, பாவம் வைத்தியரை மேலும் மேலும் சிரமப்படுத்தக்கூடாது. புதன்கீழமையன்றே விடயத்தைச் செய்து முடித்துவிடுவோம். இதனைவிட்டு விட்டு அடிக்கடி வரவும், செலவு செய்யவும், பக்கத்துப் பக்கமான கிட்டடியான இடங்களல்ல” என்று ஆரியதாசவும் தனது எண்ணத்தைச் சொன்னார்.

இதற்கிடையே திருநாவுக்கரசுவின் வீட்டாருக்கு, இவர்கள் இருவரும் தங்களை வைத்தியர் மாத்தையா வரச் சொல்லியதன்பேரில் போனதும்,

வைத்தியர்: மகன் ஆரியதாசவின் திருமண விடயம் பற்றித் தங்களிடம் கேட்டுச் சம்மதம் பெற்றது முதல், ஆரியதாசவின் திருமணத்தினையும், திருநாவுக்கரசு மனோகரியின் திரணத்துடனே அதாவது கல்யாணப் பதிவு மட்டுமே செய்வதென்றும், மற்றப்படி வேடிக்கையாக ஊரார், உற்றார் யாருக்கும் பெரிதாகச் சொல்லியும், ஆயிரக் கணக்காக, இலட்சக் கணக்காக செலவு செய்யாமல் குடும்பத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பதினைந்து, பதினெட்டுப் பேருக்கு மட்டும் ஒரு சாப்பாட்டுக் கடையிலோ, வீட்டிலோ ஒருவேளைச் சாப்பாட்டினை ஒழுங்கு செய்து முடிப்பதென்றும் முடிவெடுத்துச் சொன்னார். அதனைக் கேட்டதும்:

நாங்களும் அதுதான் நல்லது என்று சொல்லிவிட்டு வந்துள்ளோம். இருந்தும் உங்களது எண்ணம் எப்படி என்பதை அறிய விரும்புகின்றோம் என்றதும்: அழகம்மாவும், சிவநாதனும் புன்முறுவல் செய்தபடி, சிவநாதன்,

“மிகமிக நல்ல முடிவு. ஆனால் கடையில், எங்காவது ஒரு வீட்டில் சாப்பாடு என்பதைவிட்டு விட்டு நமது வீட்டிலே ஒரு வேளையென்ன நாலு வேளையானாலும், பத்துப் பதினெட்டுப் பேரல்ல, நூறு பேருக்கும் சாப்பாட்டினை நாங்கள் கொடுப்போம், ஒழுங்கு செய்வோம். நீங்கள் மற்ற மற்ற விடயங்களை ஒழுங்குபண்ணுங்கள்” என்று சிவநாதன் உறுதி கூறியதன் பேரில், வைத்தியரும், பிரேமதிலக்க, மகன் ஆரியதாச ஆகியோரும் திட்டமிட்டபடி எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்தும், சம்பந்தப்பட்ட, குறிப்பிட்ட பதினெட்டுப் பேருடன் மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் திருமணப் பதிவு செய்தும், திருநாவுக்கரசுவின் இல்லத்தில் அறுசுவை விருந்தினை உண்டு மகிழ்ந்தும், ஒரு சிலர் மட்டும் மாத்தறை நகர் திரும்ப, ஏனையவர்களான மூத்த சட்டத்தரணி ரஞ்சித்துகுமார், மனைவி கிரிஜாலினி ரஞ்சித்துகுமார் (திருப்பழகாமம்) மற்றும் அழகம்மா, சிவநாதன் என நால்வரும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் நிற்க்க, வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் ஐந்து மணிபோல் இரு கார்களிலும், இருதம்பதிகள், அவர்களோடும், பிரேமதிலக்க தம்பதியினரும், சட்டத்தரணி திருமதி நாஷிரா ஆரியதாசவின் தந்தை முஸ்தபா தம்பதியினரும் மன மகிழ்ச்சியோடு மாலை நேரம் உல்லாசமாக மாத்தறை நகர் பயணமாயினர்.

- முற்றும் -

ஆ. மு. சி வேலழகன் அவர்களினால் இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்.

தீயும் தென்றலும் கவிதை (கைவசமில்லை) 1972 யூன்
பாக்கியம் பதிப்பகம், முனைவீதி, மட்டக்களப்பு.

சாதியா? சதியா உரைச்சித்திரம் 1973 ஜனவரி
பாக்கியம் பதிப்பகம், முனைவீதி, மட்டக்களப்பு.

உருவங்கள் மானிடராய் கவிதைத் தொகுப்பு 1993 டிசம்பர்
இளவழகன் பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை.

கமக நிலா... சிறுகதைத் தொகுப்பு 1997 யூலை
இளவழகன் பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை.

வேலழகன் அரங்கக் கவிதைகள் கவிதைகள் 1997 யூலை
இளவழகன் பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை.

மூங்கில் காடு சிறுகதைத் தொகுப்பு 2001 யூன்
திபாக்கர் பதிப்பு, அகமது வணிக வளாகம், ராயப்பேட்டை சென்னை, தமிழ்நாடு.

விழியும் வழியும் கவிதைத் தொகுப்பு 2003 மே
திபாக்கர் பதிப்பு, அகமது வணிக வளாகம், ராயப்பேட்டை சென்னை, தமிழ்நாடு.

மூங்கில் காடு (இரண்டாம் பதிப்பு) சிறுகதைத் தொகுப்பு 2003 ஜனவரி
சுமன் வெளியீடு, அகமது வணிக வளாகம், ராயப்பேட்டை சென்னை, தமிழ்நாடு.

மூங்கில் காடு (மூன்றாம் பதிப்பு) சிறுகதைத் தொகுப்பு 2004 மே
இளவழகன் பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை, தமிழ்நாடு.

சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை சமூக நாவல் 2004 ஆகஸ்ட்
மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் பேரவை, மட்டக்களப்பு.

செங்காந்தள் கவிதைத் தொகுப்பு (தேசிய சாகித்திய விருது) 2006 ஜனவரி
பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு.

இவர்கள் மத்தியிலே... குறுநாவல் (சமூகம்) 2006 ஜனவரி
பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு.

கோடாமை சான்றோர்க்கணி சமூக நாவல் 2006 ஜனவரி
பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு.

கேட்டுப் பெற்றவரம் சிறுகதைத் தொகுப்பு 2007 யூன்
மணிமேகலைப் பிரசுரம், தணிகாசலம் சாலை, தியாகராய நகர், சென்னை, தமிழ்நாடு.

திருப்பமுகாமம் ஒரு சுருக்க வரலாறு வரலாறு 2008 செப்டெம்பர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

தேரான் தெளிவு சிறுகதைத் தொகுப்பு 2009 ஒக்டோபர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

சொங்கலம் கவிதைத் தொகுப்பு 2010 ஒக்டோபர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ? நாவல் 2010 ஆகஸ்ட்
ஸ்ரீ ராகவேந்திரா பிரின்டர்ஸ், தானப்பதெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, தமிழ்நாடு.

காடும் களனியும் சமூக நாவல் 2011 டிசம்பர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

வள்ளுவன் சொல்லே வாழும் நெறி ஆய்வு (திருக்குறள்) 2011
செப்டெம்பர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், பிரியா பிரசுரம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

தொன்மைமிகு திராவிட நாகரீகம் ஆய்வு 2012 செப்டெம்பர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், பிரியா பிரசுரம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

உள்ளத்தனைய உயர்வு சமூக நாவல் 2012 செப்டெம்பர்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், பிரியா பிரசுரம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

சந்தனக்காடு கவிதைத் தொகுப்பு 2014 ஆகஸ்ட்
வாழைச்சேனை தமிழ் கலை இலக்கிய மன்றம், விபுலாநந்த வீதி, வாழைச்சேனை.

கும்பிட்ட கையுள்ளம் கொலை செய்யும் கருவி 2015 ஏப்ரல்
எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.

கலைகளுக்கெல்லாம் அரசு கவிதை இலக்கணம் 2015 யூன்
பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு.

சிந்தனைச் சிற்பி கண்டுமணிப் பெரியார் வரலாறு 2017 ஆகஸ்ட்
பாக்கியம் சிவசோதி பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம், மட்டக்களப்பு.

நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள் தொகுப்பு 2017 ஆகஸ்ட்
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

பனிச்சையடி முன்மாரியும் சட்டக்கிணறும் 2017 யூன்
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பமுகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

அழியாத் தடங்களில் ஆறுமுகம் தொகுப்பு 2018 புரட்டாதி
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

கல்லெறிபட்ட கண்ணாடி குறுநாவல் 2018 புரட்டாதி
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

இன்பயக்கும் வினை சுருக்க வரலாறு 2018 கார்த்திகை
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

மனிதனுக்கே மனிதன் ஈந்த மாமாறை ஆய்வுச்சுருக்கம் 2018 புரட்டாதி
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

தடம் பதித்த தயாளன் தொகுப்பு 2019 தை
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

தென்னாடுடையவனே எந்நாட்டிலும் வரலாற்று ஆய்வுச் சுருக்கம்
2019 ஐப்பசி இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி,
திருப்பழகாமம், கிழக்கிலங்கை.

கரகக் கலைச் சிகரம் வடிவேல் கரகக்கலை 2019 கார்த்திகை
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் நாவல் 2019 கார்த்திகை
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

அறிவற்றம் காக்கும் கருவி நாவல் 2020 வைகாசி
இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு வீதி, திருப்பழகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

ஆ.மு.சி வேலமுகன் இன்றுவரை எழுதிய நாவல்களும், குறுநாவல்களும் ஒன்று (1) வெவ்வேறான புதிய களங்கள், இரண்டு (2) "பழங்குடி மக்கள்" காலத்திலிருந்து சமகால அரரியல் வரையான அகன்ற பரப்பு மூன்று (3) மட்டக்களப்பு பிரதேசம் மட்டுமன்றி வெளிப்பிரதேச மக்களினதும் வாழ்வியல் நான்கு (4) உயிர்ப்பான பேச்சுமொழி முதலான இயல்புகளுடன் வெளிப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பேராற்று ஓட்டத்திலிருந்து முற்றிலும் புதியதொரு கிளை ஆறு பிரவாகிக்க தொடங்குவதை இந்நாவலின் வரவு இனங்காட்டுகின்றது.

மோசிரியர் எசு. யோகராசா
மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச மண்மீதும் அந்த மக்கள் மீதும் அவர்களின் பண்பாட்டின் மீதும் பற்றுறுதியோடு இலக்கியம் படைக்கின்ற சமகாலப் படைப்பாளிகளிலே ஆ.மு.சி வேலமுகனுக்கு பிரதானமானதொரு இடமுண்டு. அதாவது சமூக அக்கறை கொண்டதொரு படைப்பாளியாக அவர் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். அதேவேளை அவர் பன்முக ஆளுமை கொண்டதொரு படைப்பாளியாகவும் இயங்கி வருகின்றார்.

அவரது கவிதைகள் மானுடத்தைப் பாடுவனவாகவே அமைந்தன. மனித சமூகத்தில் உள்ள சிறுமைகளை அமை விமர்சிக்கின்றன. எமது சமூகத்தில் உள்ள சாதி, இனப் பிரிவினைகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் களைந்து மானுட நேயத்தோடு வாழவேண்டுமென்ற குரல் அவரது கவிதைகள் சமூகத்தின் முட்டாள்தனங்களையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றன.

கலாநிதி சி. சந்திரசேகரம்
தலைவர்,
மொழித்துறை, கலைகலாசாற பீடம்,
கீழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

அக்ஷர்பன் அச்சகம், கொக்கட்டிச்சோலை, மட்டக்களப்பு.

விலை: ரூபா 400.00

ISBN 978-955-7300-12-2

9 789557 300122